

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

5 Nisan '96, Sayı:6, Fiyatı: 30 000 TL.

Sermaye Her Cepheden Saldırıyor Kavga Bayrağını Yükselt!

Cezaevleri Üzerinde
“Adalet” Bakanı Gölgesi
Zindanlar Yıkılsın!
Tutsaklara Özgürlük!

● Sayfa 2

Sermaye Her Cepheden Saldırıyor
Özelleştirmelere
Karşı İşçi-Emekçi
Barikadı

● Sayfa 17

Gebze Akseköy’de Fabrika İşgali
Yaşasın Sertek
Direnişimiz!

● Sayfa 18

Devrimci Proletarya’ya Yanıt-4

Partileşme
Sürecinin
Sorunları

(Devam)

● Orta Sayfa

Filistin Halkı
Özgürlük İçin
Savaştı,
Tutsaklıkla
“Barış”mayacak!

● Sayfa 20

Cezaevleri Üstünde "Adalet" Bakanı Gölgesi Zindanlar Yıkılsın! Tutsaklara Özgürlük!

Sermaye, yeni saldırı programını uygulayacak hükümeti kurmayı başardı. Bugün ülkeyi bu hükümet yönetmektedir. Türkiye'yi yönetmeye soyunmuş ve kapitalist zulüm düzenini sürdürmekten çıkarı olanların kurduğu ya da desteklediği her hükümette olduğu gibi Mesut Yılmaz kabinesinde de köşe dönmeçiler, hırsız ve yağmacı çıkar şebekeleri cirit atıyor. Daha bugünden bu şebekelere banka yönetim kurulları aracılığıyla trilyonlarca lira peşkeş çekilmiştir. Bu banka operasyonları o kadar gayrimeşrudur ki, burjuva medyanın bile tepkisini çekiyor.

Ancak ANAYOL koalisyonunu dün burjuva hükümetlerinden ayıran ek bir temel özellik var: Bu koalisyon, kontrgerilla şeflerinin hükümet içinde doğrudan görevlendirilmesini sağlamıştır. MGK'nın hükümete etkisi artık bir güdüm olmaktan çıkmış, kontrgerilla doğrudan hükümetin içine yerleşerek devletin kilit kurumlarının yönetim ve denetimini dolaysız üstlenmiştir. Devletin meclise yerleşen çelik çekirdeğinin bir parçası, dünün polis şefleri ve generalleri bugün mecliste ve hükümettedirler. Genelkurmay'ın zoruyla kurdurulan bir hükümetten de başka bir şey beklenemezdi zaten.

Yeni ANAYOL saldırı kabinesinde Adalet Bakanlığına getirilen Mehmet Ağar, eski Emniyet Genel Müdürü'dür. Bugünkü görevi, bir türlü durdurulamayan cezaevi direnişlerini durdurmak, emekçi halkın tutsak evlatlarının nice bedeller ödeyerek kazandıkları mevzileri dağıtmaktır. Bu kontrgerilla şefi daha meclise girmeden "Adalet Mekanizması ve Cezaevleri ile ilgili reformlar" üzerine yapılan bir dizi medya programında boy göstermiş, saldırı adresini önceden vermişti.

Bir türlü giderilemeyen yapısal kriz toplumsal çelişkileri sürekli diri tutuyor, halk kitlelerinin büyüyen

radikal muhalefet isteği devrim cephesini sürekli besliyor. Düzene karşı devrim mücadelesi sürekli yeni eylemcilerle ve kitle güçleriyle beslenerek geliyor. Düzen için bunun anlamı savaşılabacak ve yok edilecek bir sürü insan, tutsak edilecek binlerce emekçi ve devrimcinin varlığı demektir. Eğer tutsaklık mücadelenin önünü alan, tutsakları ve bu arada geniş kitleleri mücadeleden caydıran bir etken olarak kullanılabilirse ne âlâ. Ya tersi oluyorsa?

Zindanlar, düzenin kendisine karşı savaşılanları sıcak mücadele dışında tutmayı başardığı sürece düzen için işlevseldir. Oysa bugün cezaevlerinin kendisi bir savaş ve direniş alanıdır. Zindanlardaki direniş, hem tutsaklık koşullarındaki devrimcileri diri tutuyor, hem de geniş kitlelere bir moral ruh aşılayabilmenin zeminini oluşturuyor. Eğer düzen yeni bir saldırı hükümetini kurmakla kalmayıp, bunu aynı zamanda her cephede işletmek istiyorsa, öncelikle bu durumu tersine çevirmek zorundadır.

Düzen, işçi ve emekçilere yönelen sosyal hak gaspları saldırısını uygulayabilmek, özelleştirme saldırısını en az zararlı başarıya ulaştırabilmek, yükselen kamu

emekçi hareketini ve gençlik muhalefetini kalıcı olarak bastırabilmek için, devlete karşı direnilebildiğini açıkça gösteren, göstermekle kalmayıp fiilen devletle tüm toplumun önünde cepheden savaşa tutuşan yiğit devrimci tutsakları susturmak, direnişlerini kırmak zorundadır. Ya bu "kötü" örnekler toplumun izleyemeyeceği şekilde tecrit edilecek ya da mümkünse tümüyle ortadan kaldırılacaktır. Ağar ve diğerlerinin iğrenç görevi budur. Onlar düzene bir dikensiz gül bahçesi sunmaya çalışıyorlar.

İlk ve temel işi cezaevlerine saldırı hazırlığı yapmak olan düzenin "Adalet" Bakanı'nın kanlı ellerini kimse görmezden gelemiyor. Ağar gibilerinin pis işlerini; yargısız infazlarını, işkenceci kimliklerini, faşist ve insanlık düşmanı yüzlerini gizlemek o kadar zordur ki, burjuva medyanın liberal kalemsörleri ona sahip çıkabilmek için, onu önce hukukun sınırları içine davet etmek zorunda kalıyorlar.

Düzen şimdi tutsaklarımıza, demek oluyor ki sınıflar savaşının dinamik ve radikal bir öncü kesimine, saldırmak için provakasyonlar, yalanlar ve düzenbazlıklarla zemin düşüyor. Diğer yandan demokratik muhalefet

bu zemin döşemeye karşı düzenin ummadığı kadar geniş bir tepki veriyor. Başta bazı sendikalar, İHD ve ÇHD olmak üzere bu kontrgerilla şefine karşı bir çok kurum tutum açıklıyor. Adalet mekanizmasının burjuva yargıçıları bile Ağar'ın karşısına geçmekte tereddüt etmiyorlar. Bugün burjuva düzenin zaten karşı devrimcilerle doldurulmuş adalet kurumlarında tek tük de olsa kalmış muhalif seslerin susturulması için yapılabilecek en son şeyler Ağar üzerinden denenmekte, kadrolaşmanın sınırları zorlanmaktadır. Buna rağmen Ağar, karşısında hatırı sayılır bir muhalefet buluyor.

Şimdi kılıçlar çekilmiş, düello başlamıştır. Mehmet Ağar düzenin çekebileceği en keskin kılıçtır. Devrim cephesine düşen ise direniş kılıcını en iyi şekilde kuşanarak saldırıyı boşa çıkarmak, ardından da karşı saldırıyı örgütleyerek mevzilerini bir adım daha ilerletmektir.

İşçi ve emekçiler ise bu düellonun sadece bir izleyicisi değil tarafıdır. Sonuçlarından doğrudan etkilenen, kazanımlarını yaşamlarında hissedeceklerdir. Yeni bakanın politikalarına karşı tutsak direnişleri yeniden alevlendiğinde, bugüne dek kitlesel bir mücadeleyi yükseltmeyi başaramayan Tüm-Yargı-Sen'de örgütlü yargı emekçileri ve hukukçular tüm çalışan sınıflar ve gençlik ile birlikte mücadeleyi sokağa taşımalı, düelloyu dört duvar arasından meydanlara taşımalıdır. Hiç kuşumuz olmasın ki Ağar saldırısı sağlam bir direnişle karşılandığında, düzen bu alanda hızla geri adım atacak, kazandığı mevziler de aynı hızla devrim cephesinin eline geçecektir.

**Kontrgerilla Şefleri Defolsun! Ağar İstifa!
Tüm Çalışanlara Sınırsız Söz, Basın,
Gösteri ve Örgütlenme Özgürlüğü!
Zindanlar Yıkılsın! Tutsaklara Özgürlük!
Yaşasın Özgürlük! Yaşasın Sosyalizm!**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:6 • ISSN 1300-8250 • Fiyatı:30 000 TL.(KDV. dahil)

EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. • Sahibi ve Y. İşl. Md: Ahmet TURAN

Yönetim Yeri:

Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5,
Aksaray/İSTANBUL
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

Basım Yeri:

BASMAT
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax:0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Kızıl Bayrak'tan

Susturulmak istenen senin sesindir! Devrimci-sosyalist basına sahip çık!

Kitle hareketinin yükseldiği ve devrimci bir önderlikle buluşma koşullarının giderek geliştiği bir dönemdeyiz. Sermaye devleti tüm gücüyle bu buluşmayı engellemeye, işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesinin yanında olan güçleri susturmaya çalışıyor. Devrimci-sosyalist basına Mart ayı içerisinde yoğunlaşan son saldırıları da bu çerçevede anlamak gerekiyor.

Terörle Mücadele Şubesi 9 Mart'ta *Odak* okurlarına dönük operasyonundan sonra, 13 Mart'ta *Odak* dergisini basarak 6 çalışanı gözaltına aldı ve işkence karargahlarına götürdü. *Odak* dergisi polislerce mühürlendi. Gözaltına alınanlar tutuklanarak cezaevine gönderildi. 15 Mart'ta sırada *Atılım* gazetesi çalışanları vardı. Evleri basılan 7 kişi gözaltına alındı. Terörle Mücadele Şubesi'nde 13 günlük yoğun işkenceden geçirilen *Atılım* çalışanlarından Yazı İşleri Müdürü İsmail Akkın ağır hapis ve para cezasına çarptırıldı. *Atılım* gazetesi ve *Özgür Gençlik* dergisi 1 ay süreyle kapatıldı. *Partizan Sesi*, *Kurtuluş*, *Devrimci Çözüm* ve *Ronahi* gazetelerinin çalışan ve muhabirlerinin gözaltına alındığı, bazılarının tutuklandığı bu aynı süreçte gazetemiz de devletin yoğun saldırılarına maruz kaldı. 22 Mart'ta Esenyurt'taki Newroz kutlamasına

saldıran jandarma, *Kızıl Bayrak* çalışanı Ali Eflak, Gonca Dönmez ve okurumuz Cüneyt Tışkaya'yı gözaltına aldı. Jandarma karakolunda işkenceye tabi tutulan çalışanlarımız Büyükçekmece Adliyesi'nde çıkarıldıkları mahkemece, telefonla verilen bir talimat doğrultusunda tutuklandılar. 23 Mart'ta Ankara öğrenci eylemine katılan Ankara büro çalışanlarımızdan İrfan Çolak, Mustafa Uğur Akkaya ve okurumuz Göngör Yalçın ise polisçe öldüresiye dövülerek gözaltına alındılar. 24 Mart'ta ise Necip Ercan adlı okurumuz Ankara'da sivil polislerce kaçırıldı, açık araziye götürülerek dövüldü ve kimliklerine el konuldu. Okurumuz polisin elinden ancak kaçarak kurtulabildi. 29 Mart günü yine Ankara'da 10'u aşkın *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak* okurunun evleri geceyarısı polislerce basıldı. Gözaltına alınan ve işkenceden geçirilen okurlarımız 3 Nisan'da serbest bırakıldılar.

Devrimci-sosyalist basın susmayacak! Sesimiz her zaman işçi ve emekçilerin yanında, ezilenlerin mücadelesinde, direnişlerdedir. Baskı ve terörle bizi susturacaklarını sananlar, her geçen gün sessimizin gürültüsüne, işçi-emekçilerin sesleriyle beslendiğine tanık oluyorlar... Bizse onların tükenişine...

Sermaye Her Cepheden Saldırıyor Kavga Bayrağını Yükselt!

Sermaye devleti her geçen gün saldırılarını pervasızlaştırıyor. Özelleştirmeler adı altında, en kârlı işletmeleri emperyalist kuruluşlara, büyük sermayeye peşkeş çekerek işçi ve emekçileri işsizliğin ve sefaletin kucağına atıyor. Özelleştirme ve taşeronlaştırma sistemiyle sınıfın örgütlülüğünü baltalıyor, sendikal hakları törpülüyor ve sendikalaşmanın önünde engel oluyor. Sosyal-demokrasinin desteğiyle kurulan yeni saldırı hükümetinin şu kısacık dönemdeki icraatları bile, emek cephesinin muazzam bir saldırı ile yüzyüze olduğunu gösteriyor. İşçi ve emekçiler, temel tüketim mallarına yapılan yüksek oranlı zamlar altında ezdirilirken, ellerinden ücretsiz eğitim ve sağlık gibi en temel haklar dahi alınmak isteniyor. Milyonlarca işçi-emekçinin finanse ettiği SSK, özelleştirme kapsamının başına alınarak, son sosyal güvenlik ve hak kırıntıları da gaspediliyor. Dün işçi ve emekçilerin yükselttiği mücadele karşısında geri alınan mezarda emeklilik yasası yeniden devreye sokuluyor. Bununla da yetinilmiyor, tensikat, emekliliğe sevk etme, part-time çalışma, esnek üretim vb. gibi yöntemlerle işsizler ordusu her geçen gün büyütülüyor. Sermaye bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor. Bir yandan en az işçiye en fazla işi yaptırarak kârına kâr katarken, diğer yandan kapıda milyonlarca işsiz dururken sıfır ve eksi zam uygulamalarını daha rahat devreye sokmayı planlıyor. "İmkansızlıktan", "zor koşullardan" yakının burjuvazi, eğitim ve sağlığa bütçe ayırmazken kirli savaş bütçesine her gün yeni kaynaklar akıtmaktadır. İşçi ve emekçi yığınlar acımasızca saldıran, kardeş Kürt halkına ise "ya imha ya göç" ikilemini dayatan sömürgeci sermaye, böylece bir kez daha "sosyal devlet" in öldüğünü, devrin "terörist devlet" devri olduğunu ortaya koymaktadır. Meclisi kontr-gerilla şefleri ile dolduran, Mehmet Ağar gibi bir işkenceci katili Adalet Bakanlığına getiren MGK hükümetinin terörü daha da tırmandıracağı açıktır. Sermayenin bir icra hükümetine ihtiyacı var. Odağında işçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve kardeş Kürt halkının bulunduğu saldırıları icra etmek ise ancak suskun bir toplumla mümkündür. En meşru taleplerini kararlı bir tarzda savunan öğrenci gençliğe azgınca saldıran, eğitim emekçilerini joplaman, işçi direnişlerinin karşısına kolluk güçleri ile dikilen, İzmir Nak-Kargo direnişinde gün be gün yaşadığı gibi işçileri gözaltına, işkenceye alan sermaye devleti toplumsal muhalefeti şiddetle bastırabileceğini sanıyor! Oysa, başta öğrenci gençliğin militan

gösterileri, onbinlerce emekçi ve devrimcinin faşist sermayenin tüm engellemelerine rağmen gerçekleştirdikleri Gazi ve Newroz eylemleri birleşik ve kararlı bir mücadeleyle devlet terörünün etkisizleştirilebileceğini ortaya koyuyor.

Sermayenin topyekün saldırısını gerisin geri püskürtmek, saldırıların odağında yer alan işçi sınıfının üretimden aldığı güçle mücadelenin önderliğine soyunmasıyla mümkündür! Kavga bayrağı özelleştirmeye, işsizliğe, sendikasılaştırılmaya, sosyal hak gasplarına, sefalet ücretine, devlet terörüne ve sömürgeci kirli savaşa karşı yükseltilmelidir. İşçi sınıfı, diğer ezilen kesimlerin taleplerine sahip çıktığı oranda birleşik bir mücadelenin koşullarını da yaratmış olacaktır. İşçiler, öğrenci gençliğin ve kamu çalışanlarının önümüzdeki dönemdeki eylem takvimine bu bilinçle yaklaşmalı, mutlaka aktif bir destek örgütlemelidir. On yılı aşkın bir zamandır korkunç bir zulümle yüzyüze olan kardeş Kürt halkı, özgürlük ve kurtuluş mücadelesinde sınıfın desteğini mutlaka almalıdır. Herşeyden önce direnişte olan, eyleme geçen tüm işçiler sınıfı kardeşlerinin aktif dayanışmasını hissetmelidirler. Ancak o zaman, işçi sınıfı birleşik ve politik bir güç olarak mücadele sahnesine çıktığı, devrimci bir kararlılıkla sermaye devletinin karşısına dikildiğinde saldırılar püskürtülecek, kalıcı kazanımların ve zaferin yolu açılacaktır.

İşçi sınıfının uluslararası mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs her zaman sermayenin korkusu, işçi sınıfının ise şanlı kavgalarının tarihi olmuştur. Yoğun bir saldırı bombardımanı ile yüzyüze olduğumuz şu dönemde 1 Mayıs'a hazırlanmak her zamankinden önemlidir. İşçi sınıfı 1 Mayıs'ta sermayeye hakettiği yanıtı vermek için bugünden kavga bayrağını yükseltmeli, gücünü birleştirmeli, komünist ve devrimcilerle elele vermelidir.

Sermayenin gücü karşısında hiç bir güç devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı altında birleşen işçi sınıfı kadar güçlü olmadığı, olamaz. İşçiler bir kez bu güce erişti mi, artık hiç bir şey onları sermayenin kokuşmuş sömürü düzenini yıkmaktan, sömürünün olmadığı, eşitliğe, kardeşliğe ve özgürlüğe dayanan sosyalizmi kurmaktan alıkoyamayacak!

**İşçi Sınıfı Savaşacak,
Sosyalizm Kazanacak!
Sermayenin Saldırılarını
Püskürtmek İçin
1 Mayıs'ta Alanlara!
İşçi-emekçi Barikatlarına!**

Sermayenin saldırılarına karşı 1 Mayıs'ta işçi-emekçi barikadı!

Hükümetin kurulmasıyla birlikte, sermaye yeni saldırı programını yürürlüğe koydu. Temel tüketim mallarına ardı ardına yapılan yüksek oranlı zamlar ilk icraatlar oldular. Saldırının esas odağını ise özelleştirmeler oluşturmaktadır. Başta SSK olmak üzere, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, sağlık ve eğitimin tümüyle paralı hale getirilmesi önümüzdeki dönemin en pervasız uygulamaları olacaktır. Sermaye bugünden sözkonusu saldırıya hukuki bir güvence sağlamak çabasıdadır. Bu arada, geçmişte geri çekilen mezarda emeklilik yasası yeniden devreye sokulmak istenmektedir. Gerekli yasal düzenlemelerle, işçi ve emekçilerin sırtına özel tüketim vergisi adı altında yeni, ağır vergiler bindirilecektir.

Özelleştirmelerin hızlandırılması, işsizliğin, sendikasılaştırmanın ve sosyal hak gasplarının daha da artırılması demektir. Sıfır ve eksi zam uygulamasıyla ise işçi ve emekçilerin yaşam düzeyi sefalet sınırının da altına çekilecektir.

Tüm bu saldırılara paralel olarak, sermaye devleti IMF ile yeniden masaya oturmaya hazırlanmaktadır. Emperyalizme uşaklıkta kusur etmeyen sermaye, dayatılan kapsamlı IMF paketini vakit geçirmeksizin yürürlüğe koyarak, işçi ve emekçileri gerçek bir yıkım ile yüzyüze bırakacaktır.

Oysa daha bugünden sermayenin saldırıları karşısında toplumun çeşitli ezilen ve emekçi kesimleri kitlesel ve militan tepkiler yükseltmektedir. Haraçlara ve eğitimde özelleştirmeye karşı binlerce öğrenci gün gün sokaklarda, alanlardadır. Başta eğitim emekçileri olmak üzere, kamu çalışanları tepkilerini eylemlerle ifade etmekte, yerel düzeyde ve parçalı da olsa işçi sınıfı tepkisini dile getirmeye başlamaktadır. En son Topkapı'da 1500'e yakın Kargo işçisi, kararlı bir gösteriyle arkadaşlarının gözaltına alınmasını protesto ettiler. 10 bini aşkın insanın devlete karşı öfkelerini ve devrimci şiarları haykırdıkları Gazi 1. yıldönümünün ardından, Newroz kutlamaları da kitlesel, coşkulu ve devrimci bir havada geçmiştir.

Yükselen bu kitlesel hareketliliğin kararlılığı ve giderek gelişen militan karakteri sermaye devletini daha bugünden ciddi sıkıntılarla yüzyüze bırakmıştır. Toplumsal muhalefeti her ne pahasına bastırmak sorunu ile yüzyüze olan yeni saldırı hükümeti, baskı ve terörü daha da tırmandırmak zorundadır. Son öğrenci eylemlerine, eğitim emekçilerin mitingine ve genelde işçi direnişlerine gösterilen tahammülsüzlük ve şiddet bunun çıplak göstergeleridir. Bir çok katliamın sorumlusu Mehmet Ağar gibi bir kontr-gerilla şefinin Adalet Bakanlığına getirilmesi, sermayenin önümüzdeki dönemde hangi dili konuşacağını açıkça ortaya koymuştur. Düzenin sırtında bir diğer kambur, kardeş Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli sömürgeci savaştır. Sömürgeci sermaye devletinin önümüzdeki dönemde tüm çıkmazlığına rağmen kirli savaşı daha da tırmandıracağını gösteren temel olgulardan biri, yeniden "ezeceğiz, bitireceğiz" söylemine sıkı sıkı sarılmasıdır.

Oysa devlet terörünün sermaye için bir çözüm olmadığı da ortada. Son eylemler, şiddete ve saldırılara militan ve kararlı bir tarzda direnildiğinde terörün geri püskütülebildiği, etkisizleştirilebildiğini ortaya koydu.

Bugün yükselen kitle hareketinin henüz gerisinde seyrediyor olsa da, yeni bir canlanmanın ilk kıpırdanışlarını ortaya koyan işçi sınıfının önümüzdeki dönemdeki mücadele süreci bir çok şeyi belirleyecektir. Saldırıların odağında işçi sınıfı yer aldığı gibi, üretimden aldığı güçle sermayeyi tayin edici noktadan vuracak olan da odur. Herşey işçi sınıfının, tüm diğer ezilen kesimlerin taleplerine de sahip çıkarak, devrimci bir önderlik altında kavga alanlarına çıkmasına bağlıdır. Sermayenin ideolojik tahakkümünden, sendika bürokratlarının icazetinden kurtulmanın yolu, işçi sınıfının devrimci öncülüyle birliğidir. Bu birliğin yaratılması herşeyden önce komünistlerin işçi sınıfının devrimci eylemini geliştirmek ve sınıf cephesinden karşı saldırıyı örgütlemek alanında göstereceği çabaya ve bağımsız ihtilalci sınıf partisinin kurulması alanında alınan mesafeye bağlıdır. Öncü işçiler ise bu dönemde sınıfın birliğine dayanan kararlı, sonuç alıcı bir mücadelenin komünistlerle omuzomuzaya yaratılacağını bilinciyle hareket etmelidirler.

Önümüzde işçi sınıfının birliğini, dayanışmasını ve mücadelesini simgeleyen 1 Mayıs var. Sermayenin yoğun saldırılarıyla yüzyüze olduğu bir dönemde işçi sınıfının 1 Mayıs'ta birleşik ve militan bir tarzda alanlara çıkması, devrimci şiarlarla işçi-emekçi barikatlarında yer alması, sınıf hareketinin önünün açılması anlamına gelecektir. Yalnızca sınıf hareketinin değil, bir bütün olarak kitle mücadelesinin seyrini değiştirecek, devrimci bir yükselişin koşullarını yaratacak olan da budur. Komünistler ve öncü işçiler bu bilinçle 1 Mayıs'a hazırlanmalı, tüm çabayı sınıfın militan karşı saldırısını örgütlemeye yoğunlaştırmalıdır. Sermayeye hakettiği yanıtı verebilmek bugünden mücadeleyi yükseltmekten, ekonomik ve sosyal saldırılara, devlet terörüne ve kirli savaşa karşı devrimci direniş bayrağını yükseltmekten geçmektedir.

Kızıl Bayrak

Özelleştirmeye Karşı İşçi-Emekçi Barikadı

Özelleştirme Saldırısının Kapsamı

Sermayenin yeni saldırı hükümetinin, daha kurulu kurulmaz açıkladığı protokolün baş sırasında, beklendiği üzere, özelleştirmeler var. Üstelik artık özelleştirmenin hedefinde sağlık ve sosyal sigorta haklarıyla, eğitim bulunuyor. Bu ise, devletin elindeki kimi fabrikaların satılmasından daha kapsamlı ve kökten bir saldırı demektir. "SSK ve Emekli sandığının lağvedilerek özel sigorta kurumlarına devri" bugün bu haklardan yararlanın yararlanmasın tüm ücretli emekçileri kapsamaktadır. Bağ-Kur'un devri ise, bu saldırıya, küçük esnafın da artık doğrudan muhatap olacağını gösteriyor.

Bugün, gaspedilmeye çalışılan bu sosyal haklardan yararlanan ücretli-emekçi sayısı son derece sınırlıdır. (Resmi rakamlara göre, 20 milyon civarındaki ücretlinin, 3 milyon 800 bini SSK'dan, 1 milyon 610 bini de emekli sandığından yararlanmaktadır.) Bu ürkütücü rakamlara ise, '80 darbesiyle başlatılan ve bu güne dek sistemli biçimde sürdürülen saldırılarla, adım adım ulaşıldığı biliniyor. Benzer bir gerileme de, sendikali işçi sayısında görülmekte. Bu dönemde, sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırıları; örgütsüzleştirme, işsizleştirme ve özelleştirme alanlarında ve organize biçimde sürdürüldü.

Sosyal haklar, tüm ücretli-emekçi kesimlerin kazanılmış haklarıdır. Bir işçi, bugün sigortasız bir işyerinde çalışsa bile, sigorta hakkı yasal bir kazanım olarak varolduğu sürece, ondan yararlanmanın yollarını aramak ve bulmak olanağına sahiptir. Oysa bu hak gaspedildiğinde, artık böyle bir olanak söz konusu olmayacaktır. Bu ise, milyonlarca işçi ve emekçi için, 200 yıl öncesine, vahşi kapitalizme geri dönüşü demektir. Burjuvazi, tıpkı o çağda olduğu gibi, bugün de, tirpanı ele almış bulunuyor. O zaman, emekçileri mülksüzleştirerek kapitalizmin yolunu temizlemişti. Şimdi, ücretli-emekçileri sefalet iterrek bunalımının önünü almak istiyor.

Bütün bu saldırıların, emperyalist sermayenin üstlerinde planlandığı ve dünya çapında yürürlüğe konduğu biliniyor. Dün Fransız işçilerini ayağa kaldıran da aynı saldırılardı. Almanya, İtalya, İngiltere, Belçika ve Yunanistan işçilerini de öyle. Ortada olan bir başka gerçeklikse, sermayenin, toplumun çoğunluğuna zarar vermeden işçi sınıfını yıkıma sürükleyemeyeceğidir. Hedef tahtasında ücretli-emekçiler olmasına karşın, saldırılar, asalak burjuvazi dışında, toplumun en geniş kesimlerini kapsıyor. Fransız ve Yunanistan köylülerini ve bütün dünya gençliğini ayağa kaldıran neden budur.

ANAYOL protokolünde yer alan, "BAĞ-KUR'un tasfiyesi" de, 2,5 milyon civarında zanaatçının, yaşam standartları karşısında zaten son derece gülünç durumdaki emeklilik haklarını ortadan kaldırıyor. Sermayenin, merkezileşme yoluyla iflasa sürüklediği küçük esnafı, intihara itiyor. Sağlık ve eğitimdeki özelleştirmeler ise, en geniş işçi ve emekçi kesimleri içine alan bir alan. Özel işletmeler karşısında çoktan can çekismeye terk edilmiş bulunan bu iki sosyal hizmet alanına vurulacak son darbelerle, emekçilerin elinde kalan son kırıntılar da ortadan kaldırılmış olacak.

Kontracılarla, polis şefleriyle, katil ve hırsızlarla beslenen yeni parlamentonun, sermayeye uşaklıkta hiç bir sınır tanımayacağı, ayağının tozuyla gerçekleştirdiği saldırılarla, biraz daha ortaya çıktı. 9 Mart'ta eğitim emekçilerine, haftalardır öğrenci gençliğe yöneltilen devlet terörü, bu yeni saldırı programının sadece açılışı oldu.

Görüldüğü gibi, sermayenin saldırı programı son derece yoğun, hedeflediği toplumsal kesim oldukça geniştir. Ne var ki, saldırı kapsamındaki milyonların büyük çoğunluğunu sendikası-örgütsüz emekçi kitlelere oluşturmaktadır. Bu durum sanayi işçilerinin görev ve sorumluluklarını doğal olarak artırıyor. Sanayi işçilerinin tek avantajı, iyi-kötü bir sendikal örgütlülüğe ve örgütlenmenin maddi zeminine sahip olmak değildir. Onlar aynı zamanda, işçi sınıfının en eğitilmiş, en deneyimli tabakasını oluşturuyor. Ve politik mücadeleye en açık, en yakın kesimini de...

Mücadele tarihinin bütün deneyimi göstermiştir ki, kapitalist çağın öncü sınıfı yolu gösterdiği zaman, umutsuz ama öfkeli geniş emekçi kesimler o yolu doldurmaktadır. Tıpkı, ilk barikatlarda yakılan ateşlerin, hızla yeni barikatlara taşınması gibi.

Sınıfa yeni saldırının bakanı eski bir sendikacı

Emin Kul: Eski sendikacı, yeni bakan...

Bakan Kul'un görevi, sosyal hakların dahakolaytıranlanması için işçi sınıfının gözünü bağlamak. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş'in başındaki tescilli bürokratlar, bu haini meşrulaştırmak için yarışıyorlar. Onu ziyaret ediyor, sözde işçi haklarını anımsatıyorlar. Ve Kul, bu vesileyle bir yandan özel sigorta sisteminin yararlarını anlatıyor. Öte yandan da, hiç sıkılmadan "SSK'nın lağvedilmeyeceği" yalanını tekrarlıyor.

Kuşkusuz, işçi sınıfının zihnini bulandırmak, yolunu şaşırtmak, o kadar kolay değildir. Hele de bugünkü gibi bir azgın saldırıyı kamufle edebilmek hiç değil. Çünkü, söz konusu olan bir fabrika ya da işletmenin satılması değildir. Şimdi özelleştirme topunun ağzındaki milyonlarca işçi ve memurun sağlık ve sigorta haklarıdır. 30-40 yıl birikmiş primleridir. Tutki, baştan başa ömürleridir. Bu nedenle sermaye, sadece bir "Kul"unu bu işe bakan yapmakla yetinmiyor. Medyasının kiralık kalemlerini, satılmış beyinlerini ve dillerini, kısacası bütün kullarını seferber etmiş bulunuyor.

Özelleştirme: Sermayenin kendi yarasına merhem arayışı

Çürüyen, asalaklaşan sermayenin işçi sınıfına ve emekçi halklara sunabileceği hiç bir çözüm kalmamıştır. Özelleştirmelerde de söz konusu olan, kuşkusuz, emekçiler için çözüm değildir. Sermaye bu saldırılarla, kendi yarasına merhem bulmaya çalışıyor.

Sağlık ve sosyal sigorta kurumlarının can çektiği doğrudur. Neden can çektiği de son derece açıktır. Sağlık ve sigorta gibi sosyal hizmet kurumlarından KİT'lere kadar, devletin elindeki tüm kurum ve kuruluşlar, özel sermayeye kan aktarma cihazları olarak kullanılmıştır. Ücretlerden sürekli biçimde kesilen sağlık ve sigorta primleri, ilgili kurumlara aktarılmamıştır. Devletin sağlık kurumlarına desteğini bir yana bırakın, SSK hastaneleri, kendi yağıyla kavrulmaya bile bırakılmamıştır. Kuşkusuz sonuçta, can çekişen sağlık ve sigorta kurumları kalmıştır ortada. Ama onları kendi elleriyle öldüren sermaye sınıfı ve onların dev-

letidir.

Haklar mücadele ile kazanıldı, mücadele ile korunacak!

Sermaye devleti, işçi sınıfına ne sağlık, ne sosyal sigorta, ne sendika, hiç bir hakkı kendi isteğiyle vermemiştir. İşçi sınıfı bu hakların her biri için büyük bedeller ödemiştir. Onyıllar boyu süren mücadelelerle, hapse atılma, yaralanma hatta kurşuna dizilme, idam edilme pahasına kazanmıştır. Sadece, bugün artık büyük oranda uygulanmayan 8 saatlik işgünü hakkında bile, onlarca, yüzlerce işçinin kan bedeli vardır. Dünyanın pek çok ülkesinde olduğu gibi, ülkemizde de kanlı 1 Mayıslar unutulmadı.

Şimdi sermaye sınıfı, bir "Kul"unu bakan yaparak, yüzlerce kuluyla da gazete ve televizyonlardan yalan kampanyaları yürüterek bu hakları gaspedebileceğini düşünmektedir. Sermayedarlara bu işi sandıkları kadar kolay çözemeyecekleri gösterilmelidir.

İşçi sınıfını, koskoca sermaye devletinin yapmadığı bir sermayedarın yapabileceğine inandırabileceklerini düşünebildiklerine göre Emin Kul ve hemcinsleri ya hesap bilmiyorlar demektir, ya da onlara henüz gereken ders verilmemiştir.

Oysa kararlı bir mücadeleyle sermayenin hesaplarının büyük ölçüde boşa çıkarılabileceği, en azından geriletilebileceğini benzer saldırılarla yüz yüze olan Belçika, Fransa, İspanya, İngiltere işçileri göstermiştir. Özelleştirme saldırısına karşı Belçika'da onbinlerce işçi ülke çapında grev, gösteri ve yürüyüşler düzenlediler. İspanya'da maden ve tersane

işçileri militan eylemlilikler yükselttiler. Fransa'da işçi ve emekçiler, yarattıkları eylem dalgasıyla tüm Avrupa'yı sarstılar. İtalya'da kitlesel grevler, İngiltere'de sokak gösterileri yaşandı. Tüm bunlar emperyalist tekellerin ve İMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların yönlendiriciliği altında gerçekleşen saldırı planlarını alt üst etmeye yetti. Uluslararası işçi sınıfına ise saldırının tümüyle geri püskürtebilmek için bir çok önemli deneyim kazandırdı.

Açıktır ki, işçi sınıfı sermayenin en meşru haklarına yönelttiği saldırıları ancak militan, kararlı ve politik bir karşı koyuşla yanıtlayabilir. Başta özelleştirme olmak üzere, işten çıkarmalar, sefalet ücreti, sendikasılaştırma, emeklilik yaşının yükseltilmesi, işçi-emekçilere yeni ve ağır vergilerin getirilmesi vb. gibi uygulamalar karşısında açık bir direniş ve karşı saldırı hattı örülmeden sermayeye hak ettiği dersi vermek de mümkün olmayacaktır.

Özelleştirmeye Hayır! Herkese İş! Tüm Çalışanlara İş Güvencesi! İşsizlik Sigortası! Eşit İşe Eşit Ücret! Sınırsız Söz, Basın ve Örgütlenme Özgürlüğü! Tüm Çalışanlara TİS ve Grev Hakkı! Ücretsiz Eğitim ve Sağlık Hizmeti! Kirli Savaşa Değil, Eğitime, Sağlığa Bütçe! Devlet Terörüne Son! talepleri etrafında İMF patentli saldırılara, emperyalist sömürü paketlerine, sosyal hak gasplarına, taşeronlaştırmaya, özelleştirmeye, örgütsüzleştirmeye, kirli savaşa, savaş bütçesine ve devlet terörüne karşı kararlı bir mücadele yükseltilmelidir. Sermayeye hak ettiği yanıt işçi-emekçi barikatlarında verilmelidir.

27 Mart Tüm Sağlık-Sen Kadıköy eylemi Sağlık ve PTT emekçileri özelleştirme saldırısını protesto etti!

27 Mart'ta, Kadıköy İskelesi önünde Tüm Sağlık-Sen tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. Sendikanın Anadolu Yakası Şubesi'nce düzenlenen eyleme sağlık çalışanlarının yanı sıra PTT çalışanları da katılmıştı. Başlıca üç hastaneden, pankart ve sloganlarıyla alana giren sağlık emekçileri coşku ve kararlılık içindeydiler. Eylem sağlık ve sosyal sigorta haklarının gaspedilmesini protesto için düzenlenmişti.

Eyleme sadece PTT çalışanlarından destek gelmesi ise,

özel bir çabanın ürünü olabildi. Tüm Sağlık-Sen değil diğer kamu sektörlerinde, sağlık alanında bile gerekli duyuruyu ve çalışmayı yapmamış-yapmamıştı. Örneğin Genel Merkez'in bu kararı, sadece bir şubede hayata geçirilmişti.

Tüm Sağlık-Sen'in eylem kararını öğrendiğimiz günlerde, sağlık-eğitim ve sosyal sigorta haklarının gaspına karşı bir özel sayıyı yeni hazırlamış bulunuyorduk. Çalışma için sadece 1 günümüz vardı. Bu nedenle tek işletmeyi tercih ettik. Yakın geç-

mişte "T"nin satışı nedeniyle, özelleştirmeye karşı mücadelede öne çıkmış olan PTT çalışanlarıydı hedefimiz. Bildirilerimizi ve Tüm Sağlık-Sen'in çağrı bildirisini başlıca 3 PTT biriminde dağıttık. Bu sınırlı çalışma, ancak en duyarlı kesimin eyleme katılımını sağlayabildi. "Ücretsiz Eğitim Hakkı! Gasp edilemez!" ve "Sosyal Sigorta Hakkı! Gasp edilemez!" şiarlarının yazılı olduğu dövizleri taşıyan PTT'çiler, "Yaşasın Sınıf Dayanışması!" sloganıyla desteklerini dile getirdiler.

13 Mart-Kızılay Eğitim-Sen Mitingi “Emekçiler Burada, Coplayanlar Nerede?”

Eğitim emekçileri sendikalarına karşı açılan kapatma davasını protesto etmek için bir süredir çeşitli eylemler başlatmışlardı. İşte, 13 Mart Ankara Mitingi, Eğitim-Sen'in kapatılma saldırısına karşı başlatılan bir karşı saldırı eylemleri dizisinin son halkasıydı. Mart başından beri Güven Park'ta yapılan oturma eylemi, Eğitim emekçilerinin 9 Mart günü polis saldırısına uğramasıyla giderek daha coşkulu ve militanlaşan bir yönelime girmişti. Bu fiili saldırıdan sonra da KESK genel merkezi ve Eğitim-Sen merkez yönetimi, aynı zamanda mahkeme tarihi olan 13 Mart'ta Ankara-Kızılay'da büyük bir miting çağrısı yapmıştı.

13 Mart günü, Abdi İpekçi Parkı'nda 3 bine yakın emekçi, öğrenci ve işçi toplanmıştı. Eğitim-Sen'in neredeyse ülke çapındaki tüm şubelerinin bulunduğu yürüyüşe DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen işçi sendikaları cephesinden tek katılımı oluşturuyordu. Ayrıca DİSK de Genel Merkez düzeyinde bir pankartla eyleme destek veriyordu. Yürüyüşe geçen kitle politik sloganlarla Atatürk Bulvarını doldurdu. “Kırlı Savaşa Son!”, “Savaşa Değil, Eğitime Bütçe!”, “Emekçiler Burada, Coplayanlar Nerede?”, “Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!”, “Eğitime Özelleştirmeye Son!”, “Sürgünler, Soruşturmalar Durdurulsun!”, “İşçi-Memur Elele, Genel Greve!”, “İşçi-Memur-Gençlik Alanlarda Birleşik!” sloganlarının yanında ekonomik ve demokratik talepleri içeren bir çok slogan atıldı.

Oldukça coşkulu geçen yürüyüş boyunca katılımı kitle sayısı 10 binin aştı. Kortej Kızılay meydanına doğru yaklaşırken en önde yürüyen KESK pankartının arkasındaki kitle, alan girişinde polis tarafından kurulan üst arama barikatını görünce coşkulu ve gür bir şekilde “Emekçiler Burada, Joplayanlar Nerede?” sloganını haykırınca polis şefi barikadı kaldırdı ve polislerini bir sokak kuytusuna gizledi. Böylece, Ankara'nın çeşitli bölgelerinden lise ve üniversitelerden bin kadar öğrencinin de aralarında bulunduğu kortej Kızılay alanına girdi.

Eğitim-Sen Mitingi ve Gösterdikleri

13 Mart, Eğitim-Sen hakkında, kapatma istemiyle açılmış bulunan davanın duruşma tarihidir. KESK'in kapatma saldırısını püskürtmek amacıyla, aynı gün Ankara'da binlerce eğitim emekçisini bir araya getiren bir gösteri düzenlemesi son derece anlamlıydı. Coşkulu ve kararlı bir atmosferde geçen mitingde sosyalizm şiarını öne çıkaran bir pankartla Kızıl Bayrak da yerini almıştı. Pankartın açılış sırasında sendika kortejinden alkışlı destek almış olmamız, eğitim emekçilerinin sosyalizme sempatisinin bir göstergesiydi.

Ne var ki, alana girildiğinde mikrofondan “Eğitim-Sen dışındaki pankartların kapatılması” uyarısıyla karşılaşıldı. Aynı anda çevremizin sendika “görevli”lerince sarıldığını gördük. Bu yetmiyormuş gibi, bazı kendini bilmez görevliler yumruk ve küfürlerle üstümüze yürüdü. Sendika içerisindeki reformistler, eğitim emekçilerinin bu mücadele platformunu sabote etmeyi göze alacak kadar kendini kaybetmişti, tabanından uzaklaşmıştı. Gerek kitle mücadelesine yönelik perspektiflerimiz, gerekse bu yönlü deneyimlerimiz sayesinde, politik bir öngörüye sahiptik. Söz konusu provokasyonu, eğitim emekçilerinin en az zararlarla atlattığını sağlayabildik. Saldırıları politik sloganlarımızı kalkan ettik. Olayın büyümesini engelleyen bir başka önemli tutumu da, araya girerek “görevli”lere müdahale eden eğitimciler gösterdi.

Devrimcilere böylesine çirkin saldırıların yaşandığı aynı mitingde, Türk-İş'in tescilli bürokratlarına

mikrofon sunuluyor ve bir kez de bu hainlerin ağzından devrimci ve devrimci eğitimcilere küfrediliyordu. Meral haininin kürsüye çıkmasıyla birlikte, eğitim emekçileri, “Kahrolsun sendika ağaları!” sloganını yükseltmişti. Bunun üzerine Meral; “bu sinekleri aranızdan almayın” diyerek, Eğitim-Sen ve KESK yönetimine önemli bir “ders” verdi.

Eğitim emekçilerinin taleplerinin büyük çoğunluğu, tüm emekçileri doğrudan ilgilendiren genel çıkarlarını dile getirmektedir. Ücretsiz eğitim, işçi sınıfının uzun mücadeleler sonucu ve çeşitli bedeller ödeyerek elde ettiği bir sosyal kazanımdır. Onun korunması ve geliştirilmesi de kuşkusuz, yine sınıfın birleşik mücadelesiyle olanaklıdır. Ne salt eğitim emekçilerinin ve ne de salt öğrencilerin mücadelesi, eğitimde özelleştirmeyi engellemek gücüne sahip değildir. Birleşik bir mücadele hattı örnek gerekmektedir. Tek hedefi, işçi sınıfının ve emekçilerin birleşik-militan mücadelesini örgütlemek, bunun için sınıfın politik birliğini sağlamak olan komünistler elbette mücadelenin her aşamasında, her alanında ve en önünde yer almaya çalışacaklardır. Sendikaların

işlevi bunu engellemek değil, tersine kolaylaştırmak olmalıdır.

Eğitim emekçileri sendikalaşırken, kendiliğinden de olsa birlik kayguları taşımışlardır. Sendikal örgütlenme hakkı için yürütülen her mücadele “birlik” perspektifini taşır. Kamu çalışanları hareketinin yarattığı, ama, kısa zamanda işçi hareketi tarafından da sahiplenilip içselleştirilen “İşçi Memur Elele, Genel Greve!” şiarının ortaya koyduğu da bundan başka bir şey değildir. Eğitim emekçileri, sendikal hak, demek ki, birlik ve mücadele yolunda çok bedel ödedi. Son 9 Mart olayları henüz bedel ödemenin sona ermediğini bir kez daha gösterdi. Ödenen bu bedellerin belli kazanımlara dönüşmesi, o bedellere sahip çıkmakla olanaklıdır. Bu çerçevede eğitim emekçileri, gerek hareketin bünyesinde, gerekse sendika yönetim kademelerinde, gerici çıkışlara izin vermemelidir. Vermeyecektir. Eğitim emekçilerinin mücadelesi, devrimci bir önderlikle hedefine ulaşabilir. Reformizm gerilemeye ve çöküşe, devrimcilik ise ilerlemeye ve kazanımlara götürür.

KESK İzmir Bölge Toplantısı Yapıldı “Kavgayı yükseltmeli, gücümüzü birleştirmeliyiz!”

Kamu çalışanlarının grevli-TİS'li sendika hakkı için Nisan ayında gerçekleştirilecek eylemlerin karara bağlanması ve geçmiş sürecin değerlendirilmesi amacıyla KESK İzmir bölgesi 17 Mart'ta bir toplantı gerçekleştirdi. Şubelerinin görüşlerini dile getiren Eğitim-Sen 3,4,5,6, Tarım-Sen, Tüm Bel-Sen 2, Tüm Sağlık-Sen, Gıda-Sen, Maden-Sen, Genel Sağlık-İş, Tüm Maliye-Sen, Orkam-Sen sendikaları temsilcileri ve üyelerinin yer aldığı toplantıya yaklaşık 200 kişi katıldı. Daha çok 9 Mart öğrenci eyleminde alınan tutum, 13 Mart Eğitim-Sen Ankara eylemi değerlendirmesi, özelleştirme saldırısı, Nisan eylemlerinin ve 1 Mayıs eyleminin biçim, katılım önerilerinin tartışılması, somut eylem takviminin çıkarıldığı bir toplantı oldu.

Sonuçlar üzerinden değerlendirmelere ağırlık verildiği için, süreçte yaşanan hataların derinlemesine tahlili yapılamamış/ortaklanamamıştır. Toplantı sonunda;

- * 8 Nisan'da kitlesel basın açıklaması yapılması
- * 13 Nisan'da miting yapılması
- * 17 Nisan'da iş bırakmanın sağlanması
- * 1 Mayıs'a kitlesel katılım üzerine kararlar alındı.

Devrimci önderlik ve tabandaki örgütsüzlük sorununa ise, bir Sosyalist Kamu Çalışanı'nın yaptığı açıklayıcı konuşma dışında hemen hemen hiç değinilemedi. Konuşmada şunlar ifade edildi:

“(…)Şubat sonunda başlayan toplu sözleşmeye çağrı dilekçesi eylemi tabandan doğmadığı için anlamlı bir başarıya ulaşamamıştır. 9 Mart'ta eğitim emekçileri Ankara yolculuğuna çıkarken KESK'i oluşturan sendikalar güçlerini alana yığamamışlardır. Eylem öğrenci eylemiyle birleşemeseydi coşku ve nitelikten yoksun olacaktı. Oysa 9 Mart eylemi, (öğrenci gençliğinin eğitimde özelleştirmeye karşı gerçekleştirdiği eylem ile KESK'in basın açıklamasının birleştirilmesi) birlik sağlandığında düzen karşısında ne kadar güçlü olduğumuzu göstermiştir. Bunun yanı sıra birleşik mücadelenin politizasyona olanak sağladığı da görüldü. Sendikalardeki reformist önderliklerin mücadelenin bölünmesi yolunda harcadıkları çaba ise gözlerden kaçmamıştır. Özellikle KESK dönem sözcüsünün, polislin yoğun önlemler aldığı bir alanda öğrencileri tecrit eden açıklaması Devrimci Kamu Çalışanları tarafından olduğu kadar diğer kamu çalışanları tarafından da kınanmalıdır. Tüm bunlardan sonra sendikalardaki mücadele krizinin nedenleri daha da iyi anlaşılmalıdır. Tepedereformist önderliğin, tabanda örgütsüzlüğün, sınıf ve mücadele dayanışmasının olmadığı koşullarda mücadelenin düzen sınırlarını aşamayacağı açıkça görülmüştür. Bu koşullarda değil grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakkı, kırıntı dahi kazanılamaz.

En küçük işçi direnişlerinin dahi azgın

bir devlet terörüyle bastırılmaya çalışıldığı bugünkü sermaye diktatörlüğü koşullarında, demokratik, ekonomik taleplerin kazanılması dahi birleşik, militan ve devrimci bir konumlanışa sahip olmayı gerektiriyor. Bunun yolu ise yıllardır mücadelemize destek sunan işçi, öğrenci, emekçi gençlik, devrimci-sosyalist basın gibi tüm mücadeleciler güçlere mücadelemizde yer açmak ve onların çıkarlarını düzen karşısında savunmaktan geçiyor.

Ankara eylemimizde mücadelenin birleştirilmesi önündeki engellerden biri olan reformizmin kürsüden devrimcilere yönelik yaptığı saldırıda ne denli etkili olduğunu gördük. Bundan sonraki eylem takviminde daha başarılı bir hat izlemek, üretimden gelen gücün kullanılmasında başarıya ulaşabilmek kesinlikle sınıfa karşı sınıf, düzen karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm perspektifinde ısrar etmekten geçiyor. Mücadeleyi, işçi sınıfının, öğrenci-emekçi gençliğin ve diğer ezilen emekçilerin görev ve mücadelesiyle birleştirmeyen; eşitlik, özgürlük temelinde ulusal kurtuluş mücadelesi veren kardeş Kürt halkına destek görevini yerine getirmeyen bir kamu çalışanları hareketi asla başarıya ulaşamayacaktır.”

**Tüm Sağlık-Sen Üyesi Bir
Sosyalist Kamu Çalışanı**

Yaşasın Sertek Direnişimiz!

Gebze Akseköy'de kurulu olan Sertek Plastik Sanayi'nde 11 Mart günü bir işgal eylemi gerçekleşti. Sertek, Arçelik'e günlük sipariş üzerinden, beyaz eşya için plastik aksam üreten bir fabrika. 115 işçinin çalıştığı fabrika, İkitelli/Sefaköy'de kurulu olan Galsan AŞ.'ye bağlı bir işletme. Galsan AŞ.'nin Arçelik'le yaptığı anlaşma uyarınca Sertek stoksuз ve günü gününe teslimat üzerinden iş yapıyor. Üretimdeki en ufak bir aksaklık ve Arçelik'e mal tesliminde oluşacak bir gecikme, Galsan kapitalistini zor durumda bırakıyor. Çünkü Arçelik'le yapılan anlaşmaya göre teslimatta yaşanan herhangi bir gecikmede Galsan Arçelik'e tazminat ödemek durumunda kalıyor.

Sendikal Örgütlenme ve Komünistlerin Sürece Müdahalesi

İşyerinde çalışma koşulları oldukça ağırdır. Sendikal örgütlülük ise henüz yoktur. 1996 yılı başında işverenin işçilere %20 gibi komik bir artışı dayatması işçilerde zaten varolan huzursuzluğu artırdı. Direnme ve mücadele isteklerini körükledi. Bu gelişme fabrikada sendikal örgütlülüğün zeminini hazırladı. Öncü işçiler işletmede bir işyeri komitesi oluşturarak sendikal örgütlenmeyi başlattılar.

Bu süreç içerisinde komünistler Sertek işçilerine müdahale şansı yakaladılar. Başlangıçta dolaylı yollardan süren bu müdahale, kısa bir sürede içeriden bir müdahaleye dönüştü. Komite toplantılarına ve örgütlenme çalışmalarına katılmaya başladılar.

Fabrikanın özgün sorunları üzerinden yürütülen çalışmalar sonucunda işçilerin büyük çoğunluğu kısa süre içerisinde Petrol-İş Sendikasına üye yapıldı.

İşgal Kararı

Yürütülen sendikal faaliyete ilk saldırı Mart ayı başında geldi. İşveren 7 işçinin işine gerekçesiz olarak son verdi. İşveren bu davranışı ile işçilere gözdağı vermek niyetindeydi. Sertek işçileri bu saldırıya nasıl yanıt vereceklerini kararlaştırmak için sendikada bir toplantı gerçekleştirdiler. Komünistler bu toplantıda yaptıkları müdahalede işverenin saldırısına üretimden gelen gücün kullanılarak cevap verilmesini önerdiler. Atılan işçilerin geri alınması için üretimin tamamen durdurulması, bunun da yolu olarak fabrikanın işgali önerildi. Sendika adına toplantıya katılanlar ise, bu durumda bir şey yapılamayacağı, yetki kararının alınmasının beklenmesi gerektiğini söylediler. Olumsuz bir ruh hali yayarak işçilerin direnme isteğini kırmaya çalıştılar. Komünistler sendika bürokratlarının bu tavrını teşhir ettiler. Bu olumsuz basıncı kırdılar. Sendika bürokratları ise komünistlere yasaklar getirmeye kalktılar. Komünistlerin yerinde müdahaleleri sonucu sendikacıların bu tavrı kırıldı ve işçiler komünistlerin önerilerini kabul ettiler.

... ve İşgal

Teknik hazırlıklar tamamlandıktan sonra, 11 Mart Pazar günü gece vardiya çalışın işçiler, sabah vardiyası için gelen işçilerle birleşerek fabrikayı işgal ettiler. İşgalin başlaması ve üretimin durması fabrika müdürlerini ve işvereni paniğe sürükledi. Fabrikanın merkezi Galsan'dan gelen genel müdür saat 18.00'de işçilerin seçtiği temsilcilerle bir görüşme yaptı. Bu görüşmede atılan işçilerin kesinlikle geri alınmayacağını söyleyen genel müdür, diğer işçilere hiçbir şey olmayacağını, yeni işçi çıkarımı yapılmayacağını açıkladı.

Ücretler konusunda da yeni bir görüşme yapılabileceğini söyleyen müdür işgalci işçiler arasında ayrılık yaratmaya çalıştı. Ancak, işçiler bu önerileri red ederek işgali sürdüreceklerini açıkladılar. Bu görüşmenin ardından işçiler komünistlerle birlikte hazırladıkları "Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!" yazılı pankartı açtılar.

İşgalci işçiler birçok cepheden işgale son vermeleri için basınca alındılar. Fabrika polis ablukasına alındı. İşçiler buna barikatlarını kurarak yanıt verdiler. Sendika bürokratları ise bu görüşmeden sonra işgalin bitirilmesi, işin geri kalan kısmının sendikaya bırakılması gerek-

tiğini söylediler. İşveren ve polis işçilerle dışarıdan telefonla görüşerek kararlılığı kırmaya çalıştılar. Bunun için işçilerin ailelerini kullandılar. Saat 2.00 sıralarında da Gebze Belediye Başkanı fabrika önüne gelerek işçileri tehdit eden bir konuşma yaptı.

İşverenin polisle birlikte uyguladığı bu böl-parçala oyunu işe yaradı. Önce işçiler arasında bölünmeler sonra kararsızlık yayılmaya başladı. Bunun sonucunda önce bir grup işçi aileleri ile birlikte fabrikadan ayrıldı. Ardından bazı başka işçiler de ayrılmaya başladılar. Sonuçta sabah saat 8.00 civarı sadece 30 kararlı işçi içeride kaldı. Bunun üzerine genel müdürle tekrar yapılan bir görüşme sonucunda 500 bin liralık zam önerisi kabul edilerek direniş sonlandırıldı.

Sertek İşgali Üzerine

Sertek işgali son dönem fabrika işgallerine eklenen yeni bir halka. Sertek işçileri bu deneyimlerinden dersler çıkarmalıdır.

Birincisi; işçilerin üretimden gelen güçlerini kendi yaratacakları örgütlülükleri ile kullandıkları ölçüde kazanacaklarıdır. Sertek işçileri oluşturdukları işyeri komitelerini korumalı ve işgal sırasında olduğu gibi kendilerini ilgilendiren kararları bu komite aracılığı ile alıp, hayata geçirmeye devam etmelidirler. "Haklar mücadelesi ile kazanılır!" gerçeğini gözardı etmeden mücadelelerini bu komite ile yükseltmeliler. Gerçekleşen bu işgal Sertek işçilerinin mücadelesinin son aşaması değildir. Aksine mücadelenin yükseltilmesi için kullanılması gereken bir basamaktır. Sertek işçileri işgal sırasında karşılaştıkları olumlu-olumsuz tüm deneyimleri iyi değerlendirmeli ve kararlılıklarını bilemelidirler. Bu süreçte sürekli yanlarında buldukları komünistlerle kurdukları bağları geliştirerek sürdürmelidirler.

İkincisi; işgalin istenilen talepler doğrultusunda sonuçlandırılmamasının sebepleri iyi tahlil edilmelidir. İşgal öncesi ve sırasında yaşananlar öğretici olmalıdır. Burada sendika ile girilen ilişkiden tutun da, ailelerimizin direnişe etkilerine dek bir çok olguyu iyi değerlendirmeliyiz.

İşveren, işgali kırabilmek için

geleneksel bir yöntem izledi. Temel hedefi işgalci işçiler arasında kararsızlık yaratmak, onları kendi içinde parçalamak ve sonuçta da direnişi eritmektir. Bu hedefi doğrultusunda elinde bulunan geniş olanakları oldukça iyi kullandı. Bir yandan işçilerle alt düzeyde uzlaşma kanalları yaratırken, diğer yandan da bir çok tehdit unsuru ortaya sürdü. İşçilerin deneyimsizliğini ve sahip oldukları farklı sosyal ve siyasal kimlikleri, onları kararsızlığa itmek için bir avantaj olarak kullandı. Bunda; işçilerin politik bilincinin taşıdığı zayıflıkların da önemli bir payı oldu. Özellikle ailelerin devreye girdiği noktada, işçiler bu basınca prim verdiler. Aslında direnişin seyrini olumlu bir tarzda etkileyebilecek bu durum, tersinden işçilerin kararlılığını kırabilecek bir olguya dönüştü. Ayrıca zaten düzeni temsil eden polis, belediye başkanı gibi temsilcilerin ve işverenin temsilcilerinin tehditlerinin (ya da vaatlerinin) işçilerin direncini etkileyebilmesi üzerinde durulması gerekir. Sermayenin dolaysız temsilcileri olmaktan öte, Sertek işçilerinin açık düşmanı olan bu sözcülerin direnişi bu tarzda etkileyebilmesi Sertek işçilerinin bilinç düzeyinde önemli bir zaafı gösterir ve müdahale edilmesi gereken bir noktadır.

Düzenin dolaysız temsilcilerinin yanı sıra, işçi sınıfının önünde üstü

örtülü bir tarzda engel teşkil eden sendika bürokrasisinin tavrı da üzerinde durulması gereken bir konudur. Gerek işgal öncesi toplantıda, gerekse işgal sırasında sendika bürokratları işçilerin direnişini zayıflatıcı, onların işgal kararlılığını kırıcı, pasifist ve uzlaşmacı bir çizgi izlediler. İşçilerin mücadele araçları olması gereken sendikaları adeta işverenlerin uzlaşma kurumları olarak kullanan bu bürokratlar, işgalin en kritik noktalarında öne sürdükleri tekliflerle işçilerin taleplerini geri çekmeye çalıştılar. Sertek işçisi önümüzdeki süreçte sendikayla gireceği ilişkiyi iyi kurgulamalı. Sendika bürokratlarının uzlaşmacı tavırlarına taviz verilmemeli, onların mücadeleyi sınırlayan pasifist yaklaşımları mahkum edilmelidir. Sendikanın olanakları mücadelenin yükseltilmesi için sonuna dek kullanılmalı, ancak bu olanaklar ve sendika bürokratlarının bir zırh olarak kullandıkları "meşru mücadele zemini" lafazanlığı bizi belirlememeli.

Sertek işçileri kazanımlarını ilerletmek için başlattıkları bu militan çıkışı kararlı bir şekilde sürdürmelidir. Sermaye iktidarını yıkmaya ve işçi sınıfının iktidarını kurma mücadelesinde komünistlerle omuz omuza yer almalıdır.

ADANA:

Sümerbank İşçisi Kırıntılarla Yetinmemeli!

Dünyada ve Türkiye’de gündeme sokulan özelleştirme saldırıları yaygınlaştırılarak sürüyor.

Sermaye devletin KİT işletmelerine yönelik özelleştirme ve taşeronlaştırma uygulamalarının yoğunlaştığı yerlerin başında Sümerbank’a bağlı işletmeler gelmektedir. Türkiye’de bugüne kadar Sümerbank’a bağlı 7 işletme özelleştirildi. 8.inci ise Adana Sümerbank oluşturuyor.

Adana Sümerbank’ın, alıcısı durumunda olduğu bilinen Yüksekbaş Holding’e, devlet tarafından peşkeş çekildiği bizzat işçiler tarafından dile getirilmektedir. Kurulduğu günden bu yana işçilerin yoğun emeği ve alınteriyle ayakta duran ve bugünkü konumuna yükselen Adana Sümerbank’ın özelleştirilmesiyle birlikte işçiler direniş bayrağını yükselttiler.

Yüksekbaş’a değerinin altında satılan Sümerbank’ta yaklaşık 850 işçi çalışmaktadır. İş yerinde örgütlü Türk-İş’e bağlı Teksif Sendikası Yavuzlar Şubesi ise fabrikanın özelleştirildiği günden bu yana, işçilerin doğal ve haklı eylemlerine destek vermiyor. İşçilerin kendi olanakları ile geliştirdikleri işyeri direnişi 25 Şubat 96’da başladı. Fiilen üretimi durduran işçiler Sümerbank’ın giriş kapısında, “İşimizi İstiyoruz” pankartı astılar. İşçilerin ilk kararlı eylemleri, 26 Şubat’ta işyeri tespiti için gelen Yüksekbaş Holding yetkililerini ve 27 Şubat’ta işyeri teslimi konusunda gelen resmi görevlileri içeri sokmamak şeklinde oldu. İşçiler gün boyu giriş kapısında birikerek, tepki ve öfelerini şöyle ifade ediyorlardı: “Biz 620 milyarı bulan tazminat hakkımızı ve iş güvenliğini teminat altına almadan burayı terk etmeyeceğiz. Ayrıca devletin güvenlik güçleri bize karşı zor kullanırsa biz de hem fabrikayı hem de kendimizi benzin dökerek yakarız.”

İşçilerin, 26 ve 27 Şubat tarihlerinde gösterdikleri bu kararlı eylemlerden sonra, DISK’e bağlı bazı sendika şubelerinden kısmen de olsa bir destek geldi. DISK bölge temsilcisi işçilere hitaben yaptığı konuşmada; Türk-İş Teksif’in işçilere ihanet

ettiğini ve kendilerinin sonuna kadar işçilerin yanında olduklarını söylediğinde, bunun her iki sendika arasındaki rekabetin bir gereği olduğu gözden kaçmıyordu. Teksif ise Ankara’ya gidip sorunu bürokratik görüşmelerle “çözmek” yoluna gitti.

Ne var ki, sendika tarafından hiç bir gerçek destek alamayan işçilerin sendikaya duydukları güvensizlik had safhaya ulaşmıştı. Sendikanın attığı her uzlaşmacı yeni adım işçileri kendi içerisinde daha bir kenetlenmeye götürüyordu. İşçilerin bu kararlı tutumu, işvereni ve sendikayı telaşa düşürdü. Bu noktadan sonra, sorunu valiyeye götürerek çözmeye çalıştılar.

28 Şubat’ta resmi görevlilerce sayımın ve devir teslimin yapılacağı duyurulduğunda vali devreye girdi. Sendikaya, isteyen işçinin iş hakkını fesh ederek kıdem tazminatını alabileceğini, çalışmak isteyen ise bundan böyle yeni bir sözleşme yapacağını ve bu konuda işvereniyle bir protokolün imzalandığını söyledi.

İşçilerin kararlı direnişi karşısında geriye atılan bu ilk adım kuşkusuz işçiler açısından ciddi bir kazanım olarak gözükmüyor ve böyle de sunulmak isteniyor. Ancak herşeyden önce, 850 işçiyi ilgilendiren iş güvenliği konusu, tabir yerinde ise bir başka bahara ertelenmiş görünüyor.

Yüksekbaş Holding’in kendi işyerinde yıllardır uyguladığı yöntem ise Adanalı işçiler için sır değil. Hiçbir sosyal hakkın olmadığı, hatta çoğu işçinin sigortasız çalıştırıldığı, her üç ayda bir tensikat yaşanıp yerine asgari ücretle yeni işçi alındığı yakinen biliniyor. Söz konusu işletme, sendikal çalışmanın bugüne kadar hayata geçirilemediği işyerlerinden biridir.

Sümerbank işçilerinin, herşeyden önce haklı iş güvencesi taleplerini yasal güvence altına alamadıkları şartlarda, ne kıdem tazminatlarının ne de diğer haklarının hiçbir güvencesi olmayacağı açıktır. Öyleyse Sümerbank işçisi kararlı çıkışını gerçek bir kazanıma dönüştürmek için mücadelede ısrar etmek zorundadır.

SY Kızıl Bayrak / Adana

NAK-KARGO Direnişçi İşçileriyle Dayanışmaya!

İzmir Çamdibi’nde yüz günü aşkındır direnişte bulunan Ambar işçileri kararlılıklarından bir şey kaybetmeden direnişe devam ediyorlar. NAK-KARGO’nun önünde her sabah 8:00’den akşam 17:00’ye kadar bekleyen Ambar işçileri, hemen her gün polisin fiziki saldırılarına ve hakaretlerine maruz kalıyorlar. Direnişteki Ambar işçilerini Ambarlar’da çalışan diğer işçiler kendi aralarından seçtikleri 4-5 temsilciyi yollayarak destekliyor. Ambar işçileri arasındaki bu dayanışma bugüne kadar direnişin sürdürülebilmesi temel koşullarından biri olmakla birlikte, örnek alınması gereken bir davranıştır.

NAK-KARGO’da atılan işçi sayısı 43 olmasına rağmen, bugün direnişe aktif olarak devam eden 17 işçi bulunmaktadır. Fakat bundan sonra fire verileceği düşünülmüyor. Zira söz konusu 17 işçi kader birliğine varmış/ bütünleşmiştir.

Sendikanın direnişteki işçilere maddi

yardımları oldukça yetersizdir. İşçilerin hemen tümünün sendikadan aldıkları yardım dışında başka bir gelir kaynağı yoktur.

Direnişçi işçiler bugüne kadar sayısız kez coplandılar ve defalarca gözaltına alınıp Çamdibi Karakolu’nda tutuldular. Tutuklanmak üzere iki kez savcılığa çıkartıldılar. Fakat her serbest kalışlarında tekrar işyerlerinin önünde beklemeye devam ettiler, halen devam etmektedirler.

İşçiler, en başta çeşitli sendika ve kitle örgütlerinden düzenli olmasa da destek aldıklarını, fakat son süreçte kitlesel ziyaretlerin olmadığını, tek tük insanların ve tanıdıklarının geldiğini belirtiyorlar. İşçiler çeşitli kereler sendikaları aracılığıyla tüm kesimlere çağrıda bulunmuşlar ve destek sözü almışlardır. Fakat bu sözler hep kağıt üzerinde kalmış. “Biz eylemlere pankartımızı alıp gidiyoruz. En son öğrencilere destek olmak için Konak Mitingi’ndeydik.” diyerek, kendilerine sınıf kardeşleri tarafından sahip çıkılmayışını eleştiriyorlar. Bunda sendika üst kademe yöneticilerinin payı olduğunu; isteseler destek eylem ve ziyaretlerinin örgütlenebileceği halde, bunun çalışmasını yapmadıklarını ifade ediyorlar.

İşçilerin de belirttiği gibi, işçi sınıfının çıkarlarını savunuyorum diyen, emekçilerden yana olduğunu söyleyen herkesin sınıf dayanışmasını hayata geçirebilmek için yapacağı birşeyler olmalıdır. Tam da bu noktada önce komünistlere ve devrimcilere sonra da öncü ve sınıf bilinçli işçilere ve onların harekete geçireceği sendikalara büyük iş düşmektedir.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

ADANA MEYNA-ÖZLER İŞÇİSİYLE DİRENİŞ DENEYİMLERİ ÜZERİNE:

“Eylemi hakkımızı alıncaya dek sürdürmeliydik!”

KB: Meyna-Özler A.Ş. işçileri, geçmiş süreçte iş yerinde bir günlük grev kararı alıp uyguladılar. Bu grev ile ilgili neler söyleyebilirsiniz?

M-Ö İşçisi: Eylem, görüntüde hakların kazanıldığı izlenimi yarattı. Esasında ise, sendikanın pasif ve caydırıcı tutumu sonucu, pek de başarılı oldu sayılmaz. Eylemin ilk gününde işverenle görüşen sendika, görüşmeden çıktuktan sonra, TİS’den doğan hakların ödeneceğine dair karar alındığını söyleyerek eylemi bitirdi. Zaten sınırlı olarak alınmış hak, her işçi başına 12.5 milyon olarak tespit edilmişti. Ancak bunun yarısını ödeyen işveren kalan ikinci kısmını bir ay sonrasına erteledi. Hemen ardından da işimize son verildi. Her ne kadar işyerinde, gerek sendikanın uzlaşmacı tutumu, gerekse de işverenin çeşitli tuzakları konusunda uyarılarda bulunduysak da başarılı olamadık.

Kuşkusuz eylemi haklarımızı alıncaya kadar sürdürmeliydik. Ve burada gerçekleştireceğimiz güçlü ve kararlı bir çıkış diğer sınıf kardeşlerimize de örnek teşkil edecekti.

KB: İş yerinde kaç kişi çalışıyor? İşçilerin işverene ve mevcut sermaye düzeyine yönelik yaklaşımı nedir sizce?

M-Ö İşçisi: İşyerinde yaklaşık 350 kişi var. Bunların 187’si mevsimlik işçilerden oluşuyor. Özellikle koşulları ağır işler mevsimliklere yaptırılıyor. Ve bu kesimde işverene karşı yaygın bir hoşnutsuzluk hemen göze çarpıyor. Grevimiz bunun somut bir ifadesidir. Aynı şeyi kadrolu işçiler için söylemek mümkün değildir. Kadroluların sınırlı da olsa bir takım farklı haklara sahip olmaları, kendilerini kadrosuzlara göre şanslı ve ayrıcalıklı görmelerine neden oluyor. İşyerinde örgütlü Tek-Gıda-İş sendikası özellikle bu işçiler üzerinde daha da fazla hakimiyet sağlamış gözüküyor. Devlet ve sermaye sınıfı konusunda ise belirgin bir tutum yok. Sınıf cephesinde yerini ve konumunu saptamaktan henüz uzak olduğu için burada net bir görüş ortaya koyamıyor.

KB: Kızıl Bayrak Gazetesi Meyna işçilerinin bir kısmı tarafından okunuyor ve beğeniliyor. İşçilerin bu konuda devrim-

ciler ve sosyalistler hakkındaki düşünceleri nelerdir?

M-Ö İşçisi: İşçiler bu konuda biraz daha temkinli. Özellikle gazete satışının ilk dönemlerinde bu böyleydi. Ancak bir devrimci gazete işyerinde birileri tarafından dağıtılıp okunduğu zaman bu temkinli yaklaşım zamanla ortadan kalkıyor. Kendini bulduğu böylesi bir yayım organına giderek daha da yaklaşabiliyor ve sonuçta kendini bulduğu böylesi bir sosyalist gazete ile devrimciler arasında bir bağ kendiliğinden kurabiliyor.

KB: Son yıllarda hortlatılmaya çalışılan milliyetçilik ve mezhepsel çatışmalar konusunda bir işçi olarak ne düşünüyorsunuz?

M-Ö İşçisi: Düzenin pompaladığı milliyetçi-mezhepsel ayrımcılık işçiler arasında da bir şekilde yankısını buluyor. Kürtlük-Türklük, Sünnilik, -Alevilik gibi konular işçiler arasında tartışma konusu olabiliyor. Sınıf bilinçli işçilerin, böylesi şovenist propagandalara hemen müdahale etmeleri gerekiyor. Çünkü sonuçta bu türden suni ayrımlar sınıfı içeriden bölmeyi amaçlıyor.

Küçükçekmece İşçisine Yeni Saldırılar, Karşı Saldırıyı Örgütleyelim!

Küçükçekmece Belediye işçileri yeni bir toplu iş sözleşmesi dönemine girdiler. Genel-İş sendikası ve işveren arasında yapılan görüşmeler sürüyor. İki yılda bir yapılan toplu iş sözleşmesinde, sendikanın bu dönem için istediği artış enflasyon artı 25 puan. Ancak işveren adeta alay edercesine neredeyse sıfır zam önerisi ile geliyor. Gerekçesi ise bildik şeyler: "Ekonomik kriz içindeyiz. Özveri gerekiyor. Bu kadar artış veremeyiz. vb..."

Küçükçekmece Belediyesi'nde şu anki durumu kavrayabilmek için geçmiş süreçlere bakmak gereklidir. Çekmece işçileri mücadeleci bir geleneğe sahipler. '80'li yılların ikinci yarısından bu yana ekonomik ve sosyal kazanımları için birlik içinde, kararlı bir mücadele çizgisi izlediler. Bu anlamda Küçükçekmece Belediyesi son dönem işçi hareketinde önemli bir yere sahip. O oranda da sermayenin saldırılarına ilk muhatap olan işletmelerden biri. Küçükçekmece işçileri bu saldırılara karşı bugüne dek yürüyüşler, işgaller, işbirlikler, açlık grevleri ve gerektiğinde polisle çatışarak yanıt verdiler.

1995 yılının son aylarında da belediye işçileri geçmişe dönük alacakları, ikramiyeleri ve bir takım sosyal haklarının işletilmesi için bir dizi eylem gerçekleştirmişlerdi. DSP'li belediye başkanı ise bu eylemlere yanıt olarak önce temizlik işini bir taşeron firma ile anlaşarak çözme yoluna gitmiş, ardından da 124 işçiyi işten çıkarmıştı. Küçükçekmece belediyesinde çalışan yaklaşık bin işçinin buna yanıtı net oldu. "Ya hep beraber, ya hiçbirimiz" diyen Çekmece işçileri; işten atılan arkadaşlarının tekrar işe alınması, ekonomik ve sosyal kazanımlarının yerine getirilmesi talepleri ile direnişe geçtiler. Sonuçta işveren geri adım atmak zorunda kaldı. Atılan işçiler geri alındı. Geçmişe dönük alacaklar için bir ödeme takvimi çıkarıldı ve direniş sona erdi.

Eylemlik sürecinin başından beri Çekmece işçilerinin yanında olan ve direnişte aktif bir tarzda yer alan biz komünistler direnişin kazanımıyla sonuçlanmasını olumlu ancak bazı tehlikelere ve eksikliklere de işaret etmiştik. Aradan geçen kısa süre bu tehlikeleri iyice somutladı. Özellikle toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin başladığı andan itibaren işverenin yeni ve kapsamlı saldırıları gündeme geldi.

İşverenin sözleşmede dayatmaya çalıştığı sefalet ücreti bu saldırının sadece bir boyutu ve zaten beklenen yanıydı. Ancak iş bu kadarla kalmadı. 132 işçinin evlerine posta yoluyla gelen birtakım resmi kağıtlar işverenin planlarını açığa çıkardı. İş ve İşçi Bulma Kurumu'ndan gelen bu kağıtlardan ortaya çıkan, işverenin bu 132 işçiyi işten çıkarmak niyetinde olduğu. Sözleşme dönemine rastlayan bu olay, bir yönüyle işverenden işçilere yönelik bir tehdit anlamına da gelse, aslolarak kapsamlı bir saldırının ilk ayağı olacaktır. Yani, uzun süredir her fırsatta "işçi fazlasından", "ücretlerin yüksekliğinden" bahseden belediye başkanının, belediye hizmetlerini taşeron firmalara devrederek özelleştirme planını hayata geçirmek için bir ilk adım. Bu Küçükçekmece işçisi için toplu tensikatlar anlamına geliyor. Ya da sefalet ücretine, sosyal hak gasplarına, ör-

gütsüzleştirmeye vb. boyun eğmek.

İşveren bu saldırısını hayata geçirebilmek için toplu iş sözleşme dönemlerini de bir silah olarak kullanma niyetinde. İki yılda bir gerçekleşen görüşmeleri altı ayda bire indirmek istiyor. Böylece altışar aylık dönemlerle işçilere sıfır zam, tensikat, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma gibi saldırıları dayatabilmek şansını yakalayacak. Devrimci bir önderlik altında ve mücadeleci bir sendika ile aslında işçilerin kazanımı sayılabilecek altışar aylık sözleşme dönemi, hizmet sektöründe işverenin elinde bir silaha dönüşebiliyor.

Yerel yönetimlerin siyasi partiler elinde oluşu nedeniyle sürekli el değiştirmesi (ki bu sürekli yönetici ve bürokrat değişimi; o siyasi partiye yakın insanların işe alınması vb. gibi sonuçlar doğuruyor); yapılan üretimin niteliğinden kaynaklanan kamuoyu basıncı (tek başına çöplerin toplanmaması bile, eğer çevre halkı ile dayanışma kanalları yaratılamazsa, dolaysız olarak belediye işçisi ile halk karşı karşıya getiren bir durum olabiliyor); sendikaların uzlaşmacı ve pasifist tutumu (sektördeki tüm sendikalar aynı durumda. Hepsinin geçmişi bu konuda olumsuz örneklerle dolu); işkolu bazında bile bir sınıf dayanışmasının örülemediği olması ve en

önemli devrimci önderlik alanında yaşanan boşluk bu durumu yaratıyor. İşveren tüm bunları kullanarak saldırılarını yoğunlaştırmak ve Küçükçekmece işçisinin direncini parçalamak istiyor.

Bu saldırı sadece Çekmece işçisine yönelmiş bir saldırı değildir. Özeldir belediye işkolunda, genelde ise tüm sınıfa yönelik saldırının bir parçasıdır. Küçükçekmece işçileri uzun süredir (bir kaç belediye yönetimine karşı) belediye işkolunda sermayenin başını ağrıttı. Bir çok belediyede işten çıkarmalar, taşeronlaştırma, düşük ücret politikaları, sendikasılaştırma kolayca hayata geçirilirken, Küçükçekmece Belediyesi bu

konuda sermayenin başarısız olduğu bir kaç yerden biri. Bu anlamda işkolunda sınıfın en ileri mevzilerinden biri. Bunu işçilerin politik bilinci, birlik ve dayanışma ruhu, gerçekleştirdikleri eylemlerin niteliği ve niceliği vb. faktörlerden de gözlemleyebiliriz. Bu nedenle sermayenin Küçükçekmece'de kazanması belediye işkolunda daha kapsamlı saldırıların ilk adımı olacaktır.

Bu toplamdan baktığımızda Küçükçekmece işçileri bu kapsamlı saldırıya şimdiden hazırlanmalı ve bir kez daha işverenin planlarını bozmalıdır.

SALDIRILARI PÜSKÜRTEBİLMEK İÇİN Deneyimlerden Öğrenmek...

Küçükçekmece işçileri son direnişlerini kendi aralarında kurdukları bir komite ile yönlendirdiler. Kendi içinde işbölümü yapmış bu komite direniş için önemli bir mevziydi. İşçilerin kendi örgütlülüklerini yaratarak saldırıları yanıtlaması ve üretimden gelen gücünü kullanması yapılması gereklidir. Bu anlamda, bu tür bir komiteleşme işletme için sürekliliği sağlanacak bir tarzda gereklidir. Ancak direniş komitesinin işleyişini gözden geçirmek ve ileriye dönük dersler çıkarmak gereklidir.

Komite olması gerektiği gibi; güvenilir, öne çıkmış, çoğu politik işçilerden oluşuyordu. Direnişi ilgilendiren konular üzerine kararlar alıyor ve bu kararlar doğrultusunda aktif bir şekilde çalışıyordu. Çevre halkı ile dayanışmanın örgütlenmesi; demokratik kitle örgütleri ve sosyalist basınla diyaloga geçip destek komitelerinin oluşturulması; basınla ilişkiler; yazılı ve sözlü materyallerin kullanımı vb. örnekler bunun göstergesi oldu. Toplamdan baktığımızda bu komite işçilerin bütünlüğünü koruma ve temsil etme, direnişin meşruluğunu Küçükçekmece halkına anlatma ve onların desteğini örgütleme ve en önemlisi karar alma ve uygulama mekanizmalarının işlenmesi bakımından olumlu bir örnektir.

Ancak komitenin temel zaafı ve onu asıl işlevinden uzaklaştıran yanı sıra ise sendika ile girdiği ilişki tarzıdır. Küçükçekmece işçisinin bağımsız tavrını ve taleplerini uzlaşmaz bir tarzda savunan ve işçi sınıfının politik şiarları etrafında örgütlenmesi gereken bu komite, temel

konularda sendikanın tavrına bağlı kaldı. Gerek sendika ile girdiği dolaysız ilişkiler (komitede yer alan işyeri temsilcileri kanalıyla), hem de komünist ve devrimcilerin komiteye müdahalelerindeki yetersizlikler bu sonucu doğuran temel etmenler oldu. Sendikanın pasif ve uzlaşmacı tavrı çok kritik noktalarda belirleyici oldu. İşverenle görüşmelerin sendika kanalına bırakılması ve sendikanın direnişi bitiriş aşaması bunun örneklerinden biridir. Daha ileri talepler ve kazanımlar mümkünken sendikanın, önce komiteye, ardından da işçilere yaydığı ruh hali, işverenle girdiği pazarlıklar kazanımları sınırlayan faktörler oldu.

Küçükçekmece işçileri bu ve daha önceki komite deneyimlerini gözden geçirmelidirler. Sadece eylem ve direniş zamanlarında geçici komiteleşmelerle yetinilmemelidir. Hızla, kalıcı ve Küçükçekmece işçilerinin mücadelesini merkezi olarak örgütleyecek bir işyeri komitesi oluşturulmalıdır. Bu örgütlenme sendikaya bağımlı olmayan, Küçükçekmece işçisinin özgücüne dayanan, çeşitli yöntemlerle bileşenlerini gizli tutabilen, işçilerin bağımsız politik tutumunu temsil edebilen, karar alma ve uygulama mekanizmalarını bağımsız işletilebilen bir komiteleşme olmalıdır. İşverenin saldırılarına karşı bu komite en önemli silah olacaktır. Bu komite; işçi sınıfının iktidar mücadelesini yürüten ve onun gerçek temsilcileri olan komünistlerle diyalog ve işbirliği içinde olmalıdır.

Sendika ile girilen ilişkide ise belirlenen değil belirleyen olmak gereklidir.

Sendikanın dediğini yapan ve onun pasifliğini meşrulaştıran değil, sendikaya dediğini yaptıran bu anlamda da onu uzlaşmanın değil mücadelenin bir aracı haline getiren bir tavır alınmalıdır.

Küçükçekmece işçilerinin en büyük avantajlarından biri birlikte hareket edebilme yeteneğidir. Bu birlik ve dayanışma ruh halini korumak ve politik bir bilinç haline dönüştürebilmek gereklidir. Bu konuda öncü işçilere düşen önemli sorumluluklar var. Özellikle çeşitli düzen partilerinin hala işçiler üzerinde var olan etkilerinin kırılması gereklidir. Ayrıca, sermayenin her fırsatta işçileri bölmek için kullanmaya çalıştığı çeşitli sosyal kimliklerin (Alevilik, Sünnilik, bölgecilik, akrabalık vb.) olumsuz etkilerini ortadan kaldırabilmek de önem taşıyor.

Sermayenin işçi ve emekçileri hedefleyen kapsamlı saldırıları sürerken sınıf tavrı sergilemek ve sınıfın karşı koyuşunu örgütleyebilmek gerekiyor. Ancak o zaman Küçükçekmece işçilerinin kazanımları garanti altına alınabilir. Bu nedenle, öncelikle işkolunda ve çevre fabrikalarda olmak üzere sınıf dayanışmasının örgütlenmesi için çalışmak gerekiyor. Sendikayı ve olanaklarını bu konuda seferber etmek ve kullanmak mümkün. Diğer belediyelerdeki ve çeşitli fabrikalardaki sınıf kardeşlerimizle oluşturacağımız dayanışma komiteleri ve alınacak aktif destekler sınıf mücadelesinin önünü açacaktır.

**Yaşasın Sınıf Dayanışması!
Kırıntıları Değil Dünyayı Kazanacağız!**

ROWENTA İŞÇİSİYLE RÖPORTAJ

“Başarılı eylemler için sıkı bir örgütlenme ve savaşım görevi var önümüzde...”

KB: Geçtiğimiz dönemde iki günlük işbirakma eylemi yaşandı fabrikanızda. Nedeni neydi?
Evet, ücretlerimize % 20 gibi çok düşük bir zam yapılması üzerine, 31 Ocak ve 1 Şubat günleri 08:00-18:00 vardiyası üretimi durdurarak grev yaptık.

KB: Eylem nasıl başladı? Daha öncesinden hazırlık var mıydı, yoksa tepki olarak mı gelişti? Ne tür sorunlar yaşandı?

Öncesinden bir hazırlığımız yoktu. 6 ay önce verdikleri söze göre zam %100'e yakın olacaktı. Bu yüzden arkadaşların çoğu iyimser bir beklenti içindeydi. 31 Ocak sabahı çay paydosunda (10:00'da) bordroların önden dağıtılmasından sonra bir çok yarattı. Moral bozukluğunun yarattığı sessizlik hakimdi. Herkes birbirinin maaşını soruyor, aynı cevabı alıyordu. Zaten genelde asgari ücret düzeyinde olan maaşlarımıza %20 oranında zam yapılmıştı. Bu ortalamanın dışında kalan, örneğin 8 yıllık bir arkadaşın maaşı 11 milyon kadardır. Çay paydosu bitiminde işbaşı yapmak üzere herkes tezgahının başına ve kendi bölümüne yöneldi. Ancak kimse işe başlamıyordu. Bölmeler ve tezgahlar arasında gidip gelmeler, konuşmalar, gruplaşmalar yoğunlaşıyordu. Herkes birbirine ne yapmak gerektiği konusunda sorular soruyor, cevaplar alıyordu.

KB: Peki nasıl başladı direnişiniz?
Şimdi onu anlatacağım zaten. Bu kargaşa içinde birkaç arkadaşın inisiyatif ve konuşmaları toparlayıcı oldu. İş bırakmamızı ve hesap sormamızı istediler. Ortalık birden duruldu. Topluca doğru Personel Müdürlüğü'ne indik. Önce fazla ciddiye almadılar ya da öyle göründüler. İçerden çıkma gereği bile duymadan sözcü arkadaşlara yemek paydosunda yemekhanede toplanmamızı söylediler. Aramızda tartıştık. Ve çabucak karar aldık. Taleplerimiz vardı. Bunlar kabul edilmeden işbaşı yapmayacaktık. Yemekhaneye gittik ve oturduk. Erkek arkadaşların bordrolarını vermemişlerdi. Olası bir eylemi kırmanın yolu bu. O yüzden sadece biz kadın işçiler direnişe başladık. Erkek arkadaşlar devam etmemiz yönünde bize haber gönderiyorlardı. Bizi hala ciddiye almadıklarından olacak ki önce ustabaşları işbaşı yapmamızı istedi. “Siz yanlış anladınız, yemek saatinde konuşacaklar sizinle, şimdi işinizin başına geçin.” dediler. Tabi ki cevaplarını aldılar: “Taleplerimiz kabul edilmeden işbaşı yok.” Biraz

Rowenta'da Sömürüden Bir Kesit

Bizde zamlar altı ayda bir yapıyor. Bir önceki zam döneminde de benzer sorunlar yaşandı. Ücretlerimizin genel ortalaması zamlarla birlikte, o dönem yeni belirlenen asgari ücretin altında kalmıştı. Asgari ücrete eşitlediler tabiki. Geçen sefer iş bıraktığımızda bize koşulların düzeltilmesi için söz verilmişti. Şimdi ise, “Yönetim değişti, bizi bağlamaz” diyor sözde yeni yönetim. Biz kadın işçiler 08:00-18:00 vardiyasında çalışıyoruz sürekli. 20-25 kadar da ambar ve depoda çalışan erkek arkadaş var. Bunun dışında 50'şer kişilik üç vardiya (07:00-15:00, 15:00-23:00, 23:00-07:00) erkek işçi çalışıyor iş yerimizde.

Elektrik süpürgesi üretiyoruz. Emin Cankurtaran'ın işyerlerinden biri bizim fabrika. Aynı patronun yine bölgemizde Elektropak adıyla bir fabrikası daha var. Biz direnişe başladığımızda oradaki arkadaşlardan telefon kanalıyla öğrendik ki onlar da bizimle birlikte iş bırakmışlar. Aramızdaki bağı koparmak için telefon görüşmelerini hemen yasakladılar.

sonra Üretim Müdürü, daha sonra Personel Müdürü ve ardından nihayet Cankurtaran şirketlerinin en yetkin sorumlusu dedikleri “Turgut hazretleri” geldi. Önce bizi dinlemek istediğini söyledi. Arkadaşlar birer birer kalkıp öfkelerini haykırdı. Bu ücretlerle nasıl yaşayacaklarını soruyorlardı. Taleplerimiz genel olarak dile getirildi. Mesailerin çok düşük ödendiği, 6 ay önce verilen sözün tutulmadığı, yan bir kazancımızın olmadığı (yılda iki ikramiye dışında hiçbir sosyal hak yok) söyledi tüm arkadaşlar.

Cevap vermek üzere konuşan “yetkili” yine aynı teraneyi çalışıyordu. 6 ay sonra maaşlarımız düzelecekti. Yönetim değişmişti, ne söz verildiğini dahi bilmiyordu beyefendi. Sıkıntılarımızı anladığını, haklı olduğumuzu ama şirketin satışların düşük olduğu, biraz sabretmemiz gerektiğini söyledi. 6 ay sonra yeni yönetim maaşlarımızı düzenleyecekti! Verdiğimiz cevap çok net ve anlamlıydı. Biz bunları çok duyduk. 6 ay içinde birçok arkadaşımızın işten atılacağını biliyoruz. Daha önce de böyle olmuştu. Aynı devlet politikası uyguluyorsunuz. 6 ay sonra yeni bir yönetim gelecek ve sizin sözünüzü tanımadığını söyleyecek. 6 ay aç mı duracağız? Biz bu sözlerle güvenmiyoruz. Eylemimiz sürecektir. Evet, verdiğimiz cevaplar bunlardı.

Bu arada önemli olan bir şey daha var. Birkaç arkadaşın zam oranları yüksekti. Onlar da bizimle birlikteydi. Yetkili onlara bunu hatırlatınca, kısa ve net cevap verdiler: “Biz arkadaşlarımızın eylemini desteklemek için buradayız. İşten

çıkaracağımız kesin ama korkmuyoruz. Sonuna kadar kalacağız.”

KB: Sonra ne oldu, nasıl gelişti bu tartışma sonrası eyleminiz?
Bizim kararlı tutumumuzu gören yöneticiler bu kez “şevkat ve anlayışlı babacan” tavırlarını değiştirdiler. Hepimizin işten çıkma hakkımız olduğunu, çıkışlarımızı alabileceğimizi hatırlattılar. Ya tazminatsız hemen gidersiniz, ya da yukarıya çıkıp çalışarak, 6 ay sabredersiniz dediler. Sonra da düşünmemiz ve tartışmamız üzere yemekhaneyi terkettik. Biz devam ettik. Arada bir geliyor, tartışma çıkartıyor, tekrar gidiyorlardı. En son gelişlerinde; yaptığımızın yasalara göre suç olduğunu ve hepimizin 17. madde gereği tazminatsız işten atılacağını söylediler. Bunun üzerine arkadaşlar tedirgin bir durumda ayağa kalkıp işe döneceklerini belirttiler. Çıkışa bir saat kalmıştı. Önceden bir hazırlığımızın olmaması, örgütsüz oluşumuz böyle bir sonuca yol açmıştı. Hemen orada arkadaşlarımıza direnişi devam ettirmek gerektiğini anlattık. Ancak 17. madde korkusu ikna çalışmalarımızı boşa çıkardı. Bizler de kalktık, bölümlerimize yöneldik. Büyük çoğunluk ayağa ilk kalkanları işbirlikçilikle suçluyordu. Çalışmıyorduk. Paydos sonrası bu tartışmalar servislerde de sürdü.

KB: Ertesi gün nasıl oldu da direniş tekrar başladı?

Sabah işbaşı için soyunmak üzere dolaplara gittiğimizde “hiçbir şeyin değişmeyeceğini, eylemi sürdürmemiz gerektiğini” söyleyip dolapların bulunduğu yerden çıkmadık. Bir süre sonra

yemekhaneye geçtik. Saat 13:30'a kadar “yönetim”le tartışmalar aynı çerçevede sürdü. Yönetim daha da sertleşmiş görünüyordu. Bizleri “örgütlü” olmakla suçluyorlardı ve tehdit üstüne tehdit savuruyorlardı. “Çıkm gidin, yeni işçi alırsız, size verdiğimiz üç katını veririz ama örgütlü işçi çalıştırmayız. Polis gelir, size gününüzü gösterir.” diyorlardı. Aramızdan 5 temsilci seçmiştik. Bu arkadaşları Personel Müdürü'nün odasına çağırdılar. Onların yanında son oyunlarını oynadılar. Polis çağırdılar. Dönüşlerinde temsilci arkadaşlar bu durumu açıkladılar. Bir kısım arkadaş bunun üzerine korkuya kapılarak işbaşı yapınca direnişimiz dağıldı. Hepimiz işbaşı yapmak zorunda kaldık. Eylem süresince Papaz Köprüsü'nde aynı işverene ait ütü üretilen diğer bir fabrikada bize destek veren arkadaşlar işbirakma eylemlerini sürdürüyorlardı. Ancak telefon yasağından sonra haber alamadık.

KB: Üç vardiya çalışan erkek işçilerin tutumu ne oldu?

1 Şubat günü onlara da bordroları dağıtıldı. Saat 15:00'te işbaşı yapmışlardı. Bizim eylemimiz bittikten sonra yani. Biz 16:00'da paydos ettiğimiz için ertesi gün öğrendik. 2 vardiya da (15:00-23:00, 23:00-07:00) üretimi durdurmuştu. 07:00-15:00 vardiyasında bölünme oldu. Ancak yarısı işbırakmıştı. Onlar da 08:30'da işbaşı yaptılar zaten. Eylem kırılmıştı, eylem kırıcı işçiler maaşlarını yeterli buluyor, tartışmaktan kaçınıyorlardı.

KB: Şimdi durum nasıl fabrikada, işçi arkadaşlar ne düşünüyor gelecek için?

Mesailer birkaç gündür azaldı. Mesai (fazla mesai) ödemelerinin bundan böyle daha yüksek olacağını söylediler. Örgütleneceğiz. Başarılı eylemler için sıkı bir örgütlenme ve savaşım var önümüzde.

Rowenta'da bu direnişi izleyen günlerde işveren geri adım attı. 10 Şubat günü işyerinde bütün işçilere 1 milyon 200 bin liralık ayakkabı yardımı yapıldı. Yılda 2 olan ikramiye 3'e çıkarıldı. Yeşil Kundura çekleri ve bayram için erzak torbaları dağıtıldı. 8 milyonluk yakacak yardımı yapılacağı söyleniyor.

Tüm bunlar Rowenta'nın son 7-8 yıllık tarihinde ilk kez yaşanan gelişmeler. İşçilerin bozulan morali şimdi en yüksek noktada. “Bu kadarlık direndik, bunları kazandık, bir dahaki seferde daha güçlü bir direnişi örgütlediğimizde kimbilir neler kazanacağız.” diyorlar. İçlerinde daha temkinli ve kuşkucu olanları da var. “Bir tensikatın habercisi olabilir bu tavizler. Ortamı yumuşatıyorlar.” diye düşünüyor ve hazırlıklı olmak gerektiğini

Gazi Şehitleri Ölümsüzdür!

Gazi'nin Hesabı Sorulacak!

Büyük Gazi anti-faşist halk direnişinin üzerinden bir yıl geçti. Sermaye devletinin bir provakasyonu ile başlayan ve 22 barikat şehidinin verildiği Gazi ve 1 Mayıs Direnişleri son dönem kitle hareketliliğinde önemli bir dönüm noktasıdır.

Aradan geçen bir yıl içersinde Gazi ruhu ve barikatları bir çok defa canlandı. Buca ve Ümraniye Cezaevlerinde tutsakların direnişinde, devrimci gençliğin mücadelesinde, fabrika işgallerinde, Okmeydanı'nda, Nürtepe'de, Yenibosna'da... barikatlar direnişin ve devrimci dayanışmanın sembolleri haline geldiler.

Gazi ve 1 Mayıs Mahallelerinde sermaye devletinin kolluk güçlerine karşı kurulan barikatlar bunların da ötesinde daha önemli bir yere sahipler. Bu barikatlar büyük kent yoksullarının devlete olan kin ve öfkelerinin cisimleşmiş halidir. Emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz karşıtlığın, ezenle ezilen arasındaki savaşın keskin sınırlarından biridir Gazi barikatları. Emekçi kitlelerin anti-faşist direnişinin mevzileri olan bu barikatlar kitle mücadelesi için yol gösterici oldular. Devrimci hareketin kitle hareketi ile, sınırlı ama ilk buluşma kanallarında birini yarattı Gazi. Tüm bunların da ötesinde, toplumsal muhalefetin tüm kesimlerinde canlanmaya yol açan, işçi-emekçi katmanların gündemini belirleyen ve politikleştiren bir olgu haline geldi Gazi direnişi.

Bu kendiliğinden dinamikleri ve politizasyonu ileri taşımak, büyükkent yoksullarının mücadelecilik dinamiklerini sınıf mücadelesi kanallarına akıtmak, Gazi direnişinde farklı sosyal kimlikler üzerinden öne çıkan ve bu anlamda popülist bir karaktere sahip olan devrimci potansiyeli sınıfın bağımsız politikaları doğrultusunda iktidar mücadelesine çekebilmek biz komünistlerin önünde duran bir görevdir. Gazi ruhunu yaymak, Gazi barikatlarını işçi-emekçi barikatlarına dönüştürebilmek ellerimizdedir.

Gazi ve 1 Mayıs Mahallelerinde direniş sırasında sermaye devleti tarafından katledilen 22 barikat savaşçısı 12 Martta, yine Gazi Mahallesinde anıldı. Bu sadece devrim şehitlerini anmaya yönelik düzenlenmiş bir gösteri değildi. Bu eylem, Gazi direnişinin yarattığı değerlerin, emekçilerin mücadelesinin sermaye devletine karşı savunusu anlamına geliyordu. Devletin kitle hareketine uyguladığı terörüne, işçi ve emekçi kitlelere yönelttiği ekonomik saldırılara, yükselen faşist harekete vb. devrimci hareketin ve emekçilerin cevabı olacaktı. Bu anlamda, 12 Mart günü Gazi'yi dolduran binlerce insan sermaye devletini bir yıl sonra tekrar yenilgiye uğrattı.

Bir yıl boyunca devletin Gazi'ye yönelik tüm saldırılarına, sindirme ve eritme çabalarına rağmen barikat ruhu yine alanlardaydı. Bir çok devrimci örgütün, demokratik kitle kurumlarının, sosyalist basının kortejleri ile katıldığı Gazi yıldönümü devrimci bir coşkuyla geçti. Komünistler eyleme; EKİM imzalı "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "İşçi Emekçi Barikatlarına!"; Kızıl Bayrak imzalı "Gazinin Hesabını Soracağız!" ve Ekim Gençliği imzalı "Özgürlük, Devrim, Sosyalizm!" şiarlarını yükselten dört pankartla katıldılar. Komünistlerin dışında alanda DHKP-C, MLKP, TİKB, TKP (ML)-TİKKO, TKPML-TİKKO, TKEP-L gibi devrimci örgütlerin; ÖDP, EPG gibi reformist yapıların ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin pankartları vardı.

Mezarlığa yapılan yürüyüş sırasında devrimci hareketler yazılamalar yaptılar. "Gazinin Hesabını Soracağız!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Şehit Namının!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!", "Gazi Halkı Yalnız Değildir!" sloganları yoğun bir tarzda atıldı.

Geçen sene barikat başında omuz omuz faşist sermaye devletinin kolluk güçlerine karşı savaşan devrimciler arasında, bu eylemde dayanışmanın örgütlenmesi konusunda bir zaaf yaşandı. Devrimci dayanışmanın tam anlamı ile örülemediği anma eyleminde, bir ara ortak sloganları yükseltebilmek bile güçleşti. Komünistler bu eksikliği giderebilmek, alanda ortak devrimci şiarları yükseltebilmek için çaba sarfettiler. Ancak sınırlı yankı bulan bu çabamız istenilen sonucu vermedi. Bunun yanı sıra komünistler alanda işçi sınıfının politik taleplerini ve iktidar

hedeflerini dile getiren şiarları yükselterek eyleme müdahale ettiler. Eyleme kent yoksullarından önemli bir katılım olmasına rağmen, bu insanlar sınıf kimliğinden öte devrimcilerin etki alanında heterojen bir kimlik taşıyorlardı. Bu noktada yükselttiğimiz şiarlar hem bu emekçi kitlelere politikalarımızı taşımak, hem de devrimci hareketin popülist önyargılarına müdahale etmek anlamında önemliydi.

Gazi'de akşam geç saatlere dek süren eylem, Cemevi yöneticilerinin olumsuz tavrı nedeniyle ilk planlandığı tarzda sürdürülemedi. Devrimci ve komünistlerin sembolik barikat ateşlerini yakmasının ardından eyleme son verildi.

**Gazi'nin Hesabını Soracağız!
Gazinin Katili Sermaye Devleti!
Gazi Ruhuyla 1 Mayıs'ta Alanlara!**

Cezaevlerine Yönelik Saldırı Hazırlığına Karşı Tutsak Ailelerinden Basın Açıklaması:

"Her şart altında çocuklarımızın yanındayız!"

"Son süreçte Bayrampaşa Cezaevi kimi basın-yayın kuruluşlarının yaptığı yanıltıcı, yalan-yanlış haberlerle kasıtlı olarak hedef haline getirilmekte, sürekli kamuoyunun gündeminde tutulmaya çalışılmaktadır. Özellikle Akşam ve Sabah gazetelerinin yaptığı yalan haberler, Flash ve Star TV'nin dönem dönem yaptığı tamamen asılsız ve hedef gösterici program ve haberlerle cezaevindeki çocuklarımız hedef gösterilmekte, teşhir edilmektedir.

Bu basın-yayın kuruluşlarından yayınlanan yanıltıcı haberler Cumhuriyet Başsavcısı Avni Bilgin ve cezaevi yetkilileri tarafından tekzip edildiği halde; cezaevinde hiç olmamış olaylar, adli tutukluların kaldıkları bölümde olup biten olaylar siyasal tutukluların kaldığı bloklarda olmayormuş gibi yansıtılmakta, özellikle tutuklu temsilcileri kasıtlı olarak fotoğraflarıyla birlikte hedef gösterilmekte, teşhir edilmektedir.

En son Sabah gazetesinde yer alan haberle öyle bir hava

yaratılmaktadır ki, "sanki cezaevleri bir çiftliktir ve Türkiye içinden yönetiliyor", neredeyse dışarda olup biten her türlü olay içerdekilerimiz çocuklarımızı maledikmeye çalışıyor. Oysa bizler çocuklarımızla normal bir ziyaret dahi yapamamaktayız. Her ziyarette binbir zorlukla karşı karşıya kalıyor, cezaevine girişte bilinçli olarak çıkartılan zorluklara, küfür ve hakarete maruz kalmaktayız. Tüm bu zorluklardan sonra çocuklarımızla çok kısa bir süre görüşebilmekteyiz. Çoğu zaman da akşama kadar bekletildikten sonra hiç görüştürülmemekteyiz. Yine çocuklarımız bir çoğu ağır, öldürücü hastalığı olmasına rağmen tedavi edilmemekte, ölümle yüzyüze bırakılmaktadır. Çocuklarımız ancak bizim götürdüğümüz yiyeceklerle zar-zor beslendikleri halde, çoğu zaman götürdüğümüz yiyecekler içeriye alınmamaktadır. İçerdekiler dışarıyı yönetiyorsa, nasıl oluyor da bizler ve çocuklarımız bu zorluklarla karşı karşıya kalıyoruz?

Bütün bunlar son hükümet kabinesinin ilanı ve hükümetin güvenoyu almasıyla birlikte çok daha fazla yoğunlaştırılmıştır. Son süreçte Diyarbakır, Elbistan, Antep, öteden beri vahşet uygulamalarına maruz kalan Erzurum ve Konya cezaevlerinde başlatılan baskı, işkence ve katliamlar; siyasi kimliğinden arındırma, teslimiyet ve itirafa zorlama uygulamaları bütün cezaevlerine dayatılmak isteniyor. Özellikle 21 Mart'ta yapılacak olan MGK toplantısının "cezaevlerinin sorunlarını ele alma" özel gündemiyle yapılması, Ağar'ın basına yansıyan ilk icraatları, gazete ve TV'lerde cezaevlerinin gündemleştirilmesi yeni bir takım katliam girişimlerinin habercisi olmaktadır. Bizler her şart altında çocuklarımızın yanında olacağımızı belirtiyor ve devleti uyarıyoruz: Elleri çocuklarımızın yakasından çeksinler.

Başta Sabah ve Akşam gazeteleri, Flash ve Star TV olmak üzere, cezaevleriyle ilgili

yalan-yanlış, asılsız ve maksatlı haberlerle eli-kolu bağlı içeride her türlü kısıtlılık altında bulunan tutsaklara karşı iftira kampanyasına katılıp, işkenceci polis şeflerine verdikleri hizmetten ötürü şiddet ve nefretle kınıyor; bütün insanlığa ve halka, basın ahlak ve ilkelerine bağlı olan herkese şikayet ediyoruz.

Zaten son derece kısıtlı bir yaşam ve yoğun psikolojik, siyasal, sosyal, sağlık işkencesi altında olan çocuklarımızı yönelik geliştirilecek her türlü olası saldırı ve baskı uygulamalarına karşı duyarlı olduğumuz, sonuna kadar yanlarında olacağımız bilinmelidir.

Tüm demokratik kamuoyunu ve kendisine insanım diyen herkesi sayıları onbinlere varan siyasi tutsaklar üzerine tezgahlanmakta olan oyunlara ve yeni baskılar, işkence ve katliamlara karşı; böylesi asılsız spekülasyon haberlerle yanıltmaya ve hedef göstermeye karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Tutsak Aileleri

Newroz'un ateşi yaniyor, yanacak!

Bu yıl yaşanan Newroz gösterileri, bir kez daha Kürt ulusal hareketinin geniş tabanını oluşturan yoksul Kürt köylülüğünün ve büyük şehirlere göç etmiş Kürt emekçisinin bir türlü bastırılmayan devrimci dinamiğini ortaya koymuştur. Oldum olası, ezilenlerin zalimlere başkaldırısını simgeleyen Newroz'un devrimci içeriğinden korkan ve kardeş Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesiyle özdeşleştiği oranda da bu günün özüne uygun tarzda kutlanması önünde engel olan sermaye devleti bu yıl değişik bir yöntem denedi. Tüm Newroz gösterilerini yasaklarken, mücadeleciler özünden koparılmış, ehlileşmiş bir bahar bayramı olarak Nevruz'u resmileştirdi. Cumhurbaşkanı'dan başbakanına, bakanlardan milletvekillere oradan da burjuva medyanın önde gelen isimlerine kadar sermayenin temsilcileri Nevruz ateşlerini devlet merasimi eşliğinde yaktılar. Nevruz'u yasallaştırmakla Newroz'a sahip çıkan herkesi kargaşa yaratmak isteyen provokatörler ve yasadışı ilan etme olanağını elde eden devlet buna rağmen bu taktiğinde başarılı olamadı. Ne Kürt halkından ne de diğer emekçi kesimlerden resmi Nevruz'a bir ilgi olmadı gibi, çeşitli illerde düzenlenen Newroz gösterileri tüm engellemelere rağmen anlamlı bir kitleliliğe ve devrimci bir coşkuya ulaştı.

Son seçim döneminde HADEP'in düzenlediği mitinglerin aksine Newroz kutlamalarına hakim hava, düzenden beklentileri değil, düzene karşı öfkeleri ve devrimci tepkileri ifade ediyordu. Sömürgeci sermaye devletinin seçim sırasında sık kullandığı "Kürt realitesi" söyleminin yerini yeniden klasik "baştıracacağız, ezeceğiz" formülasyonlarına bırakmasının bunda kuşkusuz rolü vardır. Başta Almanya olmak üzere emperyalist güçlerden de destek değil, giderek daha açık bir tarzda köstek gören ulusal kurtuluş hareketi başlatmaya çalıştığı "barış" sürecinde herhangi bir ilerleme kaydedemedi. Demokratik yollarla "siyasal çözüm" doğrultusunda hiç bir anlamlı adımın atılmadığı son süreç, Kürt ulusal hareketinin tabanında bilinç düzeyinde bir dizi tahribat yaratmış olmasına rağmen, geline nokta devrimci mücadele lehine bir basınç da kendisini hissettirmektedir. Bunda özellikle de büyük şehirlerde, son militan kitle gösterilerinin ve tüm toplumda yükselen politizasyonun da etkisi söz konusudur.

Yoksul Kürt kitlelerin içinde bulunduğu atmosferi en açık bir tarzda yansıtan Newroz gösterilerinden biri Diyarbakır'da yaşandı. Kitlese bir tarzda Newroz kutlaması için bir araya gelen göstericiler, karşılarına dikilen panzerin önüne militan bir tarzda çıkarak mücadele kararlılığını ortaya koydu. Eten barikat oluşturan, panzeri itmeye çalışan kitle kendisine yönelen saldırıya taşlarla yanıt verdi. Newroz'un isyan ruhunu şiddetle bastıramayacağını anlayan devlet güçleri sonunda geri çekilmek zorunda kaldı.

Onbini aşkın insanın katıldığı İstanbul Zeytinburnu'nda gerçekleşen Newroz kutlaması ise, uzun süre yurtseverlerin gösterilerinde duyulmaz olan "Vur Gerilla Vur, Kürdistan'ı Kur!" sloganının yeniden coşkulu bir tarzda haykırıldığı bir eylem oldu. "Yaşasın PKK!", "Şehit Namırın!", "PKK Halktır, Halk Burada!", "Kürdistan Faşizme Mezar Oluyor!" gibi şiarların geniş bir etkinliğe ulaştığı gösteride devrimci sosyalist politikaya duyulan ilgi ve katılım da dikkat çekti. Söylenilebilir ki, bu Newroz gösterisi Kürt emekçilerinin devrimci sosyalist politikaya açılığını en net bir tarzda gösteren bir eylem oldu. Kürdistan'dan büyük metropollere yoğun bir göçün yaşandığı, buradaki Kürt emekçilerinin ücretli kölelik ve işsizlik gibi sınıf sorunlarını keskin bir tarzda yaşadığı, maddi yaşamda işçi sınıfıyla giderek daha fazla kaynaştığı bugünkü koşullarda bunda şaşılacak bir yan yok. Özellikle Kürt emekçisinin genç kesimleri Zeytinburnu Newroz gösterisine, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına sahip çıkan, halkların kardeşliği şiarını yükselten komünistlerin bağımsız sınıf tavrını öne çıkaran politik tutumlarına büyük bir sempatiyle yaklaştılar. "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Çözüm Devrimde, Kurtuluş Sosyalizmde!", "Kahrolsun Sömürgecilik! Eşitlik! Özgürlük! Gönüllü Birlik!", "Tek Yol Devrim! Kurtuluş Sosyalizm!" gibi sloganlara bu kesim anlamlı bir katılım sağladı.

Merkezi Newroz gösterilerinin kitlese gücü ve devrimci kararlılığıyla, sermayenin aldığı tüm polis önlemine rağmen saldırının önüne set çekildi. Bu açıdan da sömürgeci devletin Nevruz'a Newroz'a saldırıları meşrulaştırma taktiği boşa çıkarıldı. Ne var ki bu Newroz'da da devlet terörü eksik olmadı. Emekçi mahallelerinde kutlanan daha az kitlese Newroz eylemlerine polis ve jandarma saldırdı. Esenyurt'ta 3 Kızılbayrak çalışanı gözaltına alındı. "Bağımsız yargı" burjuva hukukuna dahi sığmayan gerekçelerle, mahkeme sırasında telefonla aldığı bir talimat sonucunda tutuklama kararı verdi.

Oysa bu Newroz bir kez daha mücadelenin kendi yasalarını yarattığını göstermiştir. Newroz'un isyan ateşi yaniyor, yanacak!

İzmir'de Newroz Kutlaması ve Reformist Politikaların Kürt Emekçileri Üzerindeki Etkileri

İzmir'de HADEP, Newroz kutlamaları için devletin ilgili kurumlarına başvurdu. Konak'ta bir miting ve ardından Cumhuriyet Meydanı'na kadar yürüyüş izni istedi. Ancak bu istek geri çevrildi. Eğer istenirse Newroz'un kapalı bir mekanda kutlanılabileceği ve hatta kiranın bile devlet tarafından karşılanacağı söylendi. HADEP'li yöneticiler bunu reddettiklerini ilan etmelerine rağmen anlaşılma bir karar alarak, Newroz'u parti binasında "kutlayacaklarını" beyan ettiler. Kutlamalar, Konak ilçe binasında bayramlaşma ve davul zurna eşliğinde halaylar çekilmesiyle başladı. Newroz'u özüne uygun bir biçimde kutlamak üzere ilçe binasına gelen insan kitlesi öylesine arttı ki, kitle sokağa taşmak durumunda kaldı. Yaklaşık olarak 11:00'de, tüm kitle binanın önüne indi ve halaya burada devam etti. Polis de bu arada binanın bulunduğu sokağın iki ucuna barikat kurdu.

Dişarında toplanan kitlenin coşkusu ve öfkesi dikkate değerd. Hemen herkeste ulusal renklerden oluşan atkı, türban, poşı vb. vardı. Bazı insanlar yanan meşaleler taşıyorlardı. Kitle coşkuluysa, çünkü gün başkaldırı ve isyanın günüyü. Kitle öfkeliydi, çünkü özgürlük ve eşitlik mücadelesi kanla bastırılmaya çalışılıyordu, binlerce şehit veriliyordu. Newroz kapalı mekanlara hapis edilmek isteniyor, ilan edilen ateşkes dikkate alınmıyor, aksine ateşkes provokasyon ve katliam ile karşılık buluyordu. Newroz öncesinde bir çok yurtsever gözaltına alınıp, işkenceye çekilmişti. Öfke büyüyordu.

Saat 12:00'ye doğru binanın önünde 3-4 bin civarında insan birikmişti. Zılgıtlara ve sloganlara hiç ara verilmeden eyleme devam ediliyordu. Yöneticilerin engellemelerine rağmen devrimci şiarlar ve yasaklanmış sloganlar gür bir şekilde atılıp, sahipleniliyordu. "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!", "Biji Serok Apo!", "Biji Newroz, Biji Sosyalizm!", "Kırlı Savaşa Son!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" bunlardan en sık atılanlardı. Bina önüne inen veya yeni gelen insanlar yürüyüş için hazırlık yapmaya başladılar. Zaman ilerledikçe yeni pankartlar açılıyor, yü-

rüyüş kolları ve zincir oluşturuluyordu.

Komünistler eyleme "Newroz Piroz Be!, Biji Sosyalizm/Kızıl Bayrak" pankartı ile katıldılar. Bol miktarda KB ve EG kuşu kullandılar, bildiri dağıttılar. Ortak sloganları atırmak ve atmak, atılan demokratik sloganları sosyalizm alternatifine bağlamak çabası içerisinde oldular. Etkin bir politik-pratik faaliyet sergilediler.

Eylem sırasında HADEP il başkanı ve çeşitli partilerin yöneticileri bir an önce savasın bitirilmesi ve barışın gelmesi ekseninde konuşmalar yaptılar. Saat 13:00'e gelirken kitle, devrimcilerin ve komünistlerin yönlendiriciliğinde "Yürüyüş Hakkımız Engellenemez!", "Yürüyüş Hakkımız, Söke Söke Alırız!", "Newroz Ateşi Konak'a!" sloganlarıyla polis barikatının olduğu yöne doğru ilerlediler. HADEP'li yöneticiler ve bir kısım görevliler, artık kutlamanın bittiğini, herkesin pankartlarını indirmesi ve dağılması gerektiğini anons etmeye ve yürüme kararında olan kitlenin önüne geçerek engellemeye çalıştılar. Ve ne yazık ki, sonuçta bunda "başarılı" oldular. Bununla da kalmadılar, Kürdistan'daki kırlı savaşa, vahşete ve katliama, baskıya ve sömürüye duyduğu öfkeyi alanlarda da haykırmak isteyen insanlara kızdılar, bağdıldılar: "Biz bir yasal partiyiz! Bunu anlamıyor musunuz? Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Bütün partililer dağılsın!.." diyerek, kitle ile devrimcileri birbirinden ayırmaya çalıştılar.

Fakat kitlenin büyük kısmına hakim olan yürüme isteği öylesine güçlüydü ki, devrimciler ve komünistlerle yürüyüş kolları oluşturarak, çeşitli ara yollardan Konak Meydanı'na çıkmaya çalıştılar. Kitlenin bir kısmı meydanın çeşitli yerlerinde az

çok birikmeye başladı. Fakat katil polis köpeklerin tasmaını çözererek ve kimi yerde de cop kullanarak birikmeleri dağıttı.

Bu eylem son mutunda bazı belirlemeler yapmak mümkündür. Metropollerdeki Kürt kitleleri, iğreti bir siyasal çözüm ve "barış" talebiyle ağır bir reformist bombardımana maruz kaldılar. Blok, bu propagandaları ile bırakalım Kürt emekçi kitlelerini, bazı devrimci çevreleri bile etkisi altına alabilmişti. Fakat seçimler, bu blok şahsında hüsrana sonuçlandı. Bu durum Kürt kitlelerinde kökü derinde olan öfkeyi tersinden besledi. Seçimler öncesinde ve sonrasında devlet terörü daha da tırmandırıldı, yaşam koşulları daha da dayanılmaz bir hal aldı. Türk devleti, G. Kürdistan'a yeni "sefer"ler düzenleme yoluna gidiyor. Kırlı savaş tüm Kürdistan coğrafyasına yayılmak isteniyor. Tüm bunlar ulusal devrimci mücadelenin yeni bir sürece girebileceğine işaret etmekte, fırtına öncesi sessizlik döneminin geride bırakılacağını göstermektedir.

Çıkarılması gereken bir başka sonuç da şudur: Anılan eylemdeki kitle, HADEP'in PKK'den ayrı bir yapılanma olduğunu; devrimci değil de icazetçi, uzlaşmacı, reformcu bir legal parti olduğunu, tutarlı bir demokrasi mücadelesi dahi veremeyeceğini/veremediğini kendi gözleri ile gördü. Kitle tüm çabalara rağmen devrimcilerden ayrı durmadı, onlara kulak verdi, omuz omuza barikatta bekledi. Fakat devrimci ve komünistlere şu soruyu da sormak gerekmektedir. Pek, devrimci ve komünistler yapabileceklerinin hepsini yaptılar mı? Bu soruya gönül rahatlığıyla "evet" cevabını vermek de pek mümkün değildir. Zira, kitlenin hemen tümü polis barikatını aşma eğiliminde idi. Devrimciler ve komünistler, polis barikatını yararak kitleye öncülük etmekte daha organize ve militan tutum alabilmeliydi. Zira bu yapılmadığında, genel olarak kitle hareketinin kolay kolay kendiliğinden devrimci ve militan bir karakter kazanamayacağı açıktır.

**Kahrolsun Sömürgeci Kırlı Savaş!
Yaşasın Halkların Kardeşliği,
İşçilerin Birliği!
Yaşasın Devrim,
Yaşasın Sosyalizm!**

Devrimci Proletarya'ya Yanıt-4

Partileşme Sürecinin

Geleneksel hareketler,
soyut iddia planında,
proletaryanın devrimci komünist
öncüsünü inşa sürecini
yaşadıklarını söylüyorlardı;
fakat somut gerçeklik planında,
küçük-burjuva hareketin
devrimci-demokrat örgütleri
olarak geliyordu.
Aynı süreç boyunca,
işçi hareketine ilgisiz kalmakla,
onu revizyonist-reformist akımlara
terk etmekle kalmıyorlar,
sınıfı eksen alacak bir çalışmayı da
ekonomist, hatta hatta düpedüz
revizyonist olmanın en tartışmasız
göstergesi sayıyorlardı.
Zira o zamanlar, sonradan
komünistlerin eleştirileriyle de
yeterli somutlukta kanıtlandığı gibi,
halkçılar için işçi sınıfı denilince
sendikal hareket ve sorunların
ötesinde bir şey akla gelmiyordu.
Soyut teorinin gözdesi olan işçi sınıfı,
somut pratik planında yalnızca
ekonomizmi ve sendikalizmi akla
getiriyordu.

2) Partileşme süreci ve sınıf hareketi

Partileşme sürecinin sorunları kapsamında *Devrimci Proletarya*'nın EKİM'e yönelttiği ikinci ithama geçiyoruz. Şöyle diyordu *Devrimci Proletarya*:

"Komünistler dahil kendisi dışındaki tüm akımları 'halkçılığın etkisinden çıkamamakla' suçlayan *Ekim*'in yaptığı, halkçılığın tersyüz edilmiş biçimi olan işçilikten başka bir şey değildi." (sayı: 36, s.41)

Bu bugüne kadar *Devrimci Proletarya* çizgisindeki yayınlar tarafından bir çok kez yinelenmiş bir başka beylik iddiadır. Peki halkçılığın tersyüz edilmiş biçimi olan bu "işçilik" nasıl bir şeydir? İdeolojik muhtevası nedir, pratik sonuçları kendini nasıl göstermektedir, EKİM'in yayınlarında ve pratik faaliyetlerinde bu nasıl yansımaktadır? Yazık ki ne *Devrimci Proletarya*'da ne de onun paralelindeki yayınlarda bu konuda elle tutulur tek satır yoktur. Bu iddia komünistlere yöneltilmiş bir çok başka iddia gibi, içi boş bir söz kalıbıdır yalnızca. Komünistlerin popülizme yönelttiği ideolojik eleştirinin basıncı karşısında bir tür savunma refleksidir. İlk kez olarak "*Öncülük ve Kuyrukçuluk*" yazısıyla buna güyya bir içerik kazandırılmaya çalışılmıştır ki, bunun da iç bunalan

bir kaba tahrifatlar yığınının öteye geçemediği artık bilinmektedir.

"İşçilik", bundan yıllar önce, geleneksel halkçı hareketten daha kopuş anında, geride kalanların bize ("troçkistlik" ithamının yanı sıra) yönelttiği en beylik ithamdı. Belirtmeye gerek yok ki, onların dilinde de bu içeriksiz bir söz kalıbıydı. Dolayısıyla *Devrimci Proletarya*'nın yıllar sonra yaptığı yıllar öncesinin klişelerini yinelenmekten ibarettir. Şu farkla ki, *Devrimci Proletarya* çizgisindeki yayınlar işçiliğimize "maocu halkçılığa yer yer troçkist etkilerle birleşmiş bir tepki biçiminde" yaklaşarak bizi bir parça mazur görüyorlardı. Elbette bu mazur görmenin gerisinde, aynı zamanda, kendini o "teпки" duyulan geleneksel halkçı hareketin dışında görme vardır. Öyle olup olmadığını ise birlikte göreceğiz.

Konuya geçmeden önce, partileşme sürecinin sorunlarına ilişkin bu tartışmanın geçen bölümünün girişindeki yargımızı okura yeniden hatırlatmak istiyoruz. Orada *Devrimci Proletarya*'nın iddialarını ele alırken; kendimizi hiç de EKİM'in gerçek perspektifinin ne olduğunu göstermekle sınırlamayacağımızı, bizim için çok daha önemli olanın, tam da bu aynı konularda *Devrimci Proletarya*'nın kavrayışını açığa çıkarmak olduğunu belirtmiş ve buna şunları eklemiştik: "Bu yapıldığında görülecektir ki, *Devrimci Proletarya*'nın temsil ettiği çizgi, partileşme sürecinin sorunları konusunda yalnızca bir belirsizlik ve karmaşa içinde değil, fakat aynı zamanda, en kritik noktalarda geleneksel halkçı hareketle aynı konumdadır, özünde aynı bakış açısıyla hareket etmektedir. Ve EKİM'in görüşlerini çarpık algılamasının ve yansımasının gerisinde, tahrifatın da ötesinde, gerçekte bu vardır."

Komünist partisi: Sosyalizmle sınıf hareketinin örgütlü birliği

Komünistlerin 1987 yılının ilk yarısında tüm sonuçlarına varan iç ayrışma süreci esnasında geleneksel halkçı harekete yönelttiği ideolojik eleştiride, burada başlığa çıkarılmış temel marksist düşünce özel bir yer tutmaktadır. Daha Ocak 1987 tarihli bir metinde, TDKP'nin küçük-burjuva nitelikte parti inşa süreci eleştirilmektedir. TDKP'nin pratiğinin elbette soyut düşünce planında değil, fakat partileşme sürecinin gerçek pratik seyri yönünden, "Partiyi, bilimsel sosyalizmle işçi hareketinin birliği olarak ele alan marksist bilimsel görüşten yoksun"luğun bir göstergesi olduğu belirtilir. Komünist partisinin işçi sınıfı partisi olduğu; onun bağrında, onun ileri ve sınıf bilinçli üyelerini kucaklayarak oluşup gelişeceği; "komünist partisinin siyasal faaliyetinin ve örgütlenmesinin merkezinde her zaman işçi sınıfının olduğu" vurgulanır ve şöyle devam edilir:

"Oysa TDKP, şehir ve kırsal küçük-burjuva devrimci demokratik hareketiyle birleşerek kuruldu. TDKP'nin siyasal ve örgütsel faaliyetinin merkezinde hep küçük-burjuvazinin değişik katmanları esas yer tutmuştur. Lafta söylenen ne olursa olsun, işçi sınıfının yeri ve önemi tali olmuştur. Olduğu kadarıyla da, işçi sınıfına sosyalizm perspektifiyle değil küçük-burjuva devrimci demokratik perspektifle gidilmiştir." (*Küçük-burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi*, s. 185-186)

Aynı temel vurgular, Nisan 1987 tarihli ayrılık bildirgesinde yinelenmiş (age, s.207) ve Mayıs 1987 tarihli ilk temel belgelerde, geleneksel halkçı hareketin tümü için genelleştirilerek ortaya konulmuştur. Hemen ardından ise TDKP teorisyenleriyle polemiklerde bir çok açıdan ve ayrıntılı olarak işlenmiştir. (*Küçük-burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi*, Temmuz 1987)

Kuşkusuz biz ne şimdi ne de o zaman Marksizm-Leninizmin parti sorununa ilişkin temel önemde fakat son derece basit bir gerçeğin geleneksel hareket tarafından bilinmediği iddiasında olduk. Sorun bu değildi ve eleştirinin asıl çerçevesi bu olmadı. Tüm sorun, yaygın olarak bilinen bu basit doğrunun marksist olmak iddiasında bulunan ve önlerine parti inşa sürecini öncelikli görev olarak koyan akımlar için hiçbir pratik değer taşımamasıydı. Marksist olmak iddiasındaki bu akımların, politik çalışmalarında ve örgütsel şekillenmelerinde, işçi sınıfını eksene alan bir pratik yönelim içinde olmamalarıydı. Bunu tamamlayan fakat anlamlı ve sonuçları bakımından bundan da önemli olan bir başka olgu daha vardı. Bu, bu akımların bir ilk şekillenme evresi olan bu parti inşa sürecini; tam da küçük-burjuva katmanların bağrında, bu katmanların politik ve örgütsel çalışmalarının esas eksenini alarak, onların ileri unsurlarını saflarına kazanarak ve örgütsel yapılarını bu temelde geliştirerek yaşamalarıydı. Soyut iddia planında, proletaryanın devrimci komünist öncüsünü inşa sürecini yaşadıklarını söylüyorlardı; fakat somut gerçeklik planında, küçük-burjuva hareketin devrimci-demokrat örgütleri olarak geliyordu. Aynı süreç boyunca, işçi hareketine ilgisiz kalmakla, onu revizyonist-reformist akımlara terk etmekle kalmıyorlar, sınıfı eksen alacak bir çalışmayı da ekonomist, hatta hatta düpedüz revizyonist olmanın en tartışmasız göstergesi sayıyorlardı. Zira o zamanlar, sonradan komünistlerin eleştirileriyle de yeterli somutlukta kanıtlandığı gibi, halkçılar için işçi sınıfı denilince sendikal hareket ve sorunların ötesinde bir şey akla gelmiyordu. Soyut teorinin gözdesi olan işçi sınıfı, somut pratik planında yalnızca ekonomizmi ve sendikalizmi akla getiriyordu. (Bu tersyüz edilmiş ekonomist düşünüş tarzı, küçük-burjuva dalga kırılıp durulunca ve yeni dönemde "sınıf yönelimi" moda olunca, kendini bu yeni "yönelim" içinde bu kez düz biçimiyle, kaba bir kuyrukçu ekonomizm olarak üretti.)

Soyut doğruları bilen bu akımların somutta politik-örgütsel şekillenme süreçlerini sınıf hareketi eksenine yerine çeşitli halk sınıf ve tabakaları (yeni dönemde buna "çeşitli emekçi sınıf ve tabakalar" deniliyor. Önemli bir ilerleme!) içinde yaşamaları, yalnızca küçük-burjuva demokratik dalganın kuyruğunda sürüklenme kendiliğindenciliğinin bir göstergesi değildi elbette. Bundan da önemli olan, parti sorununa ilişkin temel marksist doğruların bir bilincin ve bakış açısının ifadesi olmak yerine, kitaplardan alınma birer boş söz kalıbı olmaktan öteye gidememesiydi. Asıl bilinci ve bakış açısını ise, gerek Türkiye'nin kendi tarihinde ve gerekse '60'lı ve '70'li yılların etkin devrimci akımı çağdaş popülizmde derin düşünsel kökleri olan, dönemin küçük-burjuva hareketliliği tarafından ise yeniden yeniden üretilmesine canlı bir maddi zemin kazandırılan popülizm oluşturmalarıydı. Komünist işçi partisi yaratmak iddiasıyla yola çıkanların devrimci-demokrat halk partisi ya da "hareketi" yaratmaktan öteye gidememelerinin temelinde bu ideolojik bakış açısı vardır.

Popülist ideolojik bakış açısı yalnızca mantıksal olarak değil, pratikte de belli bir bütünlüğe sahipti. Bu nedenle de, işçi sınıfı partisini inşa etmekten söz edip de bunu "çeşitli halk sınıf ve tabakaları" eksenindeki bir pratik süreç olarak yaşayanların, devrimin ve devrimci siyasal mücadelenin gündemdeki sorunlarına doğru yaklaşamamalarına şaşırılmak gerekir. Bu akımların tamamı işçi sınıfını "devrimin öncüsü" ve içlerinden bir çoğu da aynı zamanda "temel toplumsal gücü" olarak görüyorlardı. Fakat devrimin öncü ve temel toplumsal gücü sayılan bu sınıf içinde bir arpa boyu yol alamadıkları halde, işçi sınıfının "müttefikleri" içinde büyük bir "kitleleşme"ye

Sorunları (Devam)

ulaşabiliyor, bu çarpıklıktan rahatsız olmak bir yana, bu başarının sarhoşluğu ile kendilerinden geçebiliyorlardı (ve tüm bunlar, '71 Hareketi'nin "ideolojik önderlik" tezinin güyya eleştirilip reddedildiği bir dönemin ardından yaşanabiliyordu).

Dolayısıyla da, yalnızca parti sorunu değil, öncü ve yedek toplumsal kuvvetler üzerine biktırıcı tartışmalara konu olan devrim stratejisi üzerine edilen onca sözün de gerçek siyasal pratikte hiçbir anlamı kalmıyordu. Devrimin "öncü"sü kenarda duruyorken, o neredeyse tamamen revizyonistlerin ve reformistlerin tahrip edici etkisine bırakılmışken, dikkatlerini tamamen ya da esas olarak "müttefikler" üzerine yoğunlaştıranlar, elbette bunu "devrimi örgütlemek" adına, bunun için de işçi sınıfını ve çeşitli halk sınıf ve tabakalarını birlikte örgütlemek gerekliliği adına yapıyorlardı. Ama bunu böyle yaparlarken, "çeşitli halk ve sınıf tabakaları"nın örgütlemenin ve gerçek iktidar mücadelesine yöneltmenin temel önkoşulunun işçi sınıfı içerisinde gerçek bir kuvvet olmak olduğunu kolayca gözden kaçırabiliyorlardı. Bu sınıfın fiili siyasal önderliği örgütlenmedikçe, gerçek sınıf ilişkileri ve sınıflar mücadelesi planında önderlik yapmaya yetenekli bu biricik sınıfa bu anlamda dayanılmadıkça, müttefiklik eksenindeki bir çalışma ve mücadelenin devrimci iktidar hedefi açısından sonuçsuz bir çaba olacağı basit gerçeğini es geçtiklerinin farkında bile olmuyorlardı. Pratik yönelimlerinde, sınıfın öncü örgütü sorununu yerli yerine oturtamayanlar, bu aynı yeteneksizliği, devrimin öncü sınıfı sorununu yerli yerine oturtamamak planında da gösteriyorlardı.

Bunlar yalnızca '80 öncesinin sorunları olsaydı, komüstler tarafından halkçılıktan kopuş döneminde fazlasıyla da eleştirildiklerine göre, artık yakın tarihimizin sorunları olarak bir yana bırakılabilirlerdi. Oysa sayısız gösterge, halkçı geleneğin kendini yeni koşullara bir parça uyarlayarak, fakat özü itibarıyla geçmiş ön yargılarını koruyarak yeni dönemde de sürdüğünü açıklıkla ortaya koyuyordu. Geçmişle açık bir hesaplaşma yaşanmadığı sürece başka türlü olması da zaten beklenemezdi.

Fakat dahası var. Gazi'deki halk hareketinin görkemi ve sarsıcı etkisi sınıf hareketindeki tıkanıklığın sürmekte olduğu bir konjonktürle de çakışınca, eski önyargılar yeniden depreşti. Ve son bir yılın devrimci örgütler pratiği, "anti-faşist toplumsal dinamiklere seyirci kalmamak" türünden pek devrimci görünen gerekçelendirmeler eşliğinde, '80 öncesinin küçük ölçekli bir benzerini sundu. '87 sonrasının "sınıf yönelimi" modası yerine '95 sonrasının "semt yönelimi" modasına bıraktı. Eski toplumsal zemine bu akış beraberinde buna uygun mücadele anlayışı ve çalışma tarzını getirmekte çok da gecikmedi. Geçmiş aşamayan devrimci örgütlerde şimdilerde, değişim uygunsu bir "DHKP-C'lileşmek" modası var. DHKP-C semt pratiğinin ve bunun ürettiği mücadele anlayışının devrimci açıdan en gelişmiş örneği olduğuna göre, bu gelişme de son derece doğaldır.

Halkçılığın eski önyargıları yeni dönemde de inceltirilmiş şekilleriyle yaşadığına göre ve semtlerin küçük-burjuva ve yoksul katmanlarındaki hareketlenme onlara yeni bir yaşama zemini oluşturduğuna göre, halkçılıkla ideolojik hesaplaşmanın da sürdürülmesi niyetten öteye bir zorunluluktur.

Burada konumuz parti sorunu, partinin sınıf kimliği sorunu, bunun parti inşa sürecinin pratik-örgütsel yönelimleri bakımından somut anlamı üzerinedir. Buna geçmeden önce tartışmanın ve eleştirinin genel çerçevesinin anlaşılmasını kolaylaştırmak bakımından iki şey yapmamız gerekiyor.

Bunlardan ilki, EKİM I. Genel Konferansı'nın konuya ilişkin metninden sorunun genel çerçevesini özlü bir biçimde koyan bir parçayı buraya aktarmak

Popülist ideolojik bakış açısı yalnızca mantıksal olarak değil, pratikte de belli bir bütünlüğe sahipti.

Bu nedenle de, işçi sınıfı partisini inşa etmekten söz edip de bunu "çeşitli halk sınıf ve tabakaları" eksenindeki bir pratik süreç olarak yaşayanların, devrimin ve devrimci siyasal mücadelenin gündemdeki sorunlarına doğru yaklaşamamalarına şaşırmamak gerekir.

Bu akımların tamamı işçi sınıfını "devrimin öncüsü" ve içlerinden bir çoğu da aynı zamanda "temel toplumsal gücü" olarak görüyorlardı.

Fakat devrimin öncü ve temel toplumsal gücü sayılan bu sınıf içinde bir arpa boyu yol alamadıkları halde, işçi sınıfının "müttefikleri" içinde büyük bir "kitleleşme"ye ulaşabiliyor, bu çarpıklıktan rahatsız olmak bir yana, bu başarının sarhoşluğu ile kendilerinden geçebiliyorlardı.

olacak:

"Parti, sosyalizmle sınıf hareketinin örgütlü birliğidir. Bu temel ve özlü tanım, öncü partinin ideolojik kimliği ile sınıfsal kimliğini içiçe vurgulamaktadır. Sosyalizm proletaryanın düşünsel temeliyse, proletarya da sosyalizmin toplumsal-maddi temelidir. Parti, bu iki ögenin tarihsel kaynaşmasının cisimleşmiş bir ilk birliğidir ve bu kaynaşmayı tüm sonuçlarına götürmenin temel tarihsel aracıdır.

"Aynı temel düşünce partileşme sürecinin pratik boyutlarını da bütünü açıklığı ile ortaya koyar. Bize gerekli olan, kuvvetli bir marksist-leninist teorik temeli sağlam bir proleter sınıf tabanı ile birleştirebilen, marksist-leninist ideolojik kimliği proleter sınıf kimliği ile aynı örgüt yapısı içinde kaynaştırabilen bir partidir. Dolayısıyla teorik gelişme, ancak kendisine, sınıf hareketiyle birleşme çabası, sınıfın en ileri unsurlarıyla teorik gelişmenin sonuçları temelinde sosyalizme kazanmak ve sınıfın öncü kesimi olarak örgütlemek çabası eşlik ettiği taktirde, gerçek bir proleter öncünün inşasıyla taçlanabilir. Bu kavrayış ve buna uygun bir pratik içinde inşa edilmiş bir parti, yalnızca bilimsel bir teoriyle donanmış bir öncü müfreze olmakla kalmayacak, aynı zamanda, işçi sınıfının bir parçası ve örgütlenmesinin en üst biçimi olacak, dolayısıyla sınıfın örgütlü öncü müfrezesi sıfatını taşımaya hak kazanacaktır." (EKİM I. Genel Konferansı / Değerlendirme ve Kararlar, Eksen Yayıncılık, s.126-127)

İkinci olarak ise, ekte Rusya'da parti inşa sürecini sosyalizmle sınıf hareketinin birleştirilmesi süreci olarak ele alan marksist deneyimi Lenin'in kaleminden sunuyoruz. Kronolojik sıralama içinde verdiğimiz bu metinler, yalnızca Rusya'daki deneyimin somut

seyrini değil, fakat buna ışık tutan marksist bakış açısını en özlü biçimde veriyor. Bu metinlerin incelenmesi, buradaki tartışmanın anlaşılmasını hayli kolaylaştıracaktır.

EKİM'in "işçiciliği"

EKİM Olağanüstü Konferansı Bildirisi, Türkiye sol hareketinin temel bir karakteristiği ve tarihsel bir geleneği olarak nitelediği "işçi sınıfına yabancılaşma ve güvensizlik" eğiliminin yeni dönemde incelmış şekliyle hala da yaşamakta olduğunu vurguladıktan sonra, şöyle devam ediyor:

"EKİM'in ortaya çıkışı bu ideolojik-politik geleneğe büyük bir darbe olmuştur. EKİM bu geleneğe vurarak ve popülist önyargıları parçalayarak, Marksizim-Leninizmin özü demek olan proletaryanın tarihsel rolü düşüncesini boş bir soyut söz olmaktan çıkarmış, politik ve örgütsel perspektiflerini bu temel teorik kavrayış çerçevesinde şekillendirmiştir. Bu halkçı ideolojiden kopuşun en temel halkalarından biri olmuş, bu soruna ilişkin kavrayışı EKİM'in marksist-leninist kimliğinin temel taşlarından birini oluşturmuştur.

"... EKİM'de sınıf yönelimi ve sınıfa dayalı örgüt perspektifi, '87-'90 dönemindeki işçi hareketliliğinin kendiliğinden yarattığı bir politik refleks değil (böyle sanmak EKİM'i geleneksel halkçı gruplarla karıştırmak olurdu), fakat halkçı geleneğin en temel ideolojik zaaflarından birine yöneltilmiş köklü eleştirinin bir "yan ürünü", bir zorunlu ve mantıksal sonucuydu. EKİM için marksist-leninist teorinin temel bir sorunu etrafında, proletaryanın kapitalist toplumdaki yeri ve tarihsel devrimci rolü çerçevesinde oluşmuş bir politik ve örgütsel perspektifi götürüp işçi hareketinin gündelik gel-gitleri içinde değerlendirmeye kalkmak, gerçek bir şaşkınlığın ve tam bir cehaletin ürünü olabilir ancak." (Derimci Politika ve Örgütlenme Sorunlar, Eksen Yayınları, s.28)

Bu, yakın yıllarda komünistlere yöneltilmiş bir başka "işçicilik" suçlamasına verilmiş bir yanittir. Komünistlerin "işçici"liğini "işçi sınıfı ile aynı anda oturup kalkmak"la da gerekçelendiren Devrimci Proletarya'ya da bu açıdan çok önceden verilmiş bir yanıt sayılmalıdır. İçeriksiz boş söz kalıplarına aslında bu kadarı bile fazladır ama biz yine de konumuza devam edelim.

Devrimci Proletarya'nın pek iddialı gözlemlerinden biri şöyleydi: "89 Bahar Eylemleri, 12 Eylül sonrasında yeni bir dönemin açılışı rolünü oynadı. Gözler işçi sınıfına yöneldi... (İşçi hareketi) bir kısmı kaba Maoculuğun çekiminden çıkmış kimi örgütleri proletarya ve sosyalizm vurgunu keşfe yöneltti." (s.6)

Bu Yanıt'ın ilk bölümünde de belirtmiştik: Sınıf hareketi "12 Eylül sonrasında yeni bir dönemi" '89 Baharında değil, fakat '87 yılında grev hareketinde yaşadığı ani sıçramayla başlatmıştı ve solda "sınıfa yönelim" daha 1988 yılında "moda" bir eğilime dönüşmüştü. Bu yönelişin kendiliğindenci karakteriyle bu yeni yöneliş alanında yarattığı yeni sorunlar ise, komünistler tarafından daha 1989 başında, yani ortada henüz "'89 Bahar Eylemleri" bile yokken enine boyuna tartışılmıştı. (Bkz. Derimci Harekette Reformist Eğilim, Eksen Yayıncılık). Dolayısıyla, Devrimci Proletarya, yalnızca gözlemlerinde pek gecikmiş olmakla kalmıyor, fakat daha da önemlisi, gelişmeleri zaman içinde yerli yerine oturtamıyor. Pek iddialı tonda ileri sürülmüş gözlemler için bu pek de önemsiz bir zaaf değildir herhalde.

Fakat biz bu hatırlatmadaki asıl amacımıza gelelim. Devrimci Proletarya ve aynı paraleldeki yayınlar, 12 Eylül sonrasında sınıf hareketinde yaşanan gelişmelerin etkisiyle "proletarya ve sosyalizm" in keşfi türünden bir kendiliğindenciligi sık sık satır aralarına sıkıştırılmış imalarla komünistlere de atfederler. EKİM'in "işçici"liğini tartıştığımıza göre, bu iddia üzerinde kısaca durmak ve bu alandaki ucuz spekülasyona da artık kesin bir son vermek zorundayız. Bu EKİM'in olmayan işçiciliğinden TİKB'nin hala yaşayagelen halkçılığına geçişimizi de kolaylaştıracaktır.

Yakın zamanda komünistlerin geleneksel halkçı hareketten kopuşunu hazırlayan sürecin bazı ilk belgeleri Küçük-burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi'nin ekler bölümünde geniş okur kitlelerine sunuldu. (Bu metinlerin ilk baskısının daha 1987

Mayıs'ında yapıldığını hatırlatalım.) Bu belgeler incelendiğinde açıkça görülecektir ki, komünistlerin "sosyalizmi ve proletaryayı keşfi" daha 1987 Ocak'ında kesin bir sonuca bağlanmıştır. Ama bu "keşif", TİKB yayınlarının bize birinci kuşak TİKB kadroları tarafından daha 1969'da başarıldığını gururla duyurduğu "keşif"ten elbette tümüyle farklıdır. Böyle iddiaları ileri sürebilenler, bununla yalnızca, 1995 yılında bile hala sorunların özünü ve gerçek içeriğini yerli yerine oturtamadıklarını göstermiş oluyorlar. Sosyalizm, işçi sınıfı, işçi sınıfının tarihsel rolü ve devrimdeki önderliği türünden temel marksist teorik doğruları keşfetmek gerekmiyordu. Bunlar Türkiye'de hep biliniyordu ve zaman içinde gitgide daha iyi bilinir oldu. Komünistler tarafından popülizme yöneltilen marksist-leninist eleştiriyi TİKB yayınlarına benzer bir darlık içinde kavrayan TDKP teorisyenlerine, daha 1987 yılında buna ilişkin olarak gerekli yanıt verilmişti. (Bkz. *Küçük-burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi* s.110-111)

Bütün sorun; "sosyalizm"i doğru bir perspektif ve strateji içinde somutlamak ve "işçi sınıfı"nı **temel çalışma alanı** ve örgütsel gelişmenin **ana eksen**i olarak alabilmektir. Dolayısıyla da öncü sınıf partisini, sosyalizm ve sınıf hareketinin birleştirilmesi çabası ve süreci içinde inşa etme perspektif ve pratiğine sahip olabilmektir. Sosyalizmi küçük-burjuva bir bozulma ve çarpıtmalardan kurtarabilmenin ve Marksizm-Leninizmin özü demek olan proletaryanın tarihsel rolü düşüncesini boş bir soyut söz olmaktan çıkarabilmenin biricik olanaklı yolu buydu. Ve geleneksel halkçı devrimci harekette geçmişte olmayan ve TİKB dahil halen de olmayan tam da bunlardı. Komünistlerin (TİKB yayınlarının pek sevdiği bir ifadeyle) "gecikmiş keşfi" tam da bu alandı. Onlar bu "keşif"lerini, hiç de işçi hareketinin o zamanlar henüz olmayan yeni dönem gelişmelerinin etkisinde değil, fakat tam da, geleneksel hareketteki tasfiyeciler parçalanma ve dağılma sürecini çözümleme çabası içinde yaptılar. Bu süreci ve devrimci harekette yaşanan bunalımın küçük-burjuva niteliğini çözümleyerek, bunun ideolojik, programatik, taktik ve örgütsel planda bu sınıf karakteriyle kendini nasıl ortaya koyduğunu marksist eleştiriyiyle sergileyerek, geleneksel hareketin halkçı-demokratik platformundan koştular.

Tüm bunlar 1987 Nisan'ında olup bitmişti. Kopuş bu tarihte ilan edilmiş ve ilk temel belgeler hemen ardından (Mayıs '87) kamuoyuna sunulmuştu. Ve bunlar olup biterken, "12 Eylül sonrasında yeni bir dönem başlatan", böylece "sosyalizm ve işçi sınıfının keşfi"ni kolaştıran "'89 Bahar Eylemleri"'ne daha tamı tamına iki sene vardı. Fakat işte onyıllardır bilinmekte olan "sosyalizm" ve "işçi sınıfı" kavramlarına bu yeni ve farklı bakışları nedeniyledir ki, daha en baştan, ilkinden dolayı Troçkizmle ve ikincisinden dolayı uvriyerizmle (işçilikle!) suçlandılar. Tıpkı daha sonraları TİKB yayınlarında biraz daha ölçülü ve hoşgörülü bir tarzda yapıldığı gibi.

İthamlar yeni olmadığına göre, doğal olarak bunlara ilişkin tartışma da yeni değildir. "İşçilik" tartışmasını komünistler daha baştan fazlasıyla yaptılar ve saflarımızda ortaya çıkan tasfiyeciler geriye düşüş döneminde yinelemek zorunda kaldılar. 1987 Temmuz tarihi taşıyan *Küçük-burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi* kitabının neredeyse üçte biri (3. Bölüm'ün tümü) parti sorunu ve işçi sınıfı üzerinedir. "İşçilik" ve "kaba işçiler bir tarzda öncü işçilerden parti yaratma" üzerine *Devrimci Proletarya*'nın bugün tartıştığı ve tartışabileceği bir çok sorunun yanıtı daha o zamandan fazlasıyla verilmiştir. Dahası var. Sorun yalnızca sınıfa gitmek olmadığı için ve işçi sınıfı hareketindeki gelişmeler neredeyse tüm halkçı akımları 1978'den itibaren kendine şu veya bu ölçüde çektiği için, tartışma, sınıfa gitmenin ötesinde, nasıl bir perspektifle gidildiği çerçevesinde de sürdürülmüştür. (Bkz. age., 4. Bölüm)

TDKP ile bu ayrıntılı tartışmaların öncesinde, komünistler tarafından parti sorunu çerçevesinde '80 öncesinin halkçı hareketine yöneltilen eleştirinin özü, *Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış*'ta (Mayıs 1987) şöyle ortaya konulmuştur:

"Gerçek bir marksist yönelişin özünü ve esasını,

Kendini parti öncesi bir örgüt, bir parti inşa örgütü olarak tanımlayan TİKB, bir yeniden toparlanma döneminde, üstelik "sınıf yönelimi"nin moda olduğu bir dönemde ve '89 Bahar Eylemleri'nin hemen ertesinde, sorunu, "işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla bağlarını güçlendirme", "geniş kitlelere kumanda edebilir hale gelme" olarak tanımlıyor. Peki sorun, neden açık ve net bir tutumla, "sınıf hareketiyle birleşme" olarak değil de "işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla bağlarını güçlendirme" olarak konuluyor?

proletaryanın tarihsel rolünü kavrayış oluşturur. Bu kavrayışa ulaşmış ve dolayısıyla marksist-leninist sıfatını haketmiş bir siyasal hareket, teorik gelişiminin, siyasal faaliyetinin ve örgütsel şekillenişinin odağına yalnızca ve yalnızca işçi sınıfını koyar. Bütün teorik siyasal çabasını proletarya hareketinin sorunlarına, görevlerine ve bilinçli siyasal gelişmesine hasreder. Bu kavrayışa ulaşmış bir hareket, her türlü bulanıklık ve muğlaklıktan bütünüyle uzak ve çok net olarak, parti sorununu, bilimsel sosyalizm ile proletarya hareketinin birliği olarak ele alır." (Eksen Yayıncılık, s.47)

Aynı değerlendirmede, 12 Mart sonrasında '71 Devrimci Hareketi'ne yöneltilen eleştirinin ideolojik-sınıfsal kavrayış ve kimliğin köklerine inemeyen, işin özünde, maceracılığın eleştirisi kapsamını aşamayan bir girişim olarak kaldığı vurgulanıyor (s.43). Maceracılık eleştirildi, öncü savaş terkedildi; böylece "kitlelere" ya da "halka" dayalı bir çalışma ve mücadele dönemine girildi. (Dönem büyük kitlesel hareketlilikler dönemiydi ve ilerlemenin bu kadarı aynı zamanda kitle pratiğinin basıncından besleniyordu.) Fakat halkçılık gerçek kimliğini ve ruhunu işte tam da bunun ardından buldu. Sosyalizmi hedeflediğini söyleyen ve işçi sınıfının öncü partisini inşa etmek iddiasındaki tüm devrimci siyasal gruplar küçük-burjuva dalganın çekim alanında kaldılar ve aynı dönemde, aynı "halk" hareketinin bir öteki temel bileşeni ve etkin gücü olan işçi sınıfı hareketini, neredeyse tamamen revizyonist-reformist akımlara bıraktılar. '78 sonrasında işçi sınıfı hareketi bu akımları nihayet bir ölçüde kendine çektiği bir gelişme aşamasında ise, bu akımlar ideolojik ve örgütsel kimliklerini küçük-burjuva demokrat hareket içinde fazlasıyla pekiştirmişlerdi. Bu nedenle de "halk"ın bir parçası olarak artık görmezden gelemeyecekleri işçi sınıfına küçük-burjuva demokrat etkiyi taşımaktan öteye gidemediler. Şunu da ekleyelim ki, tüm dönem boyunca temel ilgi ve çalışma alanları, asıl görevleriyle içinde yer aldıkları küçük-burjuva katmanlar olarak kaldı. Küçük-burjuva bir toplumsal zeminde şekillenen parti inşa süreçleri ise, sosyalizm ile sınıf hareketinin birliğinin değil, fakat demokratizm ile küçük-burjuva hareketin birliğinin bir ifadesi ve yansıması oldu.

Elbette TİKB'nin kendisini bu genel olgunun dışında gördüğünü biliyoruz. Öylesine ki, TİKB Merkez Yayın Organı *Orak-Çekiç*, Mart 1995 tarihli 86. sayısında, "*Tarih Önünde Sorumluyuz*" başlığı taşıyan ve TİKB'nin dün-bugününü ele alan kapak yazısında, ciddi ciddi şöyle yazabilmiştir:

"*'Kader' anları ve adımları olarak adlandırabileceğimiz bu yönelim ve adımların başında hiç kuşkusuz, daha 1969'lardan itibaren yüzümüzü proletaryaya çevirmemiz gelir. Devrimin önder ve temel gücü olarak işçi sınıfına yönelmemiz, ML ideolojik tutarlılık ve Türkiye'nin nesnel gerçekliğini yakalama açısından doğru ve isabetli bir tutum olmanın ötesinde, bugünlere gelmemizi sağlayan atardamarımız olmuştur.*"

Devamında "Eğer o günlerde revaçta olan küçük-burjuva devrimciliğinin seline kapılıp gitseydik, akibetimiz" tüm ötekilerden farklı olmazdı diye de ekleniyor. Bu kadar ciddi bir iddia elbette incelenmeye değer. Fakat biz şimdilik "1969'dan itibaren" bir yana bırakalım. 20 yıl sonrasına, küçük-burjuva selin bittiği ve işçi dalgasının "'89 Bahar Eylemleri"' biçiminde kendini ortaya koyduğu dönem ve sonrasına bakalım.

TİKB'nin halkçılığı

'87 sonrası işçi hareketinin Bahar Eylemleri'yle yeni bir evreye yükseldiği 1989 TİKB için bir yeniden toparlanma yılıdır. 12 Eylül sonrasında bir çok örgütten farklı olarak merkezi yapısını ve örgütsel sürekliliğini uzun yıllar için korumayı başaran TİKB, bunu 1985 başında kaybetti. Dört yıl süren bir örgütsel dağınıklık dönemi yaşadıktan sonra, '89 yılından itibaren merkezileşmiş örgütsel faaliyetine yeniden başladı. Bu *Orak-Çekiç*'in de yeniden yayınlandığı tarih oldu.

Bu yeni yayın yaşamının ilk sayısında yer alan "*Yeni Bir Devrimci Yükselişin Eşiğinde TİKB Yaşayor ve Savaşıyor*"

başlıklı yazı, yeni bir dönemin başında partileşme sürecinin sorunlarına bir paragrafla da olsa değinen tek metin durumundadır. Oradan okuyoruz:

"*TİKB, bugün önüne partileşme; ML çizgisini derinleştirme, modern revizyonizm ve oportünizme karşı mücadeleyi hızlandırma, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla bağlarını güçlendirme, nitelikten gerilemeden daha büyük kadro güçlerine ulaşma ve yan örgütler ağıyararak, varolan yığın örgütlerinde etkinleşerek geniş kitlelere kumanda edebilir hale gelme hedefini koydu.*" (Sayı: 63-64, s.19)

Kendini parti öncesi bir örgüt, bir parti inşa örgütü olarak tanımlayan TİKB, bir yeniden toparlanma döneminde, üstelik "sınıf yönelimi"nin moda olduğu bir dönemde ve '89 Bahar Eylemleri'nin hemen ertesinde, sorunu, "işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla bağlarını güçlendirme", "geniş kitlelere kumanda edebilir hale gelme" olarak tanımlıyor.

Peki sorun, neden açık ve net bir tutumla, "sınıf hareketiyle birleşme" olarak değil de "işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla bağlarını güçlendirme" olarak konuluyor? İki şeyden biri; ya kökleri ve sınıf yönelimi '69'a kadar dayanan TİKB, gelişmesinin başlangıcında ve güçlerinin çok sınırlı olduğu bir dönemde tüm dikkatini işçi sınıfına vermiş ve partinin bu biricik gerçek toplumsal zemininde yeterli sağlamlıkta bir yer edinmiştir; dolayısıyla artık güçlerini ve kollarını sınıfın ötesine, "diğer emekçi sınıflara" da uzatacak bir gelişme aşamasına ulaşmıştır. Ya da, 1969'dan 20 yıl sonra, 1989 yılında, "sınıfa yönelim"nin moda olduğu bu dönemde, TİKB, parti inşa sürecinin sınıfsal boyutuna hala eski halkçı kalıplarla bakmayı sürdürüyor. İlk ihtimalin tümüyle geçersiz olduğunu biliyoruz. Geçmiş bir yana, yeniden toparlanmaya giriştiği evrede TİKB'nin hala dar bir kadro örgütü olduğunu bize bizzat TİKB yayınları bildirdiğine göre, geriye son derece rahatsız edici bir olgunun göstergesi olan ikinci ihtimal kalıyor. Demek oluyor ki, bu durumda TİKB'nin partileşme sürecine, partiyi sosyalizmle sınıf hareketinin birliği olarak ele alan temel marksist-leninist düşünce değil, fakat geleneksel hareketin "işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarla bağları güçlendirme", "kitlelerle" birleşme halkçı mantığı ve pratiği yol gösteriyor.

Fakat bu bakış açısını irdelemeden önce, bunun ara bir değinme esnasında yaşanan dikkat az bir ifadelendirme değil de, bir yeniden toparlanma evresine ilişkin açık bir politik-pratik perspektif olduğunu görmemiz gerekir.

Önümüzde *Orak-Çekiç*'in yeniden yayın yaşamının 6. ayında (Ocak-Şubat 1990) "*Yapı Yükseliyor*" başlığı altında ve parti inşa sürecinin sorunlarına ayırdığı başyazısı var. Bu yazı çalışma alanı ve güç yoğunlaştırmasına ilişkin bu aynı konuda bize yeterli açıklıklar sunuyor. Okuyoruz:

"*TİKB'nin bugün değişik sınıf ve toplumsal tabakalar arasında ilişkileri ve örgütsel çalışması bulunmaktadır. Bunlar henüz yeni olmakla birlikte gelişmeye açık alan ve ilişkilerdir. İşçi sınıfı içindeki etkimiz ve bağlarımız zayıftır, bu alana özel bir önem vereceğiz. ...*

"*Çalışmalarımız sadece işçi sınıfı ile sınırlı değildir ve olmayacaktır. Gençlik, aydınlar, memurlar, kadınlar içerisinde ilişkilerimiz vardır. Çeşitli sınıf ve tabakalar arasında komünist düşüncüyü ve örgütlülüğü geliştirmek, tüm emekçi sınıf ve tabakaların mücadele potansiyellerini harekete geçirmek, TİKB önderliğinde devrim için kanalizetmek hedefimizdir. ...*

"Bugün kadro güçlerimiz son derece sınırlıdır... TİKB günün koşullarına uygun olarak kadrosallaşma ve kitleselleşmeyi içiçe ve yoğun bir biçimde gerçekleştirme göreviyle karşı karşıyadır..."

"TİKB bu döneme aynı zamanda kitleselleşme sloganıyla giriyor. Kadrolaşma ve kitleselleşmeyi içiçe ve yoğun bir şekilde gerçekleştirmenin ve örgütümüz için yeni bir açılım olacak kitleselleşmenin sorunlarını çözerek ilerleyeceğiz. Amacımız, ... sağlam bir profesyonel devrimciler çekirdeğinin en geniş emekçi yığınlara doğru açılımını sağlayacak bir örgütler ağıyla kuşatılmasıdır. ...

"Başta işçi sınıfı olmak üzere ondan çıkarı olan tüm emekçi sınıf ve tabakaları devrim ve sosyalizm hedefi doğrultusunda birleştiren bir örgütsel çizgi izlenecektir." (Sayı:67)

Bu uzun aktarmalar 1990 başındaki TİKB'nin pratik cephedeki durumu ve yönelimleri konusunda tartışmasız bir açıklık sunmaktadır. Kadro gücü ve kitle ilişkileri "son derece sınırlı" bir hareket olarak önüne kadrolaşma ve kitleselleşmeyi koyan TİKB, bunu "değişik sınıf ve toplumsal tabakalar" içindeki bir çalışmayla gerçekleştirmek hedefindedir. İşçi sınıfı içinde zayıf olan çalışma güçlendirilecek, fakat örgüt kendini bununla sınırlamayacak, "çeşitli sınıf ve tabakalar arasında komünist düşüncüyü ve örgütlülüğü geliştirmek" için çalışılacak, buna uygun bir örgütsel çizgi izlenecektir.

Partileşme sürecinin pratik-örgütsel cephesine bu bakış, geleneksel hareketin genel halk hareketi içinde sözümona sınıf partisi inşa etme anlayışının bir tekrarıdır. Şu farkla ki, geleneksel akımlar '74 sonrasının genel halk hareketinin ürünüydüler ve kendilerini içinde buldukları kendiliğindenci pratiklerini sonuçta bir anlayış olarak da benimliyorlardı. TİKB ise aynı şeyi, küçük-burjuva dalga kırıldıktan ve küçük-burjuva devrimciliği ağır bir yenilgiyle iflastikten yıllar sonra, en geri akımlarda bile "sınıf yönelimi"ni kendiliğinden bir moda haline getiren '87 sonrası işçi hareketi dalgasının tepesi noktasını işaretleyen bir evrede, 1990 Türkiye'sinde, bir ön perspektif olarak ortaya koyuyor. Bu TİKB payına ancak çok büyük bir talihsizlik sayılabilir.

Bir yenilgi dönemi sonrasında, önemli güç kayıplarının ardından, "son derece sınırlı" kadro güçleri ile siyasal mücadele sahnesine yeni bir çıkış yapıyorsunuz. '79'dan beri marksist-leninist bir programa sahip olmakla birlikte, henüz sınıf hareketinin dışında olduğunuzu söylüyorsunuz. Eğer gerçekten sınıfın öncüsü bir parti inşa etmek istiyorsanız, bu durumda yapmanız gereken şey, pratik planda tüm dikkatinizi işçi sınıfı içinde çalışmaya yöneltmek, sınırlı güç ve olanaklarınızı bu özel alanda yoğunlaştırmak olmalıdır. Böyle olması gerekirken, nasıl oluyor da devrimden çıkarı olan "tüm emekçi sınıf ve tabakalar" içinde bir çalışma ve örgütsel gelişmeden bahsedebiliyorsunuz? Bu soruya olsa olsa şu yanıt verilebilir: Biz partiyi ve devrimi birlikte örgütleyeceğiz; devrim de yalnız işçi sınıfıyla gerçekleşmeyeceğine göre, "başta işçi sınıfı olmak üzere ondan çıkarı olan tüm emekçi sınıf ve tabakaları devrim ve sosyalizm hedefleri doğrultusunda birleştiren bir örgütsel çizgi izlemek" son derece doğaldır; bunu kavrayamayanlar, işçi sınıfını her şey sanan "kaba işçici"ler olabilir ancak...

Bu yanıt bir yakıştırma değil, yazılıp söylenenlerin mantığından çıkan en doğal sonuçtur. Bu sonuç, o pek devrimci ve pek çekici "partiyi ve devrimi birlikte örgütlemek" sloganının kofluğuna ve parti sorununa ilişkin marksist-leninist bakış açısında yarattığı kaba bulanıklığa bir başka temel önemde örnektir. "Partiyi ve devrimi birlikte örgütlemek" adına, parti inşa sürecini işçi sınıfı ekseninden devrimden çıkarı olan tüm sınıf ve tabakalar içinde yürütülecek bir genel çalışma eksenine kaydıran bu çarpık anlayış geleneksel halkçı hareketin ortak partileşme anlayış ve pratiğidir. Fakat tam da bu çarpık anlayış nedeniyle ki, tam da toplumun devrimde önderlik yeteneğine sahip tek tutarlı devrimci sınıfı olan işçi sınıfı tabanına dayalı bir öncü parti örgütlemek yoluna gidilmediği içindir ki, "devrimi örgütlemek" de boş bir iddia olarak kalmıştır. Zira devrimi örgütlemenin temel koşulu, öncelikle devrimin biricik öncü toplumsal gücü olan işçi sınıfını örgütlemektir. Bunun için de, öncelikle, sınıf hareketiyle kopmaz bağlar içinde sınıfın komünist öncüsü sıfatına layık bir parti örgütlemek gerekir. Parti, sınıf ve devrim kavramları arasındaki

**Bir yenilgi dönemi sonrasında,
önemli güç kayıplarının ardından,
"son derece sınırlı" kadro güçleri ile
siyasal mücadele sahnesine yeni bir
çıkış yapıyorsunuz. '79'dan beri
marksist-leninist bir programa sahip
olmakla birlikte, henüz sınıf
hareketinin dışında olduğunuzu
söylüyorsunuz. Eğer gerçekten sınıfın
öncüsü bir parti inşa etmek
istiyorsanız, bu durumda yapmanız
gerekten şey, pratik planda tüm
dikkatinizi işçi sınıfı içinde çalışmaya
yöneltmek, sınırlı güç ve
olanaklarınızı bu özel alanda
yoğunlaştırmak olmalıdır.**

bu kopmaz diyalektiğin çağdaş popülizmin yarattığı ağır tortular nedeniyle pek kolay anlaşılamadığını biliyoruz. Ama Lenin'i ve Rus Devrimi üzerine yazılanları döne döne okuyanlar, okuduklarına biraz daha dikkatli bakarlarsa, Rus Devrim tarihinin ve Sosyalist Ekim Devrimi'nin burada kastedilen şeyin klasik tarihsel örneği olduğunu kolayca görebilirler. Parti sınıf tabanına ayağını sağlamca bastı, Rus toplumunun devrimci önderlik yeteneğine sahip bu biricik tutarlı devrimci sınıfını örgütledi. Bu sayededir ki, öncüsünü bulmuş bu sınıf da devrimden çıkarı olan tüm öteki sınıf ve katmanları ardından sürüklemeye yeteneği göstererek devrimi zafere ulaştırmayı başardı.

Parti inşa süreci evresinde partiyi ve devrimi, dolayısıyla da işçi sınıfını ve müttefiklerini birlikte örgütlemek biçimindeki hiçbir yenilik taşımayan, geleneksel halkçı hareketin geleneksel düşünüş ve davranış tarzı olan bu anlayışı, komünistler daha 1987 yılında, ayrıntılı eleştiriye tabi tutmuşlardı:

"1978'e kadar işçi sınıfını esas bile almayan, 1978 Ekim'inden itibaren işçi sınıfına ağırlık vermeye başlayan partileşme sürecindeki bir hareketin önderliği, hareketin işçi sınıfına yönelirken, küçük-burjuvazi içinde nispi bir gerileme içine girmesinden rahatsız oluyor ve örgütün dikkatini yeniden şehir küçük-burjuvazisine çekiyor. Gerekçe hep aynı: 'İşçi sınıfı tek başına devrim yapamaz!' İy de, işçi sınıfının sosyalist siyasal hareketi ve bu hareketi yaratma sürecinin ürünü olan komünist sınıf partisi olmadığı sürece de, işçi sınıfının damgasını vurduğu devrim olamaz. İşçi sınıfının kendi müttefiklerini devrimci bir çizgide ve başarıyla genel devrim mücadelesine yöneltmesi, her şeyden önce, işçi sınıfı hareketi bağrında şekillenen kendi partisine kavuşması, ideolojik ve örgütsel bağımsızlığını kazanması ile mümkündür. Bunda adım atılmadan işçi sınıfının müttefiklerini kazanmaya yönelik her girişim, bu müttefikler tarafından kazanılmayla sonuçlanır. TDKP'nin pratiğiyle de örneklendiği gibi..." (Küçük-burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi, s.83-84)

Orak-Çekiç'in geciken keşfi

Hatırlanacağı gibi, Devrimci Proletarya, '89 Bahar Eylemleri'nin 12 Eylül sonrasında yeni bir dönemi başlattığını, solda bir anda gözlerin işçi sınıfına yöneldiğini ve sınıfın nihayet keşfedildiğini söylüyordu. İşçi hareketindeki (ve dolayısıyla sol hareketteki) gelişmeyi iki yıl geç başlatıyor olsa da, işaret edilen olgusal durum bir gerçektir. Solun geneli üzerinde oluşan böyle bir basıncın TİKB'yi de etkilememesi düşünülemezdi. Fakat TİKB yayınlarında bu etkinin yansiyabilmesi için '89 Bahar Eylemlerinin üzerinden neredeyse bir yıl geçmesi gerekti. Sınıf hareketinin yeni bir dönemi başlatıldığı tarih gerçekte 1987 olduğuna göre, bunu neredeyse üç yıl geçmesi gerekti diye anlamak gerekir.

Bahar Eylemlilikleri'nin hemen ardından yayın

hayatına başlayan Orak-Çekiç'in sınıf hareketindeki yeni dönem gelişmelerine ilk ciddi değinmesi Ocak 1990 tarihli sayıda "Yapı Yükseliyor" sayısı oldu. Bu, biraz gecikerek de olsa, sınıfın TİKB'yi kendine çekmesi ve elbette tersinden TİKB'nin de sınıfı nihayet keşfetmesi demektir. TİKB'deki bu gelişmeye ilişkin bazı sorunları "Sınıf Hareketi Değerlendirmeleri" bölümünde ele almıştık. Burada doğal olarak konunun bu bölümdeki tartışmayla bağlantılı yönleri üzerinde duracağız.

Önümüzde Mayıs '90 tarihli 70. sayı var. Bu sayının önyüzündeki başyazı ile arka yüzündeki "Kızıl Sendikacılık" yazısı konumuzla ilgili önemli bölümler içeriyor. Her iki yazının da ortak olarak paylaştıkları kanı şu: "Bugünün ayırdedici özelliği işçi sınıfının eylemliliğindeki artış ve sınıfın devrimci etkiye daha açık olmasıdır." (s.4 ve 28) Siyasal konjonktürün bu "ayırdedici özelliği" aynı zamanda Orak-Çekiç'in sınıf hareketine özel ilgisindeki ani "artış"ın da bir açıklamasını veriyor.

Arka kapak yazısıyla devam ediyoruz. Sendikalar hareketindeki gelişmeleri ve buna ilişkin görevleri ele alan bu yazı, Türkiye'nin yakın dönem tarihi çerçevesinde, işçi sınıfı ve sol hareket ilişkilerine ve sol hareketin işçi sınıfına bakışına ilişkin bazı gözlemlerle konuya giriyor. Bu konuda TİKB'yi geleneksel hareketten ayırmaya yönelik o bilinen dayanakları yoksun girişimi bir yana, yazı halkçı önyargıların kararttığı bazı basit (ama temel önemde) gerçeklere nihayet yer veriyor.

Marx'tan sosyalizmin proletaryanın düşünsel, proletaryanın ise sosyalizmin maddi silahı olduğu şeklindeki temel düşüncüyü aktaran yazı, "işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleşmesi, iki yönlü zayıflığın aşılması olacaktır" diye ekliyor. Sosyalizmin işçi sınıfı içinde yaygınlaşarak etkinlik kazanması zorunluluğunun, devrimde proletarya önderliği ve devrimin kesintisiz sosyalizme varması bakımından "olmazsa olmaz koşul"u olduğunu vurgulayan yazı, bizim için asıl dikkate değer olan şu gözlemle sürüyor: "Proletaryanın sınıf olarak örgütlenmesi, devrimde hegemonyası, kesintisiz sosyalist gelişme yoluna girilmesinin teminatı olması yönleriyle mücadelenin sadece geleceğini ilgilendiren bir sorun değildir". "Sadece ideolojik gücüyle değil, en devrimci sınıf olma özellikleri"ne sahip bir sınıf olarak proletarya, fiili önderliğini bugünkü mücadele içerisinde ortaya koymadığı durumda, öteki sınıfların mücadelelerinin de darlıktan kurtarılıp genel iktidar hedefine yönlendiremeyeceğini belirten yazı, '70'li yılların anti-faşist mücadele deneyimini buna örnek olarak gösteriyor.

Komünistlerin tek tük grevler dışında ortada ciddi bir sınıf hareketi yokken geleneksel halkçı hareketin ideolojik eleştirisinde kullandığı ve pratik çalışması için klavuz edindiği Marksizm-Leninizmin bu basit doğrularını, TİKB'nin yeniden hatırlaması için "89 Bahar Eylemleri" ve "işçi sınıfının eylemliliğindeki artış" gerekmiştir.

Peki Türkiye'de çoktandır bilinen fakat pratik gerekleri hep ihmal edilen bu soyut doğrular, "işçi sınıfının eylemlindeki artış"ın basıncıyla da olsa, artık nihayet pratik yöneliminizi belirliyor mu? "Devrimi ve partiyi birlikte örgütlemek" gibi belirsiz ve kendiliğindenci formülleriniz yerini; devrimi örgütlemek için öncelikle partiyi örgütlemek, partiyi örgütlemeyi de öncelikle sınıf hareketi içinde sağlam bir yer tutmak, bir başka deyişle, parti inşa sürecini sosyalizm ve sınıf hareketinin birliği olarak geliştirmek biçimindeki biricik doğru anlayışa ve pratiğe bırakıyor mu?

Somuta ilişkin bu soruların yanıtını alabilmek için "soyut doğruları" dile getiren "Kızıl Sendikacılık" yazısından somut yönelimleri formüle eden başyazıya geçmemiz gerekiyor. İşte orada söylenenler:

"Örgütsel çalışmamızın ağırlık merkezi işçi sınıfındadır. Fakat komünist çalışmanın alanı bununla sınırlanabilir. Nitelik ve eylemlilik düzeyinde farklılıklar olmakla birlikte çeşitli emekçi sınıf ve tabakalar hareket halindedirler ve bunların içerisinde sosyalizme kazanılabilecek, hatta çeşitli nedenlerle kendiliğinden buna eğilimli unsurlar vardır. İster Maoçu halkçılığa yer yer Troçkist etkilerle de birleşmiş bir tepki biçiminde, ister doğrudan kaba bir işçilik eğilimi biçiminde ve bir bütün olarak demokratik görevlerin yadsınması veya küçümsenmesi kabul edilemez. Komünist örgüt ve proletarya

önderliği altında bütün emekçi sınıf ve tabakaların enerjisini tek bir doğrultuda birleştirmek vazgeçilmez bir görevdir.”

Bu daha önce gördüğümüz partiyi ve devrimi, dolayısıyla işçi sınıfı ve müttefiklerini birarada örgütlenme anlayışının aynen sürdüğünü gösteriyor. Tek fark sözlerin ilk cümlesindeki vurgudur. Ne var ki, dönemin kitle hareketinin tartışmasız biçimde eksenini oluşturan ve eylemliliğinde sürekli artışla “dönemin ayırdedici özelliğini” oluşturan bir işçi sınıfı hareketinin varlığı koşullarında, “örgütsel çalışmamazın” ağır ve merkezî işçi sınıfıdır” demek herhangi bir “ayırdedici” konumu göstermediği gibi, kökleşmiş halkçı anlayış ve pratiği de kendi başına değiştirmez.

Yukarıya aktarılan uzun pasaj, arka kapaktaki soyut doğruları boşa çıkarmaktan öte, karmakarışık bir kafayı da belgelemektedir. Arka kapakta, işçi sınıfı hareketinin “önderlik fonksiyonları” geliştirildiği ölçüde bu hareketin “genel siyasal süreçte de belirleyici” olacağını, “diğer emekçi sınıf ve tabakaların, aydınların mücadele içerisinde daha ileriye çekilmelerini” koşullayacağını söyleyenler, ön kapakta gerisin geri “çeşitli sınıf ve tabakalar” a dönüyorlar. Açıkça görülebileceği gib bunu da “işçiciliğe” düşmeme adına yapıyorlar.

Fakat daha da ilginç olanı, bunun aynı zamanda, “bir bütün olarak demokratik görevlerin” yadsınmaması veya küçümsenmemesi, yani “Troçkizme” düşülmemesi adına yapılmasıdır. TİKB yayınlarında örneğin çok gördüğümüz bu harika mantığa göre, demokratik görevleri önemsemekle “çeşitli sınıf ve tabakalar” içinde çalışmak arasında kopmaz bir ilişki var. İşte bu o ünlü ekonomist mantığın tersyüz edilmiş biçimidir ve son zamanlarda ağırlığı semtlere kayan bir çalışmayı teorize etmek üzere iş görüyor. Buna göre semtlerdeki “anti-faşist toplumsal dinamikler” e seyirci kalınmayacaksa eğer, yapılması gereken budur. Bunun üzerinde ayrıca duracağız. Şimdilik bir soru: Güçleri ve olanakları henüz çok sınırlı ve sınıf hareketi içinde etkisi hemen hiç olmayan bir hareketsiniz; partileşme sürecinizin sınıfsal boyutunu da gözetenek güçlerinizi diyelim ki tümüyle sınıf hareketine yoğunlaştırdınız; bu, demokratik görevlerin “yadsınması veya küçümsenmesi” anlamına mı gelir?

İddianın saçmalığını görmek için soruyu sormak bile yeterlidir. Düşününüz ki bu garip muhakemeye döne döne demokrasi mücadelesinin öncü kuvveti ve en tutarlı sürdürücüsü olarak proletaryadan sözedenler düşebiliyorlar. Her şey bir yana, arka kapakta, proletaryanın fiili politik önderliği eksenine oturtulmadığı için “70’lerdeki anti-faşist mücadelenin “daraltılmış hedefler” i aşmadığını ve devrim ve iktidar perspektifinden yoksun kaldığını haklı olarak söyleyenler, ön kapakta demokrasi mücadelesinin önemsenmesi adına “çeşitli sınıf ve tabakalar” arasında paralel yürüyen bir çalışmadan söz edebiliyorlar. “Bir bütün olarak demokratik görevleri” önemsemenin en temel gereklerinden birinin, sınıf ilişkileri düzleminde bir mücadeleye tutarlı bir tarzda önderlik edebilecek

“Partiyi ve devrimi birlikte örgütlemek” adına, parti inşa sürecini işçi sınıfı ekseninden devrimden çıkarı olan tüm sınıf ve tabakalar içinde yürütülecek bir genel çalışma eksenine kaydıran bu çarpık anlayış geleneksel halkçı hareketin ortak partileşme anlayış ve pratiğidir. Fakat tam da bu çarpık anlayış nedeniyle ki, tam da toplumun devrimde önderlik yeteneğine sahip tek tutarlı devrimci sınıfı olan işçi sınıfı tabanına dayalı bir öncü parti örgütlemek yoluna gidilmediği içindir ki, “devrimi örgütlemek” de boş bir iddia olarak kalmıştır.

biricik sınıfın politik ve örgütsel gelişimini hızlandırmak, onun saflarında sosyalizm ve demokrasi bilinci geliştirmek için ne gerekiyorsa onu yapmak olduğunu, bu kadar kolay gözden kaçırabiliyorlar. Buradaki “kolay”lık elbetteki bir rastlantı değildir. Tersine, kökü derinlerdeki halkçı önyargıları aşamamanın, dahası, işçiciliğe düşmemek adına onları açıkça sürdürmenin bir ürünü ve göstergesidir.

Arada TİKB II. Konferansı var. Partiyi ve devrimi, dolayısıyla işçi sınıfını ve müttefiklerini paralel örgütlenme şeklindeki tipik halkçı anlayışın korunduğu bu konferans üzerinde daha sonra duracağız. Şimdi yeniden toparlanma döneminden üç yıl sonrasına geçiyoruz ve bu anlayışın pratik sonuçlarına bakmak istiyoruz. Önümüzde *Orak-Çekiç*’in Mayıs 1992 tarihli 81. sayısının “*Devrimi Yapmak Bilinci*” başlıklı başyazısı var. Bu başyazı “birlikte örgütlenme”ye dair formülleri arada yinlemekle birlikte, özellikle tartışmakta olduğumuz soruna ilişkin olarak belirgin bir biçimde bazı farklı vurgular içeriyor. “*Partinin İnşası Bilinçli Bir Süreç*” başlıklı ara bölümden okuyoruz:

“Sınıftan kopuk bir komünist hareket olmaz. Öncü komünist parti, sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketinin kaynaşmasıdır. Bu açıdan, bu, stratejik bir görev olarak kavranmalıdır.” (Vurgu orijinalinde)

Bu, parti sorununa ilişkin temel marksist-leninist düşüncenin nihayet yeterli açıklıkta ortaya konulmasıdır. Bunu yeniden toparlanma döneminde ortaya atılan, II. Konferansta pekiştirilen o bulanık “kitleleşme” sloganına bir önceki açıklık ışığında getirilen yeni bir açıklık izliyor:

“Biz proletarya örgütüyük, politik mücadelede dayanacağımız zemin burasıdır. ... Kitleleşme

derken, bunu genel anlamda ama öncelikle ve zorunluluk olarak proletarya içerisinde temel yaratma olarak anlıyoruz.”

Parti sorunundaki bu açıklıkları devrimci siyasal mücadelenin temel bir sorununa ilişkin bir üçüncü açıklık tamamlıyor: “Proletarya mevziinde bir çekim merkezi yaratmak, diğer emekçi sınıfların egemen sınıf ideolojisi ve politikalarının etkisinden kurtulmaları için de zorunlu koşuldur. “Bu, “kitleleşme” adına, o proletarya içinde “daha ağırlıklı” olmakla birlikte “çeşitli sınıf ve tabakalar içinde” paralel bir çalışma ve “komünist düşünce ve örgütlülüğü geliştirme” anlayışının örtülü bir tekdibi oluyor.

Peki tüm bu açıklıkların, pratik çalışmanın yönelimleri ve çerçevesine ilişkin bu düşünsel ilerlemelerin sırtı nedir? üç yıl önce, çok az kadroya sahip ve tümüyle sınıf dışı bir örgütken, güçler, olanaklar ve araçlar son derece sınırlıyken, bu basit doğruları, partiyi ve devrimi, işçi sınıfını ve müttefiklerini birlikte örgütlemek adına gözden kaçırılanlar, nasıl oluyor da, her şeye rağmen pratik çalışmada belli bir mesafe katetmenin ardından dönüp bunları hatırlıyorlar?

Yanıt yazının kendisinde var. Yukarıdaki açıklıkların devamında okuyoruz: “*Bugün işçi sınıfı içerisindeki bağlarımız bazı bölgelerde yok denecek kadar azdır. Bazı bölgelerde ise varolan ilişkiler azımsanamaz fakat onların çoğu, sadece ilişki durumundadırlar. Bulundukları fabrika ve işletmede harekete kanallı edilebilmiş değiller.”*

Elbette bu olgu, kendi başına, tartıştığımız çerçevedeki yanlış anlayışın bir ürünü ve göstergesi olmayabilir. Parti inşası acil göreviyle yüzyüze olan bir örgüt, tüm dikkatini bu sürecin pratik yönünü işçi sınıfını eksen alan bir çalışma içinde gerçekleştirmeye verdiği halde, öznel ya da nesnel nedenlerden dolayı, bir kaç yıl içinde elle tutulabilir bir sonuca ulaşamayabilir. Fakat bu sözlerin hemen devamında açıklanan bir başka olgu var ki, yalnızca yanıtını aradığımız soruya değil, fakat önümüzdeki konuya ilişkin tüm tartışmaya açıklık getirmektedir: “*İşçi sınıfı içerisinde sadece bir hareket ortaya çıkınca değil, önceden ve stratejik bir mevzilenme gereklidir. Bu açıdan gerideyiz.”* denildikten sonra aynen şunlar söyleniyor: “*Genelde diğer alanlardaki çalışmalar ve ilişkiler örgütsel faaliyeti belirlemektedir.”*

Demek ki, işçi sınıfına ağırlık vermek üzerine tüm sözlerle rağmen, sonuçta, “diğer alanlardaki çalışmalar ve ilişkiler örgütsel faaliyeti belirlemektedir”. Bu sonuç, TİKB’nin sınıfı ve müttefikleri birlikte örgütlenme anlayışının en doğal sonucudur. İfadelerinin içeriğinden ve tonundan, bunun alt örgütlere yöneltilmiş bir eleştiri olduğu ve yazıyı kaleme alanların bu sonuca şaşmalarına şaşıyoruz. Bu ülkede 20 yıldır işçi sınıfını ve müttefiklerini birlikte örgütlenme anlayışı temelinde gelişen tüm parti inşa pratiklerinin ortak akıbeti bu olmuştur.

Bu sonucun anlamı ve mantığı ayrıca ele alınmayı gerektirecek kadar önemlidir.

(Devam edecek)

Lenin’den Rus Deneyimi Üzerine: Parti: Sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği

1894: Sosyal-demokratların siyasal faaliyeti, Rusya’daki işçi sınıfı hareketinin gelişme ve örgütlenmesini iletlemek, bu hareketi, içinde bulunduğu yönlendirici bir fikirden yoksun, dağınık protesto, “isyan” ve grev girişimleri durumundan çıkararak, *TÜM* Rusya işçi *SİNİFINİN*, burjuva rejime karşı yöneltilmiş ve mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesine ve çalışan halkın ezilmesine dayanan toplumsal sistemin kaldırılmasına çalışan örgütlü bir savaşıma dönüşmektedir. Bu faaliyetlerin altında yatan şey, marksistlerin, Rus işçisinin, Rusya’nın tüm çalışan ve sömürülen halkının tek ve doğal temsilcisi olduğuna ilişkin ortak kanıdır. (*) [(*) Rusya’nın gelecekteki insanı mujiktir -köylü sosyalizminin temsilcileri, sözcüğün en geniş anlamıyla narodnikler böyle düşünüyorlardı. Rusya’nın gelecekteki insanı işçidir

-sosyal-demokratlar böyle düşünüyorlar. Bir elyazmasında marksist görüş böyle formüle edilmişti.]

Doğal diyoruz, çünkü serf ekonomisinin cançekışen kalıntılarını hesaba katmazsak, Rusya’da çalışan halkın sömürülmesi *her yerde kapitalist niteliktedir*, ama üretici yığınlarının sömürülmesi küçük-ölçekli, dağınık ve gelişmemişken, fabrika proletaryasının sömürülmesi büyük-ölçekli, toplumsallaşmış ve yoğunlaşmıştır. Birinci durumda, sömürü, hâlâ, çalışan halkın ve ideologlarının çalışan halkı ezen sistemin özünü görmesine, bu sistemden çıkış yolunun nerede ve nasıl bulunabileceğini görmesine engel olan ortaçağ biçimlerine, çeşitli siyasal, hukuksal ve geleneksel tuzaklara, hile ve oyunlara sarılmıştır. İkinci durumda ise, tersine, sömürü tamamen gelişmiştir ve hiçbir zihin

karıştıran ayrıntı olmaksızın saf biçimiyle ortaya çıkmaktadır. İşçi, *sermaye* tarafından ezildiğini, savaşımının burjuva *sınıfa* karşı verilmesi gerektiğini görmeyen edemez. Ve ekonomik gereksinmelerinin karşılanmasını, maddi koşullarının iyileştirilmesini amaçlayan bu savaşım, kaçınılmaz olarak, işçilerin örgütlenmesi isteminde bulunur ve kaçınılmaz olarak bireylere karşı değil, bir *sınıfa*, çalışan halka, yalnız fabrikalardan değil, her yerden baskı ve zulüm yapan sınıfa karşı bir savaşım haline gelir. İşte bunun için, fabrika işçisi, tüm sömürülen nüfusun en önde gelen temsilcisinin ta kendisidir. Örgütlü, sürekli bir savaşımındaki bu temsilcilik işlevini yerine getirebilmesi için, onu “umutlar”la şevke getirmek hiç de gerekli değildir; gereken tek şey, yalnızca *onun kendi durumunu anlamlarını sağlamak*, onu ezen sistemin siyasal

ve ekonomik yapısını ve bu sistem altında uzlaşmaz sınıf karşıtlarının zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu anlamasını sağlamaktır. Fabrika işçisinin, genel kapitalist ilişkiler sistemi içindeki bu durumu, onu, işçi sınıfının kurtuluşu uğruna savaşımın tek savaşçısı yapar, çünkü yalnızca kapitalizmin gelişmesinin daha yüksek aşaması, büyük-ölçekli makineli sanayi, bu savaşım için gerekli maddi koşulları ve toplumsal güçleri yaratır. Kapitalist gelişme biçimlerinin düşük olduğu başka her yerde, bu maddi koşullar mevcut değildir, üretim binlerce küçük işletme arasında dağılmıştır (ve bunlar en eşitçi ortaklaşa toprak *mülkiyet* biçimleri altında bile, dağınık *işletmeler* olmaktan çıkmazlar), çünkü sömürülenlerin çoğu, hala küçük burjuva sisteme bağlanmışlardır; bu, kapitalizmi kaldırabilecek toplumsal güçlerin gelişmesini geciktirir ve engeller. Dağınık, bireysel, küçük sömürü, çalışan halkı bir yere bağlar, onları böler, sınıf dayanışması bilincine ulaşmalarını engeller; baskıya özel bir bireyin değil, tüm ekonomik sistemin neden olduğunu anlar anlamaz birleşmelerini engeller. Büyük-ölçekli kapitalizm ise, tersine, tüm işçilerin, eski toplumla, belli bir yerle ve belli bir sömürüyle olan bağlarını koparır; onları birleştirir, düşünmeye zorlar ve örgütlü bir savaşım başlamlarını olanaklı kılan koşullar içine sokar. Bundan dolayı da, sosyal-demokratlar tüm dikkatlerini ve tüm faaliyetlerini işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırırlar. Onun ileri temsilcileri, bilimsel sosyalizm fikirlerini, Rus işçisinin tarihsel rolü fikrini iyice kavradıkları zaman, bu fikirler yaygınlaştığı zaman, ve işçilerin bugünkü dağınık ekonomik savaşımını bilinçli sınıf savaşımına dönüştürmek üzere işçiler arasında sağlam örgütler kurulduğu zaman -Rus *İŞÇİSİ*, tüm demokratik öğelerin başını çekerek mutlakiyeti devirecek ve *RUSYA PROLETARYASINI (BÜTÜN ÜLKELERİN proletaryasıyla yanyana) açık siyasal savaşımın düz yolundan KOMÜNİST DEVRİMİN ZAFERİNE* götürecektir.

"*Halkın Dostları Kimlerdir? ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşılır?*", Lenin, Sol Yayınları, Mart 1990, s.176-178

1897: Çalışmamız herşeyden önce ve esas olarak kent fabrika işçilerine yöneliktir. Rus sosyal-demokrasisi güçlerini dağıtmamalı, sanayi proletaryası arasındaki çalışmaya yoğunlaşmalıdır, çünkü sanayi proletaryası sosyal-demokrat düşüncelere en büyük yakınlığı gösterir, en yüksek entellektüel ve politik olgunluğa sahiptir ve sayısı ve yoğunluğu sayesinde ülkenin büyük politik odak noktalarında tayin edicidir. Bu yüzden kent fabrika işçileri arasında sağlam bir devrimci örgütün yaratılması, sosyal-demokrasinin birinci ve en acil görevidir, şu anda bu görevden kaçınmak çok büyük akılsızlık olurdu. Ama güçlerimizi fabrika işçileri üzerinde yoğunlaştırma zorunluluğunu kabul ve güçleri dağıtmayı reddettiğimizde, bununla, Rus sosyal-demokrasisinin, Rus proletaryasının bütün diğer tabakalarını gözardı etmesi gerektiğini asla söylemek istemiyoruz. Kesinlikle değil. Rus fabrika işçisi yaşam koşullarından dolayı, evde çalışan işçilerle, fabrika dışında kentlere ve köylere dağılmış ve çok daha kötü durumda olan bu endüstri proletaryasıyla adım başı en yakın ilişkiler içine girmek zorundadır. Rus fabrika işçisi kırsal nüfusla da doğrudan temas içindedir (fabrika işçisinin ailesi çoğunlukla köydedir) ve dolayısıyla kaçınılmaz olarak kır proletaryasıyla, usaklardan ve gündelikçilerden oluşan milyonluk kitleyle ve minicik bir toprak parçasına sıkı sıkıya tutunan ve "çalışarak ödeme"ye ve her türlü rastlantısal işe, yani aynı şekilde ücretli işe muhtaç olan yoksullaşmış köylü tabakasıyla da temas kurar. Rus Sosyal-Demokratları, güçlerini evde çalışan işçilere ve tarım işçilerine **yoğunlaştırmayı** vakitsiz buluyorlar, fakat bu tabakaları dikkate almadan bırakma niyetinde asla değiller. En gelişmiş işçiler, evde çalışan işçilerin ve tarım işçilerinin yaşam koşulları hakkında da aydınlatmak için çaba harcayacaklardır ki, sonra bu işçiler, proletaryanın daha geri tabakalarıyla temasa geçtiklerinde, onların saflarına, sınıf mücadelesi, sosyalizm ve genel olarak Rus demokrasisinin, özel olarak ise Rus proletaryasının politik görevleri düşüncelerini taşıyanlar. Kent fabrika işçileri arasında hala bu kadar çok çalışma yapılması gerekirken, evde çalışan işçilere ve tarım işçilerine ajitatörler göndermek amaca uygun olmazdı. Fakat sosyalist işçiler bu daha geri proleter tabakalarla tamamen rastlantısal

olarak çok sık temas ediyorlar, ve o zaman bu fırsattan yararlanmayı bilmek için Rusya'da sosyal-demokrasinin genel görevlerine o ölçüde vakıf olmak zorundadırlar. Bu yüzden, Rus Sosyal-Demokratlarını darkafalılıkla suçlamak ve fabrika işçileri lehine emekçi halk kitlelerini ihmal etmekle suçlamak ağır bir yanılgıdır. Tam tersi, proletaryanın en ileri tabakaları arasında ajitasyon (hareket yaygınlaştığı ölçüde) bütün Rus proletaryasını da uyandırmak için, en emin ve tek yoldur. Sosyalizmin ve sınıf mücadelesi düşüncesinin kent işçileri arasında yaygınlaşması kaçınılmaz olarak, bu düşüncelerin daha küçük ve dallı budaklı kanallara da akmasına yol açar. Bunun için ise, bu düşüncelerin daha iyi hazırlanmış zeminde derin kökler salması ve Rus işçi hareketinin ve Rus devriminin bu öncüsünün içine işlemesi mutlak zorunludur. Bütün gücünü fabrika işçileri arasında çalışmaya yoğunlaştırmasına rağmen, Rus sosyal-demokrasisi, sosyalist çalışmalarını pratikte proletaryanın sınıf mücadelesi zemini üzerine yerleştiren Rus devrimcilerini desteklemeye hazırdır.

"*Rus Sosyal-Demokratlarının Görevleri*", Lenin, Seçme Eserler cilt 1, Inter Yayınları, Nisan 1993, s.483-484

Sonbahar 1899: Birincisi, Rus sosyal-demokrasisi "örgütlü işçi kitlelerinin bir sınıf hareketi olmak ve kalmak" istiyor. Buradan sosyal-demokrasinin şiarının şu olması gerektiği sonucu çıkıyor: işçilerin yalnızca ekonomik değil politik mücadelede de desteklenmesi; yalnızca en ivedi iktisadi sıkıntılar temelinde değil, politik baskının tüm görünüşleriyle de bağıntılı olarak ajitasyon; yalnızca bilimsel sosyalizmin düşüncelerinin değil, demokratik düşüncelerin de propagandası. İşçilerin sınıf hareketinin bayrağı yalnızca devrimci Marksizmin teorisi olabilir ve Rus sosyal-demokrasisi bu teorisinin daha da geliştirilmesini ve pratiğe geçirilmesini sağlamak zorundadır, bunu yaparken onu "moda olan" (ve Rusya'da devrimci sosyal-demokrasinin başarıları Marksizmi artık "moda" olan bir teori haline getirmiştir) teorilerin sıkça tabi tutuldukları tahrifatlardan ve yüzeyselleştirmelerden korumalıdır. Şu anda bütün güçlerini fabrika ve maden işçileri arasında çalışmaya yoğunlaştırırken, sosyal-demokrasi, hareketin genişlemesiyle gerek evde çalışan işçilerin gerek el sanatçıların gerekse de tarım işçilerinin ve aklıktan ölen mahvolmuş milyonlarca köylünün, onun tarafından örgütlenmiş işçilerin saflarına çekilmesi gerektiğini unutmamalıdır.

İkincisi: Rus işçisi, politik özgürlüğün kazanılması davasını güçlü omuzlarına alacaktır ve almak zorundadır. Eğer sosyal-demokrasi otokrasinin devrilmesini ilk görevi haline getiriyorsa, demokrasinin öncü savaşçısı olmak ve salt bu sebepten dolayı Rus halkının bütün demokratik unsurlarına her türlü desteği sağlamak ve onları müttefik olarak kazanmak zorundadır. Yalnızca bağımsız bir işçi partisi otokrasie karşı mücadelede sağlam bir siper olabilir ve yalnızca böyle bir partiyle ittifak içinde, bu partinin desteğiyle bütün diğer savaşçılar politik özgürlük için faal olabilirler.

Üçüncü ve sonuncusu: "Hareket ve akım olarak Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi, Rusya'nın önceki bütün devrimci hareketinin eserini ve geleneklerini devam ettirir: sosyal-demokrasi, önüne politik özgürlüğün kazanılmasını bir bütün olarak Parti'nin ivedi görevlerinin en önemlisi olarak koyarak, daha eski 'Halkın İradesi' partisinin şanlı savaşçıların açıkça ortaya koymuş oldukları hedefe doğru yürür". Bütün önceki devrimci hareketin gelenekleri, sosyal-demokrasinin şu anda bütün güçlerini partinin örgütlenmesine, kendi içinde disiplini sağlamlaştırmasına ve konspiratif tekniğin geliştirilmesine yoğunlaştırmasını talep ediyor. Eğer eski "Halkın İradesi" Partisi'nin savaşçıları Rus tarihinde, az sayıdaki kahramanı destekleyen sosyal tabakaların dar kapsamına rağmen ve hareketin bayrağı olarak asla devrimci olmayan bir teori hizmet etmesine rağmen, Rus tarihinde olağanüstü bir rol oynayabildilerse, proletaryanın sınıf mücadelesine dayanan sosyal-demokrasi yenilmez olabilecektir. "Rus proletaryası otokrasinin boyunduruğunu, sermayeye ve burjuvaziye karşı mücadeleyi daha büyük bir enerjiyle sosyalizmin tam zaferine dek sürdürmek için, süpürüp atacaktır".

"*Rus Sosyal-Demokratlarının Bir Protestosu*", Lenin, Seçme Eserler cilt 1, Inter Yayınları, Nisan 1993, s.510-511

Aralık 1900: Sosyal-demokrasi, işçi hareketinin sosyalizmle birliğidir, onun görevi, işçi hareketine tek tek bütün aşamalarda pasif bir şekilde hizmet etmek değil, hareketin tümünün çıkarlarını temsil etmek, bu harekete onun nihai hedefini ve politik görevlerini göstermek, hareketin politik ve ideolojik bağımsızlığını korumaktır. Sosyal-demokrasiden kopuk işçi hareketi, parçalanmak ve kaçınılmaz olarak burjuvalaşmak zorundadır; eğer işçi sınıfı sadece ekonomik mücadele yürütürse, politik bağımsızlığını kaybeder, öteki partilerin bir uzantısı haline gelir ve şu büyük vasiyete ihanet eder: "İşçi sınıfının kurtuluşu ancak işçi sınıfının kendi eseri olabilir." Bütün ülkelerde işçi hareketiyle sosyalizmin birbirinden bağımsız varlık sürdürdüğü ve yarı yollarda yürüdüğü bir dönem olmuştur ve bütün ülkelerde bu bölünme, sosyalizmin ve işçi hareketinin güçsüzleşmesine yol açmıştır; ancak bütün ülkelerde sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesidir ki, ikisi için de sağlam bir temel yaratmıştır. Fakat her ülkede sosyalizmin işçi hareketiyle bu birleşmesi tarihsel olarak ortaya çıkmıştır, her ülkede zaman ve mekan koşullarına göre farklı yoldan meydana gelmiştir. Rusya'da sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesinin zorunluluğu teorik olarak çoktan açıklanmıştır, ama pratikte bu birleşme ancak şimdi husule gelmektedir. Bu son derece zor bir süreçtir, o nedenle sürece çeşitli yalpalamalar ve kuşkuvarlık eşlik etmesinde şaşılacak bir şey yoktur.

Bizim için geçmişten çıkarılacak ders nedir?

Tüm Rus sosyalizminin tarihi, otokratik hükümete karşı mücadelenin, politik özgürlüğün ele geçirilmesinin en acil görev haline gelmesine yol açmıştır; sosyalist hareketimiz, deyim yerindeyse, otokrasie karşı mücadele üzerinde yoğunlaşmıştır. Öte yandan tarih, Rusya'da sosyalist düşüncenin emekçi sınıfların ileri temsilcilerinden kopukluğunun, öteki ülkelerdekinden çok daha derin olduğunu ve bu ayrılığın sürmesi halinde Rus devrimci hareketinin güçsüzlüğe mahkum olduğunu göstermiştir. Buradan, Rus sosyal-demokrasisinin gerçekleştirmekle görevli olduğu şu görev kendiliğinden ortaya çıkmaktadır: proletarya kitleleri içinde sosyalist düşünceleri ve politik öz bilinci sağlamlaştırmak ve aslı işçi hareketiyle kopmaz şekilde bağlı olan devrimci bir parti örgütlemek. Bu açıdan Rus sosyal-demokrasisinin başardıkları az değildir; fakat daha yapılacak çok şey var. Hareketin büyümesiyle, sosyal-demokrasinin çalışma alanı giderek genişlemekte, çalışmalar daha çok yönlü hale gelmekte, hareketin gittikçe artan sayıda fonksiyoneri güçlerini propaganda ve ajitasyonun günlük gereksinimlerinden çıkan çeşitli kısmi görevleri gerçekleştirmeye yoğunlaştırmaktadır. Bu olay son derece haklı ve kaçınılmazdır, fakat aynı zamanda bu olgu, faaliyetin kısmi görevlerinin ve tek tek mücadele yöntemlerinin amaç haline getirilmemesine, ön çalışmanın biricik ve ana çalışma haline getirilmemesine özellikle dikkat etmeyi zorunlu kılmaktadır.

İşçi sınıfının politik gelişiminin ve politik örgütlenmesinin ilerletilmesi -bizim baş görevimiz ve temel görevimiz budur.

"*Hareketimizin En Acil Görevleri*", Lenin, Seçme Eserler Cilt 2, Inter Yayınları, Kasım 93, s.23-24,

1902: Devam edelim. *Bütün toplumsal sınıflar arasında propaganda ve ajitasyonumuzu yürütebilmek için yeterli kadar gücümüz var mı?* Elbette var. Sık sık bunu yadsımaya eğilim gösteren bizim ekonomistlerimiz, hareketimizin (aşağı yukarı) 1894'ten 1901'e kadar gösterdiği devasa ilerlemeyi gözden geçiriyorlar. Gerçek "kuyrukçular" gibi, onlar da, hareketimizin çoktan tarihe karışmış olan başlangıçtaki aşamalarında yaşamayı sürdürüyorlar. İlk dönemde, gerçekten çok az gücümüz vardı ve o sıra kendimizi yalnız işçiler arasındaki eyleme adanmış ve bu yoldan sapmalara karşı çıkmamız çok doğal ve yerindeydi. O sıra bütün görevlerimiz işçi sınıfı içinde durumumuzu pekiştirmekti. Ama şimdi harekete dev gibi güçler kazanılmış bulunmaktadır. Eğitim görmüş sınıfların genç kuşağının en iyi temsilcileri bize gelmektedir.

"*Ne Yapmalı?*", Lenin, Sol Yayınları, Kasım 1992, s.91

İki... Üç... Daha Fazla İşgal, Daha Fazla Direniş! Gençlik Alanları Fethe Devam Ediyor

Yüksek öğrenim gençliğinin sene başından bu yana İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük kentlerde gelişen kitlesel ve militan eylemleri Eskişehir, Tekirdağ, Bursa gibi taşra kentlere de yayılarak sürüyor. En son Rektörler Toplantısı nedeniyle Ankara'da toplanan binlerce öğrenci "parasız-polisiz üniversite" taleplerine, üniversite yönetimlerinde söz hakkı şiarını da ekleyerek alanlara çıktılar.

Yüksek öğrenim gençliğinin mücadelesi farklı kanallardan da gelişse, toplumun gündemine belli karakteristik özellikleri ile oturdu: Kitlesellik, militanlık ve kararlılık

4-5 Şubat eylemleri, İzmir Konak eylemi, 29 Şubat Beyazıt işgali ve onu izleyen eylemler, Ankara DTCF işgali... Tüm bu eylemler toplumun gündeminde önemli bir yer tuttu. Politik gündemin ilk sıralarına yerleşti ve her toplumsal katmanı eğitimde özelleştirme sorununa karşı bir tavır almaya (olumlu ya da olumsuz) zorladı. Farklı sınıfların temsilcileri öğrenci gençliğin eylemliklerine farklı yaklaşımlar sergilediler. Kendi sınıf çıkarları ve politik çıkarları doğrultusunda şekillenen bu tavırlar toplumun gündemini bu noktada politikleştirir bir olguya dönüştü.

Sermaye devletinin işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırı paketlerini birer birer uygulamaya koyduğu bu dönemde, gençlik mücadelesinin izlediği militan çizgi kitle mücadelesinin seyri açısından önemli bir yere sahip. Toplumsal muhalefetin çeşitli kesimlerinin mücadele dinamiklerinin çoğaldığı, kitle mücadelesinin yükselen bir politika ivme yakaladığı bu dönemde, bu olgu önemli bir yer tutuyor.

Kürt halkının "Nevruz" aldatmacasına devrimci Newroz kutlamalarıyla verdiği yanıt; eğitim emekçilerinin Ankara'da gerçekleştirdikleri kitlesel ve militan eylemler; tersane, Sümerbank gibi KİT işçilerinin özelleştirmelere karşı gerçekleştirdikleri eylemler; fabrika işgalleri, direnişler; büyük kent yoksullarının mücadele dinamikleri vb. gelişmeler sermayenin saldırıları karşısında işçi ve emekçi kitlelerde artan huzursuzluğun göstergesi oldu. Özellikle son günlerde gündemde

olan sosyal güvenlik kurumlarının (ilk olarak SSK) özelleştirilmesi de bu mücadele dinamiklerini körükleyen bir gelişmedir. Tüm bunlar önümüzdeki süreçte sermayenin saldırı planlarını hayata geçirmek için ihtiyaç duyduğu toplumsal sessizliğin bozulmaya başladığının göstergeleridir. Sermaye devletinin toplumsal bir "istikrar"a ihtiyaç duyduğu bu dönemde militan bir gençlik hareketi bu "istikrar"ı bir kaç yönden sarsacak bir dinamik olacaktır.

Birincisi; odağında işçi sınıfının olduğu özelleştirme saldırısının bir uzantısı olan parasız eğitim, geniş işçi ve emekçi kesimleri dolaysız etkileyen bir sorun. Bu noktada gençliğin en meşru talepleri doğrultusunda yükselttiği bu mücadele ortak bir mücadele zemini tanımlıyor. İşçi ve emekçiler kendi çocuklarının mücadelesine sahip çıkmakta zorlanmayacaklardır. DTCF işgali sonrası gözaltına alınan öğrenci ailelerinin gösterdikleri tavır bunun bir örneği oldu. İkincisi; sermayenin saldırılarına karşı bir çıkış arayışını kitle mücadelesinin farklı dinamikleri gençliğin bu militan çıkışından olumlu bir tarzda etkilenenektir. Bu çıkış, toplumun gündeminde sürekli bir politizasyon sağlayacaktır. Örneğin gençliğin son dönem yükselttiği "Savaşa Değil Eğitime Bütçe!" sloganı, Kürt halkına yönelik yürütülen kirli savaşı kendi cephesinden gündeme soktu.

Üçüncüsü; gençlik toplumun en dinamik, en atak katmanlarından biridir. Bu dinamizm ve son dönem gençlik eylemlerinin radikal çizgisi diğer tüm ezilen sınıf ve katmanlara örnek olacaktır. Kitle mücadelesinin doğal bir bileşeni olan gençliğin militan karakteri, harekete ivme katan ve radikalleştiren bir olgu.

Sermaye devletinin ve sözcülerinin öğrenci eylemlerine yaklaşımları bu noktada önemli bir göstergedir. Devrimci gençlik gruplarının önderlik ettiği eylemlere uygulanan devlet terörü ve burjuva medyanın yürüttüğü karalama kampanyaları bile düzen güçlerinin militan bir kanaldan ilerleyen gençlik hareketinden duyduğu çekincenin ispatı oldu. Devlet bir yandan en azgın terörü ile yükselen hareketi

bastırmak ya da en azından git gide artan kitleselliğini kırmak istiyordu. Öte yandan medyanın kışkırtıcı yazarları devreye girdi. 12 Eylül öncesi heyulası tekrar canlandırılmaya çalışıldı. "Terör örgütleri" sopası kullanıldı. Örgütler verildi. Gençlik sağduyuya davet edildi. Haklı taleplerin bu şekilde savunulamayacağı konusunda sayfalar dolusu yazıldı. Onlarca televizyon programı hazırlandı. Bir meşruiyet safsatasıdır aldı yürüdü. Tüm kampanya boyunca reformist grupların örgütlediği uzlaşmacı medyatik şovlar öne çıkarılarak örnek gösterildi. Böylece, giderek kitleselleşen ve düzen dışı kanallara doğru ilerleyen gençlik hareketine yönelik incelikli bir ez ve çöz politikası uygulanmaya başlandı.

Ancak, gençlik hareketini pasifize edebilmek için uygulanan bu politikalar tersinden, hareketin militan karakterini kalıcılaştıran bir etkiye de sahip. 29 Şubat işgali sonrası reformistlerin önderliğinde gelişen 30 Şubat eylemlerinde ortaya çıkan tablo bunun en net göstergesi oldu. Daha önceleri barışçıl-uzlaşmacı bir eylemlilik hattı izleyen reformist önderlik altındaki gençlik kitleleri; polis saldırılarına karşısında çatışmacı ve militan bir kimlik sergilediler. Bu göstermektedir ki, doğru bir devrimci önderlik, bugün reformistlerin önderliğinde hareket eden ancak politikleşmeye açık, git gide militanlaşan kitleleri de yanına çekebilecektir.

Tüm bu toplamdan baktığımızda; özelde gençlik hareketini, genelde ise işçi ve emekçilerin sermayenin saldırılarına karşı mücadelelerini belirleyecek temel olgular birbirini tamamlıyor: Devrimci bir önderlik altında birleşik, militan ve bağımsız bir mücadele zemininin yaratılması.

Sermaye iktidarına karşı proletaryanın iktidarı hedefi bu mücadelenin eksenini tanımlar. Gençlik başta olmak üzere, diğer ezilen tüm toplumsal katmanların kurtuluşu aslolarak bu mücadelenin seyrine ve kazanımlarına bağlıdır.

BİR ZAFER DAHA!

Öğrenci gençlik militan eylemler zincirine bir yenisini ekledi.

23 Şubat'ta, Cumhurbaşkanı başkanlığında yapılan Rektörler Toplantısının olduğu gün Ankara'da toplanan binlerce öğrenci akademik-demokratik-ekonomik taleplerini yükselterek Kızılay Meydanı'na çıktılar.

ÜOP, Öğrenci İnsiyatifleri, çeşitli demokratik kitle örgütleri ve bazı sendikaların katıldığı eyleme, Türkiye'nin bir çok ilinden üniversiteli öğrenciler de geldi. Sene başından bu yana büyük kentlerde yükselen gençlik hareketi özellikle son dönemde taşra kentlere de yayılmış durumda. Eskişehir, Kütahya, Tekirdağ, Bursa gibi illerde de yüksek öğrenim gençliği radikal eylemler gerçekleştirmeye başladılar. Bu gelişme kendisini Ankara eylemine katılım düzeyi ile de gösterdi.

Kızılay Meydanı'nda yapılan basın açıklaması ve konuşmaların ardından, alanda toplanan öğrencilerin bir bölümü pankart ve sloganlarla DTCF'ye doğru yürüyüşe geçti. "Taksim-Zafer! Kızılay-Zafer! Beyazıt-Zafer! Konak-Zafer! Çankaya-Kazanacağız!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe!", "Bilim İçeri Polis Dışarı!", "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganları yoğun olarak atıldı. Yürüyüş kolunun ön kısmında olan Ekim Gençliği, DÜP ve Kaldıraç kortejleri DTCF'ye girdikten sonra polis diğer öğrencilerin içeri girişini engellemek için okulun girişini kesti. Bunun üzerine DTCF'ye giren ve dışarıda kalan öğrenciler polis barikatını kaldırmak için yüklendiler. Polis öğrencilere cop ve kalkanlarıyla saldırdı. Bir çok öğrenci yaralandı. Bu sırada DTCF'ye giren bir grup öğrencinin binayı işgal etti. Polis takviye kuvvetler getirerek ve gaz bombaları kullanarak içeri girdi. Çıkan çatışma sonrası bir çok öğrenci polis tarafından vahşice dövülerek gözaltına alındı. Polis saldırısı sonucu birçoğu yaralı olmak üzere 266 öğrenci gözaltına alındı.

Öğrenci-Aile Elele Mücadeleye!

Gözaltının ilk gününden itibaren gençler Ankara Emniyet Müdürlüğü spor salonunda aileleri de Emniyetin önündeydiler. Polisin haklı öğrenci eylemine vahşice saldırmasını TV'lerden izleyen onlarca aile çeşitli şehirlerden gelerek bina önünde bekleyen Ankaralı ailelerle buluştu. İlk gün burada polisin kesin bir inisiyatifi vardı. Bekleyenler sürekli taciz ediliyor, evlerine gitmeleri için uyarılıyorlardı. Çocuklarını soran tüm ailelere yok cevabı veriliyordu. Polis o kadar pervasızdı ki, gazetemizin okuru Necip Ercan sivil polislerce ailelerin yanbaşıdan kaçırıldı, dövüldü, kimliklerine el konuldu ve ölümle tehdit edildi.

Ancak, polisin bu egemenliği kısa sürdü. Gittikçe sayıları artan ve birbirlerine kenetlenen aileler, ertesi gün dışarıda açlık grevi sürdüren öğrencilerle beraber 300-350 kişilik kararlı bir kitle olarak yine Emniyet binasının önündeydiler. Sloganlar atılıyor, polisin yüzüne "Siz katilsiniz, kim bilir çocuklarımız ne yaptınız da onları bizden saklıyorsunuz!" diye haykırılıyorlardı.

Polis, tüm gözaltıları kabul etmek zorunda kaldı. Bir gün önce avukatlara bile gösterilmeyen gençler, sadece avukatlara değil, ayrıca ailelerin oluşturduğu bir heyete de gösterildi.

... Ve aileler ertesi gün Ankara Adliye binası önünde "Öğrenci Aile Elele/ÜOP" pankartı altında arkadaşlarını bekleyen diğer öğrencilerle kolkola omuz omuzaydılar.

Geçici Yol Arkadaşları Üzerine; Diz Çökerek Yaşamaktansa Ayakta Ölmek Yeğdir!

Mücadele kaçınları... Her devrimcinin lügatında tiksinti, acıma ve nefret uyandıran bu sözcükler kimleri tanımlar?

Biri, görevlerin ağırlığı karşısında kendine güvensizliğe düşer: "Ben yapamıyorum, bana göre değilmiş." der, çekip gider. Diğeri, faaliyeti ilerletememenin, yol açamamanın çıkışsızlığıyla umutsuzluğa kapılır. Kendi zavallılığını örtmek için, "Devrim, sosyalizm hepsi yalanmış!" diyerek değerlere saldırır. Bir başkası, o güne dek düzenle olan bağlarını ustalıklı saklamayı başarmışken, tayin edici sınavla yüzyüze geldiği anda düşer saflardan. Karşı devrimin şiddetine direnmek, eşinden-çocuğundan ayrı yaşamak, maddi-sosyal imtiyazlardan vazgeçmek, kurulu yaşam düzenini tümüyle değiştirmek gibi bir bedel ödemektense, düzene yelken açmayı tercih eder.

Bazıları en kabasından yaşar kaçışı. İdeallerini, örgütünü, yoldaşlarını, mücadele görevlerini yüzüstü brakması yetmiyormuş gibi, küfre sarılır. Tüm değerleri ayaklar altına alarak, çirkefleştir. Diğer bazıları ise, düşüşlerini estetize etmek için daha sinsî bir yol izler. Kendi zayıflığını, korkaklığını, inançsızlığını bulanıklaştırmak için örgütle aralarında problem çıkartanlardan tutun da, kaçışlarını; "Kendimi topralamak ve daha güçlü bir başlangıç yapmak için bir müddet faaliyetlerden çekilmek istiyorum." örtüsü altında saklamaya çalışanlara kadar, hepsi de kılıfı minareye göre uydurmakta ustadır.

Daha dün omuz omuza mücadele ettiğimiz kimi yoldaşların gerçekte geçici yol arkadaşları olmasını çoğunlukla şaşkınlıkla karşılarız. Oysa savaşan, mücadele eden ve ilerleyen bir hareketin posa çıkarması doğaldır. Doğanın bu yasası kendisini mücadele içerisinde, ulaşılan yeni hız ve düzeyle uyum sağlayamayanların geriye veya dışarıya düşmesi olarak ifade eder. Eğer ilerleme ve gelişme varsa, düşüşler ve kaçışlar tüm tatsızlığına rağmen sağlıklı bir olgudur. Devrimci bir yapı için çürüğün ayıklandığı bir arınma, ve arınma ölçüsünde de çelikleşme anlamına gelir. Tersinden ise, bir hareket tikanıklık içerisindeyse orada çürüme de başlar. Çürüyen bir yapıda ise zayıf unsurların kendisine yaşam alanı bulması, zaafaların gelişmesi ve çevreyi sarması oldukça kolaydır. Uzun süre sessizlik ve durağanlık içerisinde olan bazı yapıların birden bire çökmesi veya irinlerini akıtarak dağılması böylesi bir sürecin ürünüdür. Bu tür anlarda yaşanan kopmalar, arınmanın ve çelikleşmenin değil, aksine dağılmanın ve çürümenin belirtisidirler.

Mücadeleyi bırakan birey açısından ise süreç her iki durumda da birbirine benzerdir. Ya mücadelenin artan

ihtiyaçlarını karşılayabilmek için kendisini aşma ve yeniden var etme gücü bulamıyordur. Ya da mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt olamayan yapıyı aşma ve yeni bir platformda kendisini var etme gücü.

Ciddi bir engelle karşılaştığında soluğu tıkanıyorsa bireyin, bunun arkasında herşeyden önce ideolojik zayıflık ve o oranda da kendine güvensizlik vardır.

Devrim ve sosyalizm davasından kolay bir kopuşun ardında ise, çoğunlukla, daha başından itibaren mücadeleye dönük çarpık bir bakış yatmaktadır. Kimileri saflara macera, sosyal bir ortam, statü ve kariyer uğruna katılırlar. Kuşkusuz devrimcilere yönelik azgın ve sistemli bir terörün uygulandığı bir ülkede, bu küçük-burjuva zaafaların tek başına belirleyici olduğunu söylemek mümkün değildir. Ancak devrimci mücadele niyeti ne denli soylu olursa olsun, sağlam bir ideolojik kavrayış ve bilince dayanan bir adanmışlıkla birleşmiyorsa, çok basit bazı sorunlar insanı bir anda safların dışına atabilir.

Özellikle de küçük-burjuva kesimlerden gelen insanlar, çoğu kez, ilk etapta işçi sınıfının ve insanlığın çıkarlarını gerçekleştirmek için değil, kapitalizmde tatmin edemedikleri arayışlarına yanıt bulmak için katılırlar mücadeleye. Burada gözden kaçabilen en temel olgu, bu tip insanların arayışlarının esasta küçük-burjuva özelemleri ifade ettiğidir. Sözgelimi sıcak bir dostluğa, bağımsızlığa, ciddiyeye alındığı, inisiyatifinin tanındığı ve geliştiği bir ortama, sosyal bir statüye duyulan özlem belirleyici olabilmektedir.

Burada önemli olan bu gerçeğin lanetlenmesi değildir. Aksine, bütün bunlar bir olgu olarak kabul edilmelidir ve mücadele saflarına katılan bireyin süreci bu gerçekler ışığında şekillendirilmelidir. İlk anda küçük-burjuva özelemler tarafından belirlenen arayışların, onlara doğru bir tarzda yanıt verildiğinde, gerçek bir devrimci dönüşümün kaldırıcı haline gelebileceği gözden kaçırılmamalıdır.

Devrimci bir dönüşümün sağlanmadığı yerde ise küçük-burjuva özelemler gide gide köklü zaafalar haline alır. Örneğin komünist bir militan mücadele görevleriyle başbaşa kaldığında, sınıfın davasını yüreğinde, örgütünün ve yoldaşlarının varlığını bilincinde hissettiği oranda, yalnız olmadığını bilir ve bu güçle sarılır işine. Küçük-burjuva bir kişilik ise terkedilmişlik ve yalnızlık hissini yaşar. Bir komünist bir sıra neferi olduğunun bilincindedir. Gözü konumda değil, görevdedir. En büyük tatmini görevlerini layıkıyla yerine getirdiğinde yaşar. Sosyal statü ve yer edinme kaygısı ağır basan küçük-burjuva ise, ona "küçük" görünen işleri beğenmez, istediği konumu elde

edemediğinde tatminsizlik duygusuna kapılır. Hırslarına yanıt bulamadığında ise hızla mücadelenin ona yüklediği sorumluluklardan, örgütünden ve yoldaşlarından soğur. Devrim davasıyla bütünleşmiş bir insan, yoldaşlarıyla yaşadığı problemleri büyütmez, mümkün olduğunca kendi içinde çözmeye çalışır. Oysa küçük-burjuva gururla hareket eden biri, tek tek yoldaşlarla sorunlarını harekete mal eder. Tek tek yoldaşlarla yaşadığı sorunlar yüzünden örgütte, mücadeleyle bağlarını kopartan nice insan vardır. Diğer bazıları ise bir insana duydukları yakınlıktan hareketle katılırlar mücadeleye. Söz konusu insan geri düştüğünde, koptuğunda ise onlar da tereddüt etmeden aynı yolu tutarlar. Yüksek ideallerle dolu ama o ölçüde de mücadeleye idealist bakan, kolay yoldan büyük başarılar bekleyen insanlar hızla umutsuzluğa kapılır. Oysa her komünist bilir ki, mücadelede en ufak bir gelişme bile büyük emeklerle, ısrarlı bir çabayla elde edilebilir. Tersinden ise ulaşılan her yeni düzeyi zafer sarhoşluğu ile karşılamak yerine, daha büyük bir hırsla asılır işine.

Çoğunlukla genç insanlar, mücadele saflarında macera ve heyecanı ararlar. Düşmanla çatışmanın, işkenceden geçirilmenin, illegal yaşamın kurallarına titizlikle uymanın, bakir bir alanda iğneyle kuyu kazmanın hiç de romantik olmadığını gördüklerinde ise, bu işin kendilerine göre olmadıklarına karar verirler.

Kuşkusuz, tüm bu olumsuzluklarla mücadeleye katılan insanları kuşatarak kazanmak, dönüştürerek zaafalarından arındırmak herşeyden önce devrimci örgütün sorumluluğundadır. İyi bir ideolojik eğitimle bütünleşen ihtilalci sınıf pratiği bunun temel zemini. Kapitalist toplumun tek gerçek devrimci sınıfı olan proletarya ile yaşamını bütünleştirebilen militanlar giderek bu sınıfın olumlu özelliklerini kazanır, devrimci kişiliği burada şekillenerek, çelikleşir. Sağlam yoldaşlık ilişkileri, açıklık ve güven ortamı koşullarında ise küçük-burjuva arayış ve özelemler hızla doğru kanallara akıtılabilir, devrimci değerlere dönüştürülebilir.

Kuşkusuz buna rağmen zaafaları köklü, kişiliği zayıf veya bozuk bir dizi insan zaman içerisinde saflardan düşer. "Aradığını bulamadığını" sanarak devrimci mücadeleden uzaklaşan bir çoğu, neyi tercih ettiğinin farkında değildir henüz. Oysa saflar nettir: Ya proletaryadan yanasındır, ya da burjuvaziden. Ya bu iğrenç sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadeleyi seçersin, ya da kapitalist barbarlık cangılında çürümeyi ve kokuşmayı. Ya onurlu bir varoluşu, yani devrimi, ya da rezil bir tükenişi, yani düzeni.

Mücadeleye gücün oranında katkıda bulunmak başka bir şeydir. Orta yolculuk

başka. Mücadele keskinleştikçe safları ayıran hatlar da keskinleşmektedir. Dışına düştüğünde ise orta bir yerde tutunmak mümkün değildir. Kapitalizmin iğrenç balçığı hemencecik bulaşır insana ve nasıl olduğu daha anlaşılmadan düşülür o dibi olmayan kuyuya.

Devrimcilik yapmadan devrimci değerlere sahip çıkacağını iddia eden bir insan en kabasından ikiyüzlülük yapmaktadır. Zira o değerleri mücadele yaratmıştır ve ancak mücadele içerisinde korunabilir. En temel değerimiz ise, inandığımız dava uğruna mücadele etmektir. Bu değer bir kez çignendi mi, o mücadele başkalarına bırakıldı mı, kaçınlara düşen bu değerleri açıktan veya gizli, karşı-devrimci veya oportünist bir tarzda karalamaktır. Mücadele kaçınlarının temel kaygısı, mücadeleden kaçışı şu veya bu biçimde teorize etmek olduğunu anlayabilmek için şu meşhur dönemlere bakmak yeterlidir.

Mücadele içerisinde bulunan bireyin süreç içerisinde bir dizi problemle karşılaşması kaçınılmazdır. Ne var ki hiç bir sorun ondan kaçılarak aşılamaz. Ne sorunlardan ne de kendimizden, kendi gerçeğimizden kaçmak çare değildir. Aksine zaafalarımıza teslim olmanın en kestirme yoludur bu. Oysa önümüze çıkan engellerle savaştığımız gibi, kendi eksikliklerimiz, zayıflıklarımız, zaafalarımızla da savaşmayı bilmeliyiz. Lenin'in de dediği gibi sorunlar aşılmak içindir. İnsanlar ise kendilerini aşağı aşağı komünist kimliğine erişir. Sağlam devrimci bir kimlik tıpkı her bir taşı sarsılmaz biçimde yerini bulmuş bir yapıya benzer. Yerine sağlam oturmamış bir taşın üzerine yüksek binalar inşa edebilirsin. Ama en ufak bir sallantıda herşey çöker, tuzla buz olur. Gözümüzde büyüttüğümüz bazı mücadele arkadaşlarının, düşüşleriyle birlikte düşkünleştiklerini ancak böyle anlayabiliriz. Aynı şekilde, kendi devrimci kimliğimizi ancak bu acımasızlıkla sorgulamayı başardığımızda gerçek bir dönüşümü yaşarız.

Kısacası devrimci mücadele yalnızca düzene karşı değil, düzenin üzerimize bıraktığı her türlü etkiye karşı savaş açmak demektir. Onurlu bir varoluşun yegane yolu budur. Bu yoldan yan çizene, kendi küçük-burjuva kimliğini, yaşam tarzını ve özelemlerini gerçekleştirmek için ateş hattından kaçanlara diyebileceğimiz tek bir şey var: Cehenemme kadar yolunuz var!

Mücadele ise sürecektir. Daha fazla kenetleneceğiz ve düşmanımıza daha büyük bir hırsla saldıracız. İlerledikçe arınacağız, arındıkça çelikleşeceğiz. Bu yoldan ayrılan mücadele kaçınları unutulup gidilecek, bizse doğan her yeni güne yeniden doğacağız.

**Diz Çökerek Yaşamaktansa
Ayakta Ölmek Yeğdir!**

Filistin Halkı Özgürlüğü İçin Savaştı Tutsaklıkla “Barış”mayacak

Filistin’de son dönemde, başta ABD olmak üzere emperyalistlerce dayatılmaya çalışılan “barış” süreci, Hamas militanlarının İsrail’e düzenledikleri intihar saldırıları sonucu farklı bir boyut ve yön aldı. Arafat’ın liderliğini yaptığı Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) yıllardır Filistin halkı adına sürdürdüğü İsrail’i topraklarından atma mücadelesini, İsrail tarafından kendisine dayatılan şartları büyük oranda kabul ederek, teslimiyetçiliği bile aşan bir tutumla sona erdirdi.

İsrail yakın döneme kadar Filistin üzerinde yürüttüğü doğrudan sömürü politikasını, kendi güdümünde kurulacak bir Filistin devletinin aracılığıyla yürüteceği dolaylı bir sömürü politikasına dönüştürmüştür. Böylece işgal altındaki topraklardaki ulusal mücadelenin kendisi üzerinde yarattığı politik yükten kurtulmayı, bunu, kurulacak işbirlikçi bir Filistin rejimine devretmeyi planlamaktadır.

İsrail’in topraklarını işgal etmesinin ardından Filistin halkı birkaç küçük bölgeye hapsedilerek, tam bir denetim altına alınmaya çalışılmıştır. İsrail, Filistinlilerin bu bölgelerde yaptıkları tarım ürünleri ağırlıklı üretime gülünç fiyatlar karşılığında el koymaktadır. Diğer yandan, kısa bir süre öncesine kadar her gün 120 bin Filistinli, hapsedildiği bölgeden İsrail’e geçerek ucuz işgücü olarak sömürülmeye gidiyordu. Filistin işçi-emekçisi bir yandan İsrail işgali altında yaşamaya mahkum edilirken, diğer yandan İsrail emperyalizmine ücretli kölelik yapmaya zorlanıyordu. Ancak Filistin’i dolaylı bir sömürge haline getirme politikasının bir ön hazırlığı olarak, bu çalışan sayısı bugün 59 bine düşürülmüş, karşılığında çoğunluğu Asyalılar ve Doğu Avrupalılar’dan oluşan 73 bin kişilik göçmen işgücü İsrail’de istihdam edilmiştir. Böylece İsrail emperyalizmi ücretli köle ihtiyacını dünya işçi-emekçi pazarının başka bir yerinden karşılamıştır.

Hamas’ın düzenlediği son saldırılarla birlikte, yeni kurulmakta olan Filistin devleti, ilk ve temel görevini derhal yerine getirme sorunuyla karşı karşıya kalmış oldu: İsrail’in koruculuğunu yapmak. Filistin halkı kendisine biçilen bu yeni göreve henüz yeterince hazırlanamamıştır. Geçtiğimiz Kasım’da Rabin’in aşırı dinci Yahudiler tarafından öldürülmesi, İsrail devletinin Filistin halkını “barış” demagojisiyle ehlileştirme konusundaki resmi politikasını daha rahat uygulamaya koymasını sağlayacak bir toplumsal atmosfer yaratmıştı. Aşırı sağcı gruplar tarafından yürütülen “barış” karşıtı propaganda Rabin suikastine kadar belli bir toplumsal taban bulmuştu. Ancak suikast bu tabanın erimesine ve muhalefetin daha temkinli davranmaya başlamasına neden oldu. Bugün için Hamas’ın son eylemlerinin ardından barış karşıtları yeniden seslerini yükseltmeye başladılar.

İsrail’de seçimlere çok kısa bir zaman kaldı (29 Mayıs’ta yapılması planlanmakta). Dolayısıyla bu önümüzdeki kısa dönemde hükümetin

“barış” sürecine yönelik uygulamaları seçime endeksli yürüyecektir. “Barış”ın mimarı görünümündeki iktidardaki İşçi Partisi yapılan kamuoyu yoklamalarına göre Hamas’ın son eylemlerinin ardından hızla oy kaybetmektedir. İktidarda kalabilmek için kamuoyunu, kurulan Filistin devletinin kendi denetimleri altında olduğuna, gelecekte de İsrail’in çıkarlarının sadık bekçisi olacağına inandırması gerekmektedir. İsrail’deki seçim atmosferinin yarattığı iç dengeler Arafat’a Filistin halkının mücadele ateşini “barış” demagojisiyle söndürmesi için yeterli süreyi tanımadan, onun göreve çağırılmasına neden olmuştur.

Barış süreci ve İsrail güdümlü bir Filistin devleti kurma politikası İsrail devletinin resmi politikasıdır. Seçimlerin sonunda hangi parti başa geçerse geçsin bu süreç işletilecektir. Ancak bunun işleyiş şeklini bugün için seçim döneminin getirdiği toplumsal dengeler belirlemektedir. İsrail kendi cephesinden hemen emsarted birleri yürürlüğe koymuştur. Filistinlilerin yaşadığı Gazze Şeridi’ni ve Batı Şeria’daki tüm kentleri ve köyleri abluka altına alarak buralara giriş çıkışları durdurmuştur. Buralarda yaşayan milyonlarca Filistinli’ye tutsak muamelesi yapılmaktadır. Batı Şeria’da abluka sonucu gıda maddesi sıkıntısı çekilmektedir. Üstelik tüm bu insanlık dışı uygulamalar Oslo’da belirlenen barış sürecinin hükümlerine de uygun düşmektedir. İsrail’in müdahalesi ablukayla bitmemektedir; olağanüstü yetkilerle (yerinde infaz yetkisi dahil) donatılmış bir kontrgerilla birliği oluşturulmuştur. Bu birlik yakın dönemde Filistinliler’e yönelik en azgın terörün uygulayıcısı olacaktır. Hamas sempatzanı olduğundan kuşkuyla karşılanılan yüzlerce Filistinli, İsrail güvenlik güçlerince tutuklanmakta, evleri havaya uçurulmaktadır. FKÖ ise Filistin halkına uygulanan bu ablukayı yarmak bir yana, kendi kitlesinde oluşan tepkiyi dizginlemeye çalışmaktadır. “Barış” süreci doğrultusunda oluşturulmasına izin verilen

Filistinlilerin kendi güvenlik birimleri de bu saldırıya yardımcı olmaktadır: 400 kadar “barış” muhalifi Filistinli’yi zindana atmışlardır. Bu olayı protesto etmek amacıyla düzenlenen kitle gösterileri ise Filistin güvenlik birimleri tarafından havaya ateş açılarak, sert bir biçimde dağıtılmıştır. Arafat’ın danışmanlarından Mahmut Abbas İsrail saldırganlara acımayacaklarını açıklamıştır.

FKÖ’nün bu işbirlikçi tutumu kitlelerin desteğini yitirmeye başlamasına neden olmaktadır. Teslimiyeti değil, mücadeleyi ön plana çıkartan gruplar kitle tabanı kazanmaya başlamıştır. Ulusal mücadelenin yükseltildiği dönemde ortak düşman olan İsrail’e karşı bir çok radikal islamcı örgütün de desteğini alan FKÖ, girdiği barış sürecinde bu örgütleri karşısına almak ve onlara karşı İsrail’in savunuculuğunu yapmak göreviyle yüzyüzedir. Hamas başta olmak üzere anti-siyonist mücadele yürüten radikal islamcı örgütler hızla kitle tabanlarını genişletmektedirler. Bu durumda Hamas’ı doğrudan karşısına almak FKÖ için siyasal bir intihar olacaktır. Bu yüzden Hamas içerisinde de “barış” sürecini savunan gruplar olduğu, bunların İsrail’e düzenlenen saldırıların son bulmasını istediği vb. söylentilerle Hamas’a karşı yapacakları saldırıların aslında bu örgütün tabanının tamamına değil, sadece uzlaşmaz kesimine karşı olacağı gibi bir demagoji ve sapıtma propagandası yürütülmektedirler.

Arafat Filistin halkı karşısında büsbütün prestijini kaybetmemek için burjuvazinin sık sık başvurduğu “terörün her türlüüne karşıyız, hangi taraftan gelirse gelsin” demagojisine demecilerinde yer vermeye başlamıştır. Hem Filistin’de, hem de İsrail’de barış sürecine karşı olanların bulunduğunu, bunlara karşı mücadele etmenin her iki devletin ortak tutumu olması gerektiği gibi son derece geri söylemlerde bulunmaktadır.

Bugün FKÖ’nün işbirlikçi tutumuna karşı olanlar sadece radikal islamcı /

gerici akımlar değildir. Marksist olduğu iddia edilen Filistin Halk Kurtuluş Cephesi de bu tutuma cepheden karşı çıkmaktadır. Örgütün üyelerinden ve Filistinli Kadınlar Birliği başkanı olan Leila Chalid bir dergiye verdiği röportajda örgütün barış süreciyle ilgili görüşlerini şöyle dile getirmektedir: “(...) Bu tür eylemler [burada Hamas’ın intihar saldırıları kastediliyor] nedensiz yapılmaz. Oslo anlaşmasından sonra da ülkemizin işgal devam etmektedir. Birleşmiş Milletlerin kararları bile böyle bir durumda karşı koyma hakkını veriyor. Halkımız hala işgalci güçlere karşı savaşılmaktadır. (...) Halkımız Gazze Şeridi’nde ve Batı Şeria’da getolarda yaşıyor. İsraililer ne zaman isteseler şehirlerimizi kapatıp bizi de içlerine hapsedebilirler -şimdi yaptıkları gibi. Bize ne isterse yapabilirler. Siz buna özgürlük mü diyorsunuz? Arafat bile özgürce hareket edemez. Yakın zamanda Başkan sözüme kurtarılmış olan Nablus’u agitmek istedi, ancak İsraililer buna izin vermediler. (...) Bence işgalcilerle karşı savaşmak meşrudur. (...) Biz Filistinlilerin sadece şeker ve una ihtiyacı olan fakir bir halk olmadığını gösterdik. Uçak kaçırma olayından sonra [burada kastedilen 1969 bizzat Leila Chalid’in gerçekleştirdiği bir uçak kaçırma eylemidir] dünya kamuoyu için şu tam anlamıyla netti: bu halkın savaşmak için bir nedeni vardı. (...) Rabin’in öldürüldüğünü öğrendiğimden ilk aklıma gelen şey, bu adamın Filistinlilerin inkemiklerini kırdırma için açıkça emir verdiği idi. (...) Rabin barış sürecini başlatmakla sadece taktik değiştirmiştir, ancak stratejik hedeflerini değiştirmemiştir. (...) Filistinli kitleler önümüzdeki yıllarda savaşın henüz sona ermediğini öğrenecekler. (...) Arafat’ı her zaman için devrimimizin bir sembolü olarak kabul ettim. Onu hiçbir zaman İsraililer’le aynı masaya oturup ABD’nin onayladığı bir barış planını imzalarken görmek istemedim. Halkımızın bunca yıldır uğruna mücadele ettiği şeye ulaşamadı. Bu gerçek bir barış süreci değil. Özgürlük halkımızın kendi toprakları üzerindeki egemenliği demektir. Halihazırda hala ülkelerine dönemeyen 5 milyon Filistinli sürgünde yaşamaktadır.”

Dünyada hüküm süren emperyalist sömürü düzeni, bir ulusun diğer bir ulusun boyunduruğu altında yaşamalarının zeminini oluşturmaktadır. Ulusların gerçek bağımsızlıkları sömürünün ortadan kalktığı bir dünya düzeninde mümkündür. Bugün Filistin işçi-emekçisinin işgücüne İsrail sömürgeci sermaye devleti tarafından el konulmaktadır. Kuşkusuz Hamas’ın mücadelesi ileri bir toplumsal düzenin kurulması yönünde değildir. Ancak kitleyi mücadeleye sürükleyen şey sömürü, baskı ve zulümdür. Marksist-leninist bir önderliğin olmadığı koşullarda sömürülen kitleler, kendilerini bu zulüm düzeninden kurtarmak demagojisiyle ortaya çıkan herhangi bir muhalif akımın peşinden sürüklenmektedirler.

Alman Devleti '96 Bizimdir-Kürdistan Yürüyüşü'ne Saldırdı

Son bir haftadır Almanya Kürdistanlı yurtseverlerin günlerce süren eylemleriyle sarsıldı. Bu eylemler ve buna karşı Alman devletinin aldığı önlemler medyanın birinci gündem maddesini oluşturdu.

Televizyonun tüm kanallarında birinci haber olarak sunulan bu olaylar yine tek yanlı verilerek, anti-Kürt, anti-yabancı bir kampanya başlatılmıştır. Ekranda sürekli birbirini izleyen görüntüler -ellerinde taşlarla, sopalarla polislerle saldıran Kürt gençleri ve ağzı-burnu kan içinde yaralı trafik polisleri- eşliğinde "misafirlik hakkının kötüye kullanıldığı", "yabancılar yasasının daha da sertleştirilmesi" gerektiği ve "bu eylemlerde yakalananların derhal yurtdışına çıkarılması" propaganda edildi.

Newroz kutlamalarından kısa bir süre önce, 16 Mart 1996 tarihinde Dortmund şehrinde yapılması düşünülen "96 Bizimdir-Kürdistan" yürüyüşü son anda haksız gerekçelerle yasaklandı. Bu yasağı deldirtmek istemeyen Alman devleti bir gün önceden sıkı güvenlik önlemleri alarak Dortmund şehrini abluka altına aldı. Dortmund adeta işgal edilmiş bir şehir görünümündeydi. Yürüyüşten bir gün önce şehrimizde bulunan bütün ilerciler, devrimci kitle demekleri basılarak bu demeklerde bulunan çocuklar da dahil herkes gözaltına alındı. Diğer yandan Almanya'nın diğer şehirlerinde yürüyüşe katılımı engellemek amacıyla önlem alan Alman devleti, Berlin ve Hamburg şehrinde bu engeli aşmaya çalışan Kürdistanlı yurtseverlere azgınca saldırdı ve bu şehirlerde sokak çatışmaları yaşandı.

Yürüyüş günü sınır kapılarında Fransa, Belçika, Lüksemburg ve Hollanda'dan akın akın gelen otobüs konvoylarının Almanya'ya girişi engellendiği gibi, Dortmund şehrinde tüm giriş-çıkışlar kontrol altında tutuldu. Bir yandan otayollarda her araç ve şahıs tek tek kontrol edilirken, diğer taraftan

Dortmund ve çevresindeki tüm istasyonlar denetim altında tutularak Kürt görünümü herkesin yürüyüş alanına ulaşması engellendi. Ancak Kürdistanlı yurtseverler bu barikatları ve sıkı denetimi aşmayı ve boşa çıkarmayı başaramadı. Otoyollarda kilometrelerce yol yürüyerek istasyonları ve ana yol kavşaklarını işgal ederek ve güvenlik güçleriyle çatışarak yürüyüş alanına ulaşabildi.

Bütün gün devam eden olaylarda binlerce yurtsever karakollarda ve spor salonlarında gözaltında tutuldu. Yürüyüşün başlama saatinde ancak 2000 kişi barikatları aşarak alana ulaşabilmişti. 9 saat boyunca polisin oluşturduğu çember içinde tutulan 2000 yurtsever sloganlar atarak, halaylar çekerek eylemlerini sürdürdüler. Bu eylemler bütün tutuklananların serbest bırakılmasına kadar sürdü.

Son dönemde gelişen tüm bu olaylar çerçevesinde Alman devletinin yürüttüğü karalama kampanyası, bir yandan Alman devletinin TC ile işbirliğini örtmeye yararken diğer taraftan da Almanya'da gündemi değiştirmeyi amaçlamaktadır. Derin bir ekonomik kriz içinde bulunan Almanya'da işsizlik 4 milyon sınırını aşmıştır. Ayrıca bu olayların ardından koalisyon hükümetinin kaderini belirleyecek üç eyalette önemli seçimler gündemdedir. Koalisyon hükümeti kriz programını uygulayabilmek ve geleceğini garanti altına alabilmek için bu seçimlerden iyi sonuçlar almak zorundadır. Diğer taraftan Almanya önümüzdeki süreçte çetin sınıf çatışmalarına gebe. Bu güç gösterisi işçi ve emekçi sınıfına gözdağı vermeyi amaçlamaktadır. Sorunu bu yüzden sadece Kürt sorunu olarak değil, Alman devletinin genelinde demokratik hak ve taleplere yönelik bir saldırı olarak ele almalıyız.

**Dortmund'dan bir
SY Kızıl Bayrak Okuru**

Emperyalist Burjuvazinin Zor Aygıtı Kendisini Yeniliyor NATO, Silahlarını Sınıf Mücadelesine Çeviriyor

NATO, Sosyalist Blok'un çöküşüne kadar, öncelikle sosyalist ülkelere karşı emperyalistlerin bir askeri tehdit aracı olmuştur. Bununla kalmamış, bünyesindeki GLADIO adlı gizli bir yapılanmayla üye ülkelere kontrgerilla birimleri örgütlemiştir. Her iki temel işlevin ortak özelliği, sömürü düzenine yönelebilecek muhtemel tehditlere karşı olmalarıdır.

Bugün için sosyalist blok çökmüştür. Dolayısıyla emperyalist ülkeler için başka ülkelere ya da coğrafi bölgelerden gelecek sosyalist/devrimci bir askeri saldırı ihtimali büyük oranda ortadan kalkmıştır. Ancak sömürü düzeni var olduğu sürece, ona alternatif bir düzen olan sosyalizm de var olmaya devam edecektir. Ne var ki, bugün için varlığını, belli ülkelere ya da coğrafi bölgelerde cisimleşmiş olarak değil, ancak kapitalist çelişkilerin açığa çıkardığı muhalif hareketler ve sosyal patlamaların içindeki bir potansiyel olarak sürdürmektedir. Dolayısıyla NATO için de hedef hala vardır, bellidir, hatta her zamankinden daha tehlikelidir. Bugün için NATO'nun sorunu, sosyalizm tehditinin almış olduğu yeni şekle uygun bir yeniden yapılanmayı gerçekleştirebilmektir.

Oluşan yeni durumun emperyalist ülkelere açığa çıkardığı zaafıların tespiti ve bu zaafıların ortadan kaldırmak için gereken düzenlemeler burjuva askeri uzmanları tarafından yapılmış ve halen de yapılmaktadır. Emperyalistlerin hakimiyetlerindeki topraklarda ortaya çıkan azınlıkların ulusal kurtuluş mücadeleleri NATO stratejistlerinin en çok meşgul eden sorunlardan biridir. Çünkü ulusal kurtuluş mücadeleleri anti-sömürgeci konumlanışlarından dolayı devrimci bir yan da taşırlar ve yetkin bir önderlik tarafından sömüren sınıfa karşı yönlendirildiğinde düzen için oldukça önemli bir tehdit haline gelirler. NATO topraklarında halen devam eden, Bask Bölgesi, Kuzay İrlanda, Korsika, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadeleleri emperyalistlere sıkıntılı günler yaşatmaktadır. NATO bünyesinde, Çekiç Güç'ün Kürdistan'da sürdürülen kirli savaşta elde ettiği bilgiler ışığında ulusal mücadeleleri askeri açıdan ezmenin taktikleri oluşturulmaktadır.

Önümüzdeki süreçte emperyalizm için diğer bir tehdit unsuru ise sosyal patlamalar ve bunların ortaya çıkaracağı kitle hareketleridir. NATO'nun askeri açıdan kendisini müdahale etmekle yükümlü gördüğü eylemler; fabrika işgalleri, bölgesel işgaller, büyük çaplı ayaklanmalardır. AT'nin oluşturulmasıyla birlik üyesi ülkeler arasındaki sınırların hemen hemen ortadan kalkması, bu tip eylemlerin üye ülkeler arasında hızla yayılma riskini de artırmaktadır. Bu nedenle merkezi bir müdahalenin daha etkili olacağı hesaplanmaktadır.

Nükleer, biyolojik ve ileri teknoloji ürünü konvansiyonel silahların çalınması ve muhalif güçlerin eline geçmesi gene

son dönemde emperyalist ülkeler için bir zaaf alanı oluşturmaktadır. Özellikle eski Doğu Bloku ülkelerindeki otorite boşluğu bu tür silahların üzerindeki denetimi azaltmıştır. Diğer yandan az gelişmiş kapitalist ülkelere, özellikle Asya ve Orta Doğu ülkelerinin ellerinde bazı ileri teknoloji ürünü silahlar bir biçimde bulunmaktadır. Bunların buralarda izlenmesi özellikle güçtür. NATO'nun istihbarat birimlerinin geliştirilmesi bu noktada özel bir önem taşımaktadır. Çalınan yüksek teknoloji ürünü silahların bireysel teröre dayalı eylem biçimlerinde kullanılması tehlikesi, (bombalama, roketli saldırı, işgal, araç/insan kaçırma gibi) burjuvazinin yarattığı yapay barış ortamını ciddi anlamda tehdit eder. Elbetteki bireysel terörün düzen karşıtı bir muhalif kitleyle buluşma riskinin büyüklüğü de, NATO'nun müdahalesinin gerekliği gerektiği konusunda belirleyici olacaktır.

NATO tüm bu yeni müdahale alanları ve çevre bölgelerdeki "istikrar"ı sağlamaya yönelik düzenleyeceği sınır ötesi hareketleri için uluslararası bir meşruiyet zeminin oluşturma zorunluluğu ile karşı

karşıyadır. Bosna'daki iç savaşa müdahale konusunda bu zaaf, BM şemsiyesi altına sığınarak kısmen giderilmiştir. Bu şemsiyenin sürekliliği, ya da yeni meşruiyet zeminin araştırmaları bugünün stratejik konularıdır.

Yukarıda tanımlanan çerçevedeki olayların NATO'nun yeni müdahale alanlarına girmesinin nedeni, hepsinin de devrimci/sosyalist bir mücadeleye, dolayısıyla düzen karşıtı bir mecraya akma potansiyelini içerisinde barındırmasındandır. Emperyalist düzenin militarist korucusu NATO, sosyalizm tehditinin aldığı yeni şekil doğrultusunda yeni stratejilerini, bunların taktik açılımlarını, bunlara

NATO'nun sorunu, sosyalizm tehditinin almış olduğu yeni şekle uygun bir yeniden yapılanmayı gerçekleştirebilmektir.

uygun personel örgütlenmesi, silah ve teçhisat yenilenmesi vb. konusundaki politikalarını hayata geçirmeye başlamıştır. Eski Doğu Bloku'ndan kopan ülkelerin bazılarını bünyesine katarak genişleme politikası, bu yeni konumlanışın bir açılımıdır. NATO'nun çekirdeğini oluşturan Batı Avrupa ülkelerinin çevresindeki güvenlik halkasını kalınlaştırmak, bu bölgelerdeki otorite boşluğunun yarattığı istikrarsızlık/belirsizlikleri azaltmak en temel hedeftir.

Tüm dünyadaki, özellikle de NATO ülkeleri ve çeperindeki ülkelere bulunan devrimci güçlerin burjuvazinin askeri kanadındaki hareketlenmeye ve yeni saldırı hazırlıklarına karşı hazırlıklı olmaları, karşı taktikler ve saldırı stratejileri geliştirmeleri gerekmektedir. Sınıf hareketinin militanlaşacağı her noktada burjuvazinin askeri kanadı da saldıracaktır. Bunlara karşı koyabilmenin tek yolu, sınıf mücadelesini derinleştirmek ve yaygınlaştırmaktır.

**Sınıfa Karşı Sınıf!
Düzene Karşı Devrim!
Kapitalizme Karşı Sosyalizm!**

Sermaye saldırı hazırlığında

Sosyal-demokratların desteğiyle kurulan yeni hükümetin programı iki ana başlıkta özetlenebilir. "İç barış"ın kurulması ve korunması ile "ekonomik istikrar"ın sağlanması. Program bu açıdan herhangi bir yenilik taşıyor. Bu iki başlık sermaye düzeninin değişmez gündemleri ve dolayısıyla her yeni hükümetin devam ettirmekle yükümlü olduğu değişmez program maddeleridir.

"İç barış"ı tesis etmek ve korumak, toplumsal muhalefeti önlemek ve etkisizleştirmek anlamına geliyor. Bu ise sistematik baskı ve terör politikalarının devam ettirilmesi demektir. Yaşadığımız dönemde toplumsal muhalefetin tabanı gitgide genişlediğine ve kitlelerde direnme eğilimi güçlendiğine göre, düzen de bu alanda yeni tedbir ve uygulamalar gündeme getirecektir. Yeni hükümette Adalet Bakanlığı'na kontr-gerilla mensubu bir eski polis sefinin getirilmesi bu konudaki açık tutuma ilk önemli göstergeydi. Öğrenci hareketinin ülke çapındaki kitlesel militan eylemlerinin hemen ardından, sivil faşist çetelerin yine ülke çapında ve polisin tam desteğinde devreye sokulması buna yeni bir gösterge oldu. Yeni hükümet dönemi baskı ve terör politikalarının yeni boyutlar kazandığı bir dönem olacaktır. Genişleyen ve militanlaşan kitle hareketlerine karşı düzen için tek çıkar yol budur.

Geçmiş hükümetlerden farklı olarak, yeni hükümetin programında "demokratikleşme" alanında vaadlere gerek duyulmaması bu açıdan dikkate değerdir. Açıkça Genelkurmay tarafından kurdurulan, kabinesini MHP sicilli faşistlerden oluşturan, adalet işlerini de kontrgerillacı bir polis şeflerine teslim eden bir hükümetin "demokratikleşme" vaadinde bulunması kuşkusuz toplumla alay etmek demek olurdu. Yeni hükümet bu açıdan gerçekçi davranmıştır. Bu arada "İnsan Hakları Bakanlığı" türünden ikiye bölünmüşlere de artık gerek duyulmamıştır.

Bu konuda bir başka önemli olgu daha var. Hükümet programı üzerine görüşmelerde, muhalefet partilerinden hiçbiri de "demokratikleşme" üzerine herhangi bir tartışma açma gereği duymamışlardır. Bu dikkate değer bir mutabakattır. Rejimin bugünkü sıkışmışlığı ortamında bu alanda bir esnemenin olanaksızlığı üzerine bir ortak görüşü yansıtmaktadır. Kuşkusuz demokratikleşme vaadi yığınları aldatmak ve oyalamak için her zaman önemli bir demagojik malzemedir. Fakat geçmiş hükümetlerin bu alandaki vaadleri ile gerçek icraatları arasındaki uçurum bu konuya ilişkin demagogilerin inandırıcılığını kitleler nezdinde boşa çıkarttığından olmalı, şimdilik bundan bir yarar umulmuyor.

Hükümet programı yıllarca toplum gündeminin odağında bulunan Kürt sorunu konusunda da yeni bir şey söylemiyor. Program Kürt halkının özgürlük mücadelesini "dış destekli terör" olarak niteliyor ve "terörün kökünün kazanması" politikasının sürdürüleceğini bildiriyor. 1991 yılında kurulan DYP-SHP koalisyonu topluma demokratikleşme vaat etmekle kalmamış, "Kürt realitesi"nin tanındığını da açıklamıştı. Yeni kurulan hükümetin demokratikleşmeden hiç söz etmemesi ve "Kürt realitesi" yerine "dış destekli terör"den söz etmekle yetinmesi, rejim cephesinde işlerin bugün aldığı seyrin iyi bir göstergesidir. Kuşkusuz izlenen politika öz itibarıyla dün de bugün de aynıdır. Fakat rejim artık gitgide daha fazla çıplak baskı ve zora dayalı karakteriyle

kendini göstermek durumunda kalıyor.

Dış politika alanında yeni hükümetin kuruluşuna denk gelen gelişmeler de bu açıdan dikkate değerdir. Hükümet kuruluş çalışmaları sürüyorken Genelkurmay'dan iki orgeneral ABD'de politik, askeri ve güvenlik konularında devlet adına görüşmeler yapıyorlardı. Bu, gerçek icra organı olarak Genelkurmay'ın dış politikada dolaysız icraata girişmesinin bir örneği idi. Genelkurmay ABD'deki karar merkezleriyle Türkiye'nin iç ve dış politikasına ilişkin sorunları artık kendisi bizzat görüşüyor.

Hükümet güvenoyu aldıktan sonra ise dış politikada bundan da önemli bir başka gelişme yaşandı. Siyonist İsrail'e en üst düzeyde (Cumhurbaşkanlığı) resmi bir ziyaret gerçekleştirildi. Ziyaret açık ve gizli bir dizi ikili antlaşmayla sonuçlandı. Böylece ABD emperyalizminin Ortadoğu'da temel dayanağı durumundaki iki devlet arasındaki özel işbirliğine yeni boyutlar kazandırıldı. İçerde işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı azgın bir saldırı cephesi kuranlar, bunu dışarıda Ortadoğu'nun en saldırgan devletiyle birlikte halklara karşı bir saldırı cephesiyle tamamlamış oldular.

Fakat politik sorunları Genelkurmay'a bırakan yeni hükümetin asıl misyonu ekonomik cephededir. Program görüşmelerinde muhalefetin eleştirilerini yanıtlayan Başbakan'ın konuşmasının esasını ekonomik sorunlara ayırması bu açıdan rastlantı değildir. Gündemdeki yeni ekonomik ve sosyal saldırının yöneleceği öncelikli alanlar bu konuşmada bütün açıklığı ile ortaya konulmuştur. Özelleştirme hızlandırılacak, başta SSK olmak üzere sosyal güvenlik kurumları tasfiye edilecek, emeklilik yaşı yükseltilecektir. Elbette bunlara yeni bir IMF paketinin açılması eşlik edecektir. Daha bu paket açılmadan temel tüketim mallarına peşpeşe yüksek oranlı zamlar yapıldı ve bu zam furysı halen sürüyor. Zamlar bütün yükü çalışan sınıflara binecek bir özel tüketim vergisiyle tamamlanacak ve IMF'yle resmen yapılacak antlaşmanın ardından yeni zam paketleri gündeme gelecektir.

Tüm bunlar, işçi sınıfının ve tüm çalışan kesimlerin çok kapsamlı yeni bir saldırı ile yüzyüze olduğunu gösteriyor. Saldırının odağında bir kez daha işçi sınıfı var. Geniş çaplı özelleştirmeleri, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesini ve emeklilik yaşına ilişkin

düzenlemeleri kapsayan saldırı eğer başarıya ulaşırsa, bu işçi sınıfı için gerçek bir yıkım anlamına gelecektir.

Fakat gelişmeler sermayenin bu gözüdülmüş saldırıda eskisi kadar kolay başarıya ulaşamayacağını gösteriyor. Hükümetin kurulduğu günlerde toplumun çok değişik kesimlerinde yaşanan geniş katılımlı kitle gösterileri, kitle hareketinin gelişimini güçlenerek ve radikalleşerek sürdüreceğinin yeni göstergeleri oldular. Öğrenci hareketi kitlesel ve militan bir gelişme çizgisine hızla oturdu. Kamu çalışanları polis zorbalığına rağmen Ankara'ya yine onbinlerce kişilik topluluklar halinde çıktılar. Gazi direnişinin yıldönümünde 20 bine yaklaşan büyük bir kalabalık devrimci örgütlerin önderliğinde diktatörlüğe karşı kinini ve öfkesini haykırdı. Halihazırda nispi bir durgunluk işçi sınıfı cephesinde sürüyor. Özelleştirmeye karşı başvuru fabrika işgallerinin sendika bürokratları tarafından kolayca kırılması, sınıf hareketi cephesindeki direnme dinamiklerini gelişmeden zaafa uğrattıyor.

Bununla birlikte gündemdeki yeni saldırı paketi, özellikle de SSK üzerine oyunlar ile emeklilik yaşı tasarısı, sınıfın tümünü sarsacak bir saldırı mahiyeti taşıyor. Sınıf hareketi saflarında şimdiden bu hain saldırıya karşı ilk kıpırdanışlar kendini hissettiriyor. Sınıfının tümünü ilgilendiren bu yeni hak gaspı girişimi, sınıf kitlelerinin geniş çaplı bir hareketliliğin önünü açabilir. Bu gelişme kuvvetle muhtemeldir.

Öğrenci hareketi, kamu çalışanları hareketi, kent yoksulları hareketi, faşist saldırı ve cinayetlere karşı genel kitle muhalefeti -tüm bunlar, toplumun alt sınıflarında genel bir direnme eğiliminin gelişmekte olduğunu önemli göstergeleridir.

Bu direnme eğilimi gün geçtikçe daha kitlesel ve daha militan biçimler alıyor. Fakat bu gelişmenin halihazırdaki en temel zayıflıklarından biri, işçi sınıfının birleştirici ekseninden yoksun olmasıdır. Sınıfı odağına alan kapsamlı sermaye saldırılarının bu zayıflığın aşılmasını kolaylaştıracak gibi görüldüğü şu günlerde, dikkatimizi her zamankinden daha çok olarak işçi sınıfına yöneltmek, bu alandaki grevlerimize her zamankinden daha sıkı sarılmak sorumluluğuyla yüzyüzeyiz.

EKİM

**Gebze
Direnişinin
Ardından
50 000 TL.**

**20 Temmuz
Dersleri
50 000 TL.**

**Dünya'da ve Türkiye'de
Özelleştirme
Saldırısı
50 000 TL.**

MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE POSTASI... MÜCADELE

Cezaevlerinde adli koğuşların durumu

Adli bir mahkum olarak, cezaevlerinde adli ve sol siyasi mahkumların durumları, idarenin işlevi ve sol siyasilerin faşist baskılara karşı vermiş oldukları kararlı, onurlu direnişlerinin adli mahkumlar üzerindeki etkilerini anlatmaya çalışacağım.

İdare, adli mahkumların kaldığı koğuşları mafya suçlusu kişilerin denetimine vermiştir. Mafya adı verilen kişiler çevrelerine topladıkları ve çakal diye tanımlanan kişilerle koğuş içerisinde otorite sağlar. Terör estirip haraca bağlar tutsakları. Bu harattan en üst yetkiliye kadar idare kademesindekiler pay alır. Kantinler yine soygun misali idare lehine çalışır.

Cezaevi yetkilileri burjuva basın ve yayın organlarında devrimci direnişi baltalamak için düzenledikleri oturmelerde açıkça rüşvet alındığı, mahkumları haraca bağladıklarını itiraf etmişlerdir. En küçük gardiyanından en üst düzey yöneticisine, jandarma ve subaylara kadar değişen bazı kişilerin esrarı, rakıyı, silahı, telefonu içeri soktuklarını, sattıklarını söylüyorlar. Bunu faşist devlet tabii ki bilerek yapıyor. Bir yandan mahkumları soyarken, bir yandan da onları baskı altında kolayca tutuyor ve uyuşturucuyla oyalıyor. Düzenin çarkının nasıl döndüğünü gizlemeye çalışıyor.

Sol siyasi mahkumların bilinçli ve tutarlı davranışları, yaşam biçimleri adli mahkumlarda saygı uyandırıyor. Her sabah sayımında hep bir ağızdan slogan atmalarını dinliyor, direnişlerine, mahkumken bile düzene ve devlete karşı mücadelelerini yükseltmelerine gıpta ediyorlar. Faşist sermaye devleti bunu bildiği için siyasilerin koğuşlarını ayırıyor. Adli tutuklular siyasi tutsaklarla aynı koğuşta olsalar eminim devrimci önderlerin arkasında direnişteki yerlerini alacaklardır.

Seçimler de bunu göstermişti. Devrimci tutsakların seçim öncesi dağıttıkları "Oy verme!" bildirisi çok ilgi gördü. Aralarında tartıştılar. Bildirinin doğruluğunu hemen hemen hepsi onayladı. Sandık başlarına gittiler. Ama çoğunluk bilinçli olarak geçersiz oy kullandı. Çok az geçerli oy vardı. O da af ümidiyle DSP'ye verildi. Ecevit 76'da af verdi, yine verir ümidiyle.

Benim kaldığım Polatlı Cezaevinde I. Kısım, sivil faşist mahkumların denetiminde olduğu için orada durum daha kötü. Sivil faşistler, oradaki sıradan sağcı mahkumları soyup soğana çevirdikleri yetmiyormuş gibi bir de psikolojik baskı ve kaba dayakla işkence uyguluyorlar. Orda dayak yiyen sağcılar canlarını kurtarmak için II. Kısım'a kaçıyorlar.

Adli mahkumların çoğu, düzenin işleyen çarkı kendilerini suça ittiği için devrimci tutsakların mücadelesini desteklemeye açık, demokrat yapıda insanlar. Bilinçsiz ve öndersiz oldukları için ne yapacaklarını bilmiyorlar. Devrimci tutsakların, adli mahkumlar içerisindeki duyarlı, demokrat insanlara ulaşması, onları yayın, kitap verip eğitmesi ve ileriye çekebildiği oranda adli mahkumların aktif desteklerini almaları sermayenin faşist devletine karşı mücadeleyi daha da geliştirecektir.

İçerideki ve dışarıdaki tüm devrimcilere çalışmalarında başarılar dilerim.

Polatlı Cezaevi'nden bir adli mahkum

Kawa'nın Çekici Ellerimizde!

Kürdistan ve Ortadoğu emekçi halkları bir kez daha Newroz kutlamalarıyla karşıladılar baharı. Tarihte Newroz, demirci Kawa'nın direnişi ve savaşçı kişiliğinde simgeleşen bir mücadele, birlik ve özgürlük günüdür. Binlerce yıl önce, Kürtler'in köleleştirildiği ve Kral Dehhak için kafaların vurulduğu düzenin ölüm çanıdır. Kawa'nın çekici, milyonlarca Kürt emekçisinin isyanını ateşlemiştir.

84'ten bu yana Kürdistan'da Kawa'nın çekici Kürt ulusal kurtuluş hareketinin eliyle sömürgeci devlet TC'ye vuruyor. Devlet "ez ve çöz" stratejisi izlemekte, ama her geçen gün Kürdistan bataklığına biraz daha saplanmaktadır. Köy ve mezarlardan sonra şehirlere yönelerek Botan ve Dersim'i yakıyor, insansızlaştırıyor.

Ama boşuna! Çünkü, "Gerilla balık, halk deniz." Denizi kurutamazsınız!

Kürt, Arap, Türk ve diğer halkardan proleterler, emekçiler, gençler ve kadınlar! Kardeş Kürt halkının kurtuluş mücadelesine sahip çıkın! Sömürgecilğe ve onun kaynağındaki emperyalizme, kapitalizme karşı mücadeleyi yükseltin!

Sınıfsal ve ulusal köleliği tarihe gömmek için çekicilerimizi modern Dehhak'lara yöneltelim! En anlamlı bedel özgürlük kavgası için verilebilir. Bu bedeli ödemekten çekinmeyelim! Dövüşelim ve sınıfsız, sömürsüz bir toplum kuralım!

Kahrolsun Sömürgecilik!

Kirli Savaşa Son!

Yaşasın Devrim ve

Sosyalizm!

Antakya'dan bir KB okuru

Tek Yürek Biz

*Taş, toprak, el, ayak ıslak
Bir biz geçtik yağmurun arasından
bulutları sarsarak
Yar gülüşüne aşk dedik sevgi dedik
Biz yar gülüşünün ahengiydik*

*Dilimizde zılgıtımız
Nice kör pusular geçtik
Duymadınız mı dostlar
Yıldızlara ışıltısını veren bizdik*

*Esareti esaretçinin elinden içtik
Kırbaçı kırbaççıdan yedik
Yaralıydık bir çoğumuz
Bir çoğumuz ölü
Ama hüznü inat
İlk günkü gibi neşeliydik*

*...Ve düşerken saçlarımıza
kar tenli bir ak
Bizi asıl kavgamız içinde
yaşayanlar anlatacak
Ali YAREN/İstanbul*

MÜCADELE TARİHİMİZDEN... MÜCADELE TARİHİMİZDEN...

Dünya proletaryası Paris Komünü'nden aldığı dersi unutmayacak

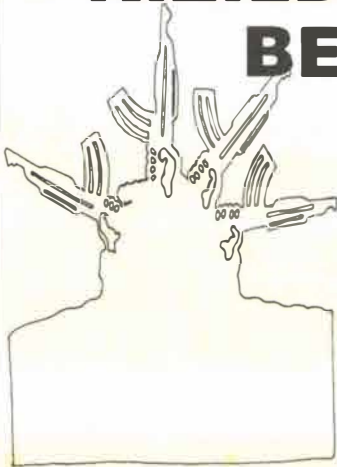
"(...)Tüm yanlışlarına karşın Komün, 19. yüzyılın en yüce proleter hareketinin en ulu örneğidir. Marx, Komünün tarihsel anlamı ve önemine çok büyük bir değer veriyordu: Eğer Versaillesliler güruhu Paris proletaryasının silahlarını kallesçe elde etmeye giriştiği sırada işçiler, onları savaşmadan bırakmış olsalardı, bu güçsüzlüğün proleter hareket içinde yolaçacağı göz yıldıgının zararı, silahlarını savunurken işçi sınıfı tarafından kavgada uğranılmış bulunan kayıplardan çok daha büyük olurdu. Komünün uğradığı kayıplar ne denli ağır olursa olsun, proletaryanın genel savaşımı bakımından

taşıdığı önem buna değerd: Komün Avrupa'daki sosyalist hareketi derinden derine harekete getirmiş, iç savaşın gücünü ortaya çıkarmıştır; yurtseverce yanlışlıkları dağılmış ve burjuvazinin ulusal özlemlerine duyulan bönce inancı yoketmiştir. Avrupa proletaryasına Komün, sosyalist devrim sorunlarını somut olarak koymasını öğretmiştir. Proletaryanın aldığı ders, unutulmayacak. İşçi sınıfı, Aralık ayaklanması sırasında Rusya'da yararlanmış bulunduğu gibi, ondan yararlanacak."

V.İ. Lenin Mart 1908

KIZILDERE DEVRİM YOLUNDA BEDEL ÖDEMENİN ADIDIR

30 Mart devrimci hareketimizin tarihinde devrimci dostluk ve dayanışmanın en somut örneklerinden biridir. Sermayenin faşist devletinin zindanlarında tutulan ve haklarında ölüm cezası verilen THKO önderleri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın özgürlükleri için harekete geçen ve üç İngiliz teknisyeni kaçırdıktan sonra, Kızıldere'de devletin kolluk güçleri ile girdikleri çatışmada

şehit düşen THKP-C ve THKO savaşçıları Mahir Çayan, Hüdayi Arıkan, Sinan Kazım Özudoğru, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy, Ömer Ayna ve Cihan Alptekin kavgaya bayraklarımızda yaşıyorlar. Onlar devrimci iradenin, kararlılığın ve direncin sembolleridir.

**Parasız Eğitim, Sağlık Hizmeti,
ve Sigorta Hakkımız Gaspedilemez!**

**ÖZELLEŞTİRMELERE KARŞI
MÜCADELEYE!**

**İşçi-Emekçi
Barikatlarına!**

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak